MELANIE HURST

Misiune îndeplinită

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

– Soho! murmură Alexis.

Polițistul făcu o grimasă observând disprețul din adâncul ochilor ei căprui larg deschiși.

– Aici e, păpușă. Cred că adresa pe care o cauți e tocmai în cușca asta de șmecherii.

Reciti bucata de ziar pe care ea i-o dăduse.

– Deci, vrei să fii casiercu jumătate de normă, nu. Îți dai seama că ar putea fi o făcătură?

– Sper să nu fie așa. Îmi închipuiam un club pentru foste cadre militare în Mayfair, și vocea i se stinse. Mă gândeam la colonei în vârstă, țintuiți pe scaune, sorbind vin de Porto și citind " The Times" .

– În schimb ai putea da peste blonde ușuratice ce-și unduiesc formele, rânji el, dându-și la o parte chipiul negru de pe ochi.

Un lucru era cer: tânăra care-i ceruse ajutorul nu era o astfel de tipă. Într-adevăr era blondă, dar nu datorită peroxidului avea ea

acei cârlionți aurii care i se jucau pe umeri în adierea vântului. și nici nu era genul de femeie care să iasă în evidență, deși cu corpul ei și cu gropițele fermecătore din colțul gurii zâmbitoare putea opri orice spectacol!

Alexis se uită la ceas.

– E târziu? Interviul se termină la șase, deci mai am doar douăzeci de minute.

– Ai să reușești. Fă-o la dreapta la al treilea semafor, și arătă undeva în depărtare. Fii atentă, urmă el. Asigură-te că vor un casier și că nu se așteaptă ca tu să și întreții clienții.

– O să am grijă, promise ea. Nu s-a făcut "curățenie" în Soho?

Polițistul făcu o grimasă.

– Primăria încearcă încontinuu să îmbunătățească situația, dar e greu. În momentul în care apare o lege care să închidă o serie de sex-shop-uri sau alte astfel de magazine, oamenii din umbră se strecoară pe lângă ea. În Soho sunt locuri cu adevărat sordide, deci fii atentă.O fată cuminte ca tine ar putea fi de-a dreptul șocată.

Văzându-i dezamăgirea, el se simți obligat să schimbe tonul:

– Dar sunt și o mulțime de oameni care-și câștigă pâinea decent, ai putea avea noroc. Îți țin pumnii !

– Sper !

Strecurând petecul de hârtie înapoi în geantă, Alexis îi mulțumi și se îndreptă spre est.

Urmând instrucțiunile polițistului, începu să aibă îndoieli. Oare era mai înțelept să abandoneze căutările ? Mayfair îi plăcuse, însă nu și strălucirea falsăa mizerabiluilui cartier Soho, și regretă decizia-i pripită de a da curs anunțului. Alexis căuta cu rigurozitate

la rubrica de oferte de serviciu, și când văzuse acest anunț, se decisese pe loc. Hotărâtă să plece înainte ca mama ei să se întoarcă de la cumpărături și s-o dojenească, Alexis o plasă pe Victoria în brațele mătușii Phoebe și fugi să se schimbe. Dezbrăcă blugii, cămașa ponosită și tenișii uzați, schimbându-le cu pantofii moderni și cu costumașul verde " de oraș ". Deja o dureau picioarele. Nu știa de când nu văzuseră sandalele ei lumina zilei și acum se simțea aiurea căci baretele subțiri îi tăiau gleznele și își pierdea echilibrul în timp ce pășea pe trotuarul aglomerat.

Centrul orașului era amețitor. Vânzătorii, turiștii, funcționarii ce se întorceau acasă– toți se concentrau asupra propriilor interese ; ea trebuia să se agite încolo și-ncoace prin mulțime, ca un pion nebun ce-și caută ținta. Vara era sezon turistic în Londra, iar orașul era plin de turiști. Observă, în grabă, pâlcuri de arabi îmbrăcați în alb sau grupulețe de japonezi încărcați cu plase de cumpărături și zâmbea în sinea ei. De mai bine de douăzeci de ani trăia în St. John, o suburbie aflată la câțiva kilometri de aici, și totuși străinii păreau mai împământeniți decât ea. Rar venise în oraș și doar în fugă, pentru a cumpăra haine sau pentru a viziona vreunul din concertele plictisitoare ale lui Neil Atâta timp cât trăise cu mama ei, Neil stătuse în umbră și Alexis se temea că toată lumea ei s-ar fi năruit într-un moment în care aceasta își putea da drumul la gură, făcând-o cu ou și cu oțet. Un indicator o atenționă că ajunsese în Soho. Acesta era un teritoriu străin pe care-l considerase întotdeauna mai aparte. Prin labirintul străduțelor de demult se găseau berării vechi, localuri de amuzament cu multe ecrane luminoase, restaurante elegante, baruri zgomotoase. O mulțime de

" partide " stăteau pe lângă cinematografe, ofeind pornografie de cea mai bună calitate, iar librăriile deocheate erau devorate de cei " flămânzi ". O mulțime de vedete din showbiz conduceau braseriile scumpe, dar existau și o serie ce vindeau marfă indescriptibilă. Soho satisfăcea toate gusturile. De-a lungul timpului zona fusese ca un magnet pentru imigranți și limbile vorbite erau la fel de multe precum oamenii. Pe străzi asiaticii concurau cu francezii, cu maltezii, cu spaniolii, iar diversitatea de nații înzestrase locul cu o faimă negativă. Alexis își mușcă buza cu dinții ei albi și gândul îi zbură la cât de repede și de ușor se pot stoarce bani turiștilor.

Când coti pe strada Carnaby, șoldurile ei începură să se unduiască în mod inconștient pe ritmurile reggae ce răzbăteu din localurile cu pretenții. Se uită fugitiv în jurul ei. Zona, simbol al anilor șaizeci, devenise acum o mahala. Zorzoanele ieftine și hainele indiene împopoțonate își așteptau cumpărătorii, iar comercianții de nimicuri își strigau în gura mare marfa. Standuri întregi cu marfă de duzină : tricouri cu " I love London ", sorțuri de bucătărie cu steagul englez, pălării de carton sau abțibilduri pentru vase. Văzu și un magazin de jucării deocheate, unul sau două fast-food-uri, dar nimic care să merite. Alexis începu să prindă viață. Într-adevăr, pe măsură ce-și continua drumul dădea peste subsoluri delăsătoare prin vulgaritatea lor, peste siglele luminoase ale cabaretelor erotice deschise nonstop, dar și peste firme respectabile– importatori de trabucuri, vitrine pline de aparate electrocasnice, cofetării, magazine de muzică, buticuri, un jazz-club și o serie demagazine cu înghețată. Zărind luminile țipătoare ale

unui salon de " servicii amoroase ", Alexis nu-și putu stăpâni un zâmbet, gândindu-se la amestecul de confort și obscenitate.

– Ce mai salon! gândi ea, imaginându-și lumea stând pe scăunele, savurând sandvișuri cu castraveți și comentând vremea.

Din punct de vedere arhitectural, Soho era un talmeș– balmeș. Balcoanele vechi ornamentate cu capete de balaur și cu turnulețe baroce se înălțau lângă clădirile moderne, inestetice și pur utilitare. Insă la geamuri răsăreau peste tot ghivece de flori, iar razele aurii ale soarelui luminau zidurile magazinelor pictate în culori țipătoare. Da, Soho încă își mai avea farmecul său– gândi Alexis. " Oricum am aproape douăzeci și opt de ani si nici un ban în buzunar ". Ar fi fost aiurea să se sperie de proasta reputație a zonei. Atâta timp cât lucra pentru o firmă respectabilă, ce mai conta restul. Singura ei preocupare era să câștige niște bani. Gândurile ei se tulburară când fu nevoită să se ferească de un agent de publicitate care ademenea trecătorii la un spectacol live :

– Gol– goluț! anunța el, și mintea ei zbură la scursorile din adâncurile cartierului învăluit în noapte.

La lumina zilei era ușor să deosebești astfel de agitatori sau alte asemenea tipuri întâlnite, dar ce se întâmpla când mesajele se puteau citi doar în luminile neoanelor ? Ar putea ea să mai umble la fel de încrezătoare ?

Se decise să privească lucrurile doar dinafară. La urma urmei, slujba era slujbă. De ani de zile Alexis lucrase doar pe posturi cu jumătate de normă, de umplutură. Posturile din tura de seară atrăgeau o mulțime de candidați și știa că nu are șanse, însă până când Victoria avea să înceapă școala la anul, asta era tot ce putea

face și tot ce obținuse după lungi dispute cu mama ei.

"Cazino Veneția" citi pe o placă. Potrivit broșurilor din vitrină cazinoul Veneția era club privat, cu restaurant, bar si cu o gamă variată de jocuri de noroc. Pe meniu apăreau mâncăruri italienești, iar proprietarul părea să fie un anume domn Giacopelli. Chiar își dorea să lucreze în Soho? Clădirea părea să fie un decentă. Ușile de stejar erau străjuite de o parte și de alta de arbori solizi, iar emblema strălucea; însă ar fi fost o copilărie să-ți formezi o părere doar după aparențe. Plusul de aspect pe care-l avea cazinoul nu însemna nimic.

Un oarecare instinct de aventură o făcu pe Alexis să iamânerul de alamă în formă de cap de leu și să bată de două ori. Își aranjă puțin cârlionții de pe umeri în timp ce aștepa. Niciun răspuns. Uitându-se la baretele fragile ale sandalelor prea strâmte, își dezmorți degetele. Bătu din nou și ciuli urechea pentru a asculta , dar traficul acoperea orice posibil răspuns din spatele ușii de stejar. Atunci, întinse mâna, ezitând și clatinându-se pe tocurile înalte, pentru a împinge ușa, iar aceasta se deschise.

Mijind ochii pentru a se obișnui cu întunericul, Alexis distinse niște scări ce duceau spre un hol larg și oval, acoperit cu un covor crem. La baza scărilor, pe stânga era o garderobă, cu tavanul arcuit și cu mai multe uși închise în fund. Pe pereții din brocart gălbui se vedeau scene din Veneția lui Canaletto; în cameră, scaune aurite și măsuțe antice bogat ornamentate. Interiorul bogat dădea o senzație de confort. Din tavan atârna un candelabru, precum si ghirlande de mușcate, iar aerul de eleganță o convinse pe Alexis că fetele dezbrăcate de la baruri si filmele porno nu aveau vreo

legătură cu acest loc.

Închizând ușa în urmă, coborî scările.

– Scuzați-mă, zise cu o voce surprinzător de joasă. Scuzați-mă, zise din nou, mai tare, după ce-și dresse glasul.

Ascultă, însă doar zgomotul ușor al aerului condiționat întrerupea liniștea. Nesigură, se duse înspre arcade în speranta că va găsi pe cineva, dar în zadar. În capătul holului se afla un coridor, și o săgeată indica în jos cazinoul, dar Alexis merse înspre capul scărilor. Sigur nimerise adresa și ora?

– Ce naiba cauți? se auzi o voce groasă.

Alexis aproape că o luă la fugă. Se întoarse ținându-și răsuflarea și observă pieptul unui bărbat la câțiva pași de ea. Acesta părea o stafie pe intuneric, iar ea își duse mâna la gură, surprinsă:

– Nu știam că e cineva aici, îngăimă ea.

– Se vede.

Ochii lui reci și pătruzători păreau a cere o explicație

Și ea începu mașinal să se scuze. Bărbatul asculta răbdător. Era înalt, lat în umeri, și subțire în talie, purta o pereche de blugi uzați și o vestă fără mâneci care-i acoperea pectoralii proeminenți. Și brațele îi erau musculoase, cu bicepși bine conturați. Se vedea cum reușise să se strecoare pe lângă ea după talpa uzată a pantofilor.

– Ești pe o proprietate privată, spuse el, clătinându-se pe călcâie.

Afirmația era atât o provocare cât și un afront, iar mirarea o făcu pe Alexis să treacă de la scuze la proteste.

– Am venit pentru anunțul pentru casier, zise acru. Ușa era deschisă așa că…

– Deschisă sau neîncuiată?

El strânse din fălci, niște fălci osoase care, gândi ea, suferiseră mult de pe urma partidelor din ring. Masculinitatea lui necioplită nu-și avea locul într-o asemenea ambianță elegantă, iar când el se dădu la o parte, observă un cerculeț pe jumătate acoperit de părul castaniu și lung. Un cercel, purta un cercel! Alexis nu-si putu stăpâni nedumerirea. Pentru ea doar criminalii purtau cercei, criminalii, golanii și neserioșii. Și homosexualii, însă asta era prea de tot. Imposibil ca un asemenea pachet de mușchi să fie unul dintre ei.

– Neîncuiată, conchise ea și se gândi că n-are nimic de pierdut dacă-l provoacă, arătându-și gropițele într-un zâmbet.

Adesea zâmbetul ei făcea minuni în relația cu sexul opus, dar elese dovedi a fi o excepție de la regulă.

– Nu te-a învățat nimeni că trebuie să bați? scrâșni el, dându-și la o parte părul din ochi.

– Am bătut!

Sprâncenele lui se arcuiră neîncrezătoare:

– O, da…Oricum ai întârziat, interviurile s-au încheiat.

– Deja? Dar nu e nici ora șase!

Ochii săi cenușii scânteiară:

– S-au terminat! Era răspunsul final.

Imposibil ca acest vagabond să fi fost proprietarul, domnul Giacopelli. De altfel, era ceva… în tonul răgușit al vocii lui care nu suna a italian, și, ca o confirmare, observă o nuanță de arămiu în părul lui. El arătă cu degetul spre ușă:

– Afară!

– Nu-i corect, protestă ea.

– Afară!

El înaintă spre ea ceea ce o făcu pe Alexis să dea înapoi din instinct, dar când păși, tocul sandalei i se blocă în materialul covorului și se văzu blocată. Nu văzu cât de aproape se afla de scări. Mișcându-și piciorul pentru a-l scoate, baretele sandalei se desfăcură, dezechilibrând-o. Se simți dintr-o dată clătinându-se pe un picior în capul scărilor și apoi o cuprinse groaza văzând că alunecă. Se rostogoli cu repeziciune în jos.

– Ai grijă!

Bărbatul se repezi, prinzând-o de ambele mâini, trăgând-o la pieptul său.

– Ești beată?

În altă situație, Alexis ar fi considerat-o o glumă, dar acum nu se putea gândi decât la calmul de gheață al uriașului ce o ținea. Halal! După ce că aproape o împinsese pe scări, mai avea tupeul să spună că este vina ei.

– Sunt cât se poate de trează, răspunse, prea șocată de situație și de apropierea lui pentru a găsi o replică mai acidă.

Se smuci din strânsoarea brațelor sale pentru a se uita la sanda cu deznădejde. Încă mai putea să umble, dar numai cu multă atenție.

Bărbatul nu părea impresionat.

– Pleacă, zise el, arătând ușa.

Alexis făcu ochii mari.

– Anunțul spunea că interviurile sunt între cinci și șase. Am venit special pentru asta în oraș, deci cred că sunt îndreptățită să

vorbesc cu cineva avizat.

Era sigură că acest mocofan atletic cu vestă și blugi nu era intervievatorul. Prin întuneric îl văzu că se strâmbă dar nu putea spune dacă era intrigat sau amuzat de replica ei îndrăzneață. Cu brațele încrucișate, începu s-o cerceteze din cap până-n picioare.

– De unde vii?

– Din St. John's Wood.

– Dumnezeule, o adevărată expediție!

– Vrei să-ți faci un portret de identificare cu mine? izbucni ea, păstrând sarcasmul lui, pentru că nu înceta s-o privească.

El se strâmbă din nou, de data asta rânjind:

– Scuze! Cuvântul suna superficial, iar rânjetul dispăru, fiind înlocuit de privirea bănuitoare de la început. Trebuie să identific trecătorii, în caz că-mi mai ies în cale vreodată.

– Nu intenționez să fac asta, spuse Alexis, îndreptându-se spre ușă, deranjată de faptul că sandaua stricată o împiedica să plece cu capul sus. Și doar era vina lui.

– Pleci? Era și timpul.

El nici nu se străduia să-și mascheze satisfacția că pleacă.

Alexis ezită, după care se întoarse pe călcâie, răzgândindu-se. De ce să plece și să-l mulțumească?

– Vreau să vorbesc cu cineva autorizat, și-l țintui cu privirea.

– Vrei? făcu el o grimasă. Chiar vorbești cu cineva autorizat, fetițo.

– Mă îndoiesc, și se uită la cercelul de aur. Vreau să vorbesc cu superiorul tău.

– Cu superiorul meu?

– Sunt sigură că nu tu ești șeful aici.

El își încrucișă brațele:

– Femeile ca tine au un nume.

– Femeile ca mine?

Pentru o clipă Alexis se simți dezorientată.

– Femeile care vor să demonstreze că sunt dure.

– Ah…

– Trebuie s-o spun mai pe șleau? o provocă el.

După strălucirea vicleană din ochii lui, își dădu seama că se gândea la un cuvânt șocant.

– Nu te obosi, spuse ea în grabă. Doresc să vorbesc cu un om educat, cu cineva care mă va asculta. Vreau să vorbesc cu oricine în afară de tine!

– Nu ți-a căzut bine prânzul, fetițo? scrâșni el și ei îi păru că avea accent de galez.

Ușa se deschise și înăuntru se strecură un tânăr subțirel cu trăsături fine.

– Salut, Rhys!

Cu un asemenea nume, tipul nu putea fi decât galez.

– Salut, Dino!

Alexis gândea repede și trase concluzia că băiatul oacheș ce tocmai intrase avea origini italiene și că el ar putea fi patronul, sau cel puțin înrudit cu acesta. Tânarul, îmbrăcat impecabil într-un costum fin de culoare gri, părea a avea bune maniere. Părul negru îi era pieptănat în două cărări pe lângă urechi, gesturile elegante, iar impunea respect chiar și în felul în care-și ducea geanta de piele neagră și umbrela.

Într-o clipită, Alexis fugi de lângă Rhys. Zâmbi lui Dino, de data asta cu succes.

– Am venit pentru postul liber de casier, spuse repede pentru a evita o contrareplică de la spate.

– Foarte bine, răspunse Dino, zâmbind înapoi cu niște dinți albi ce contrastau cu tenul său măsliniu. De fapt, tatăl meu, Joseph Giacopelli, se ocupă de personal, dar se găsește întotdeauna loc pentru o fată drăguță. Să aprindem luminile pentru a te vedea mai bine.

Din două mișcări, ajunse la întrerupător. Candelabrul iradie o lumină puternică, umplând holul de strălucire.

– Foarte drăguță, zise el, uitându-se binevoitor la Alexis. Privirea îi era blândă, ca a unui bărbat apreciind o femeie, nu mecanică precum o avea galezul.

– Postul a fost ocupat, zise Rhys de la spate. Cred, adăugă el când Alexis se întoarse.

Ea îl privi suspicios auzind afirmația. Mai devreme el se purtase grosolan, vrând s-o dea afară cu orice preț, dar acum devenea dubios. Deci primea ordine, nu dădea…Doar își expunea corpul când nu se afla nimeni în preajmă.

În lumină, galezul nu părea atât de impunător, deși masculinitatea lui avea ceva tulburător. Era prea feroce pentru a o liniști. Observă că nasul îi fusese spart odată, căci acesta era puțin turtit la bază. Alexis nu se miră. Cu siguranță nu i se trăgea de la o ceartă; astfel de conturi erau reglate cu regularitate. Se uită și la urechi să vadă dacă erau ciuruite, dar dimpotrivă, erau normale. "Pun pariu că e plin de tatuaje cu dragoni sau cu inimi roșii sau

negre înflăcărate, ca bătăușii gândi ea într-o doară. Cu siguranță e bețiv, dur și insuportabil."

Dino râse ușor:

– Sunt sigur că tatăl meu va fi încântat să angajezeo asemenea femeie frumoasă. Are o slăbiciune pentru blondele cu ochi căprui ca și mine. Dacă calculezi la fel de bine pe cât arăți, atunci…

Cu coada ochiului, Alexis văzu o flacără scânteind în ochii galezului la auzul complimentului, dar îl ignoră pentru a-i mulțumi lui Dino printr-un zâmbet.

– Ma tem că frumoasa doamnă a ajuns cam târziu, interveni galezul mai mult decât sarcastic. Avem trei candidați la interviu și tatăl tău pare încântat de o fată. De ce să dăm speranțe deșarte?

– Am experiență în domeniu și am fost instruită în tot ceea ce privește managementul unui restaurant, izbucni ea fără să știe de ce, căci se îndoia tot mai mult că vrea cu adevărat să lucreze în Soho.

Agresiunea lui Rhys față de ea o făcu să se teamă că zona era împânzită de asemenea specimene, în special noaptea.

– Și Gayle are experiență, se grăbi el, și…Se opri.

Alexis îl privi curioasă, presimțind o sugestie, dar el nu continua.

Dino ridică un deget:

– Aha! Deci ai un interes aparte, Rhys? Presupun că Gayle este singura pe care tatăl meu o consideră perfectă.

– Corect. O cunosc de mult; ochii lui erau reci netrădând nimic.

– Ți-e prietenă? întrebă Dino, zâmbind distrat ca și cum ar fi descoperit un defect în apărarea celuilat.

– Oarecum. E eficientă și de bună credință.

Caracterizarea celeilalte fete părea a fi o condamnare a calităților lui Alexis și o îndemnă la o contrareplică:

– Nu spionam! Am venit pentru interviu, protestă ea cu ochii în flăcări.

– Și vei fi intervievată, o asigură italianul cu aerul zânei ce-i promite Cenușăresei că va merge la bal. Iartă-l pe Rhys; paza e pentru el ca un fel de crez. La urma urmei, cu asta se ocupă.

Având interviul asigurat, Alexis nu scăpă ocazia să-i dea galezului o lecție.

– Deci ești doar un bodyguard? zise ea dulceag și observă după strălucirea ochilor lui că el a înțeles insulta.

Dino râse:

– Nici pe departe. Rhys e mai mult decât îți închipui, și aruncă bărbatului o privire pe care Alexis n-o putu descifra, dar își dădu seama că făcuse o greșeală luându-l pe galez peste picior; dacă avea să lucreze la club ar fi fost o prostie să și-l facă dușman. Haide, continuă Dino, îți aranjez un interviu, și o conduse pe o ușă pe care scria "accesul interzis".

Când intrară, o femeie între două vârste și o tânără își ridicară privirile și le coborâră imediat în tăcere. Alexis observă în spatele unui paravan de sticlă o matahală de om discutând cu cineva îmbracat în albastru. Dino o invită zâmbitor să ia un loc și dispăru pe ușa de legătură. Ea îl văzu înclinându-se în fața omului și după câteva minute fu invitată înăuntru. El îi făcu cu ochiul:

– Tatăl meu e încântat să te aibă pe listă. Baftă!

Când el ieși se iscă un forfot teribil. Alexis se uită la podea și la

tavan, observând că se afla sub dublă supraveghere. Femeia în vâstă o privea dezgustată și Alexis își mută privirea spre baretele sandalei sale.

– S-a rupt acum câteva momente, se simți îndatorată să explice, simțindu-se umilită, căci criticul ei purta un costum deux-pieces albastru, părul negru strâns într-un coc și accesorii pe măsură.

Oare aceasta era Gayle? Puțin probabil. Rhys părea să aibă cam treizeci și ceva de ani, asta dacă nu cumva avea o slăbiciune pentru doamnele îngrijite de o anumită vârstă…

Cealaltă candidată, o fată subțirică, cu părul roșcat strâns la spate, nu ieșea nici ea în evidență. După părerea lui Alexis, galezul era o poamă rară, dar se gândea că anumite femei îl găseau atractiv. Într-adevăr părea că femeia in albastru e Gayle.

– Băiatul e prietenul tău? o întrebă tânăra în timp ce-și aranja fusta albă de piele pe coapsele plinuțe.

Alexis își dădu seama că era bănuită pe nedrept :

– Nu, nu. Abia l-am întâlnit în hol.

Fata își mișcă buzele ca pentru a zâmbi, acceptând-o pe Alexis ca o contracandidată.

– Amândouă am fost la interviu. Postul e super– banii compensează programul inuman, plus taxi care să te ducă acasă. Dar cred că ea e favorită, și o privi pe femeia în albastru. Ochii bătrânului chiar s-au luminat când a văzut-o. Cred că preferă tipul femeii de la țară, plină de inocență.

Auzind, Alexis își dădu seama de modestia costumașului ei verde și a bluziței de dedesupt. Oare fata țintea și în ea? Cu cinci ani în urmă ar fi fost de acord. Costumul, asortat cu o pălăriuță șic

pe vremea când ea și Jeff plecau în luna de miere, se potrivise odată cu personalitatea ei, dar prea multe se întâmplaseră între timp pentru a mai fi asociată cu inocența. Se călise mult. Dar, spre deosebire de volubilitatea tinerei și de eleganța femeii în albastru, Alexis părea fetița mamei– o drăguță.

Acum îi ura pe toți. "Drăguță"– era tot ce putea mama ei spune despre ea. Neil, proprietarul casei și coșmarul vieții ei, era "drăguț" pentru că se purta cu deferență , se îmbrăca decent și juca bridge cu cap. Victoria era " drăguță" pentru că avea patru ani și pentru că atrăgea pe toată lumea. Chiar și Alexis era "drăguță" pentru că se integrase în grupul de joacă al Victoriei și pentru că lucrase la un centru de caritate din oraș, trei zile pe săptămână. Dacă ar fi intrat în cor ar fi fost și mai drăguță. Marea pasiune a doamnei Hudson era corul, iar ambiția ei era s-o facă pe fata ei să participe la întruniri, ceea ce Alexis refuzase cu stoicism. Se crispă în mintea ei. În ultimul timp reușise să se opună cu încăpățânare planurilor mamei sale. Zilele în care era "drăguță " se sfârșeau și s-ar fi terminat definitiv dacă primea postul de casier!

Ușa de legătură se deschise și femeia în albastru intră.

– Cred că e rândul tău, zâmbi către Alexis.

Acum înțelese ce voise tânăra să spună. Fata afișa cea mai încântătoare inocență din spatele obrajilor rozalii și a părului castaniu, fară îndoială rezultaul unei perieri conștiincioase seară de seară. O asemenea ingenuitate prindea cu siguranță la un om ca Rhys, iar când ușa se deschise și ea fu chemată, avu certitudinea ca "fata de la țară" era Gayle.

Lăsând asemenea gânduri la o parte, Alexis intră în birou. Un

bărbat în vârstă se ridică pentru a da mâna cu ea, prezentându-se ca Joseph Giacopelli cu un accent italian stâlcit cu influențe englezești. Era grizonat, scund și îndesat. Era îmbrăcat formal, ca și Dino, deși nu dădea tocmai bine, căci nasturii vestei aproape că se rupeau sub rotunjimile burții sale. Niște ochi de latin sclipeau după lentilele groase ale ochelarilor și Alexis își dădu seama că într-adevăr împărtășea gustul fiului său pentru femei. Îi plăcea această figură a tatălui grăsunel. Arăta relaxat și binevoitor; prezența lui era ca un balsam după disputa cu gardianul tuciuriu de la intrare. Avându-l pe domnul Giacopelli de partea ei nu trebuia să se teamă de nimic.

– Mă numest Aleixs Lambert. Sunt văduvă și am o fetiță.

Auzind de copil, el aruncă o privire asupra pozelor de familie de pe perete.

– Fiicele sunt o binecuvântare. Eu am patru, toate minunate, afectuoase și jucăușe. Unicul meu fiu, Dino, a apărut mai târziu, de aceea e cam răsfățat.

Domnul Giacopelli își scoase ochelarii pentru a-i lustrui conștiincios cu o batistă imaculată.

– Cine va avea grijă de fetiță dacă ai să lucrezi seara?

– Mama sau mătușa mea. Stăm în aceeași casă, deci am bone din familie

Explicația era simplă, dar el nu-și putea închipui cât îndurase pentru a ajunge aici.

– Am urmat un curs de afaceri, inclusiv finanțe, explică ea lăsând la o parte problemele de familie. Pentru câțiva ani, am avut contract cu un restaurant din Kent. Eu mă ocupam de problemele

financiare, iar o prietenă de cele culinare. În perioadele estivale, am fost și ajutor de bucătar sau ospătar. A fost greu, dar interesant. A trebuit să mă retrag în momentul în care afacerea începea să prospere.

Punându-și ochelarii abia lustruiți, Giacopelli își înfundă degetele în buzunarele vestei și se lăsă pe spate.

– De ce ai plecat?

– Soțul meu a murit și s-a adunat prea multă presiune cu creșterea copilului și cu lucrul, în același timp. Fata mea s-a îmbolnăvit și…

– Și mama ți-a oferit un adăpost la ea, termină el fraza, vădit fascinat de răspuns.

Alexis rămase neutră.

– Se poate spune și așa.

Căută în geantă și scoase un portofel maro.

– Iată CV-ul meu și referințele.

În timp ce el se uita pe foi, ea cerceta la rândul ei. Biroul era curat, luminos și foarte obișnuit. Cele două dulăpioare erau împodobite cu begonii; spre perete se afla un seif și pe o măsuță– un calculator și un teanc de acte ordonate. Observând cărțile de economie de pe rafturi, își confirmă sieși respectabilitatea locului.

– Ești bine pregătită, zâmbi domnul Giacopelli. Să-ți explic ce vrem noi. Căutăm un casier pentru restaurant. Programul e șapte jumătate până aproape de unsprezece noaptea, de marți până joi, și până după miezul nopții vinerea și sâmbăta. Clubul e închis duminica și lunea, deși uneori mă întâlnesc cu asociații mei atunci.

Vei fi solicitată să participi și la acele întrunuiri private. Ca barman sau ca recepționistă, probabil.

– Ca recepționistă?, întrebă și inima îi bătea cu putere semnalând un pericol.

Știa foarte bine că a fi recepționistă în Soho putea însemna și damă de companie și nu voia să cadă într-o asemenea capcană.

– N-ai de ce să te temi. Ai să întâmpini musafirii, te vei asigura că n-au nevoie de nimic, chestii dintr-astea, rânji el , iar ea se înroși.

Fața o trăda de foarte multe ori. Își dorea atât de mult să poată păstra o mască a indiferenței.

– Tot ce facem e legal. Totul se restrânge la membrii clubului și la musafirii lor. Nu-ți face griji dacă uneori se înfierbântă prea tare, bodyguardul meu îi aranjează cam așa, și lovi cu pumnul în aer, demonstrativ.

– Rhys?

– L-ai cunoscut? și zâmbi când ea confirmă. Rhys e un băiat de treabă și are grijă de orice problemă.

Ea murmură dezaprobator. Dacă ar fi fost după ea, Rhys era problema.

– Mi-aș dori ca Dino să învețe cât de puțin de la el, în loc să fie atât de pămpălău.

Dându-și seama că blândețea poate fi interpretată ca o slăbiciune, Giacopelli se ridică și începu să aranjeze obiectele de pe birou. După câteva minute, zise:

– Poți să aștepți în hol, domnișoară Lambert? Se cade să am o discuție cu fiul meu , după care voi putea să-ți dau răspunsul final.

Alexis se îndreptă spre hol, încercând să ascundă greutatea

mersului. În spate, îl auzi pe domnul Giacopelli explicând tinerei și femeii că puteau să plece, nu fără a le mulțumi pentru prezență și pentru timpul acordat. Așa că ea și cu pomădata Gayle erau concurente!

– Dino, poți să vii câteva minute? strigă bătrânul, făcându-i lui Alexis cu ochiul înainte ca băiatul să intre.

Ea se așeză pe un scaun aurit, cercetându-și sandaua ruptă..

Un murmur o făcu să-și întoarcă privire și-l văzu pe Rhys cu prietena lui giugiulindu-se în umbra unei arcade. Se vedea că el stabilea regulile. Părerile prietenei sale erau insignifiante pe lângă propriile-i comenzi ce-i țâșneau printre dinți. Gayle reușea doar să facă mici comentarii afirmative în fața diatribei sale . El își ridică privirea, studiind-o, iar Alexis realiză că ea era subiectul discuției. Aversiunea lor o făcu să simtă cum îi ard obrajii.

Vădit deranjată, ar fi fost gata să dea buzna peste ei și să strige că Gayle putea lua postul, dacă asta voia. Aproape hotărâtă își examină sandaua, dar zgomotele din spate creau un zgomot imposibil de suportat. Doi contra unul! Alexis se simți ca un cadavru căzut pe câmpul de luptă asupra căruia se certau doi vulturi. Încercă să-și miște elegant glezna, totodată pastrându-și calmul și nepăsarea. Vocile încetară. Rhys ajunsese la o concluzie.

– Chiar vrei să obții postul? se apropie el dintr-un salt, cu mâinile în buzunare. N-ar fi mai bine să cauți ceva mai aproape de casă?

– Nu sunt mai aproape de casă, răspunse ea acru.

El își trase un scaun, apoi se așeză cu brațele pe spătar. Ar fi arătat foarte bine dacă n-ar fi avut cicatricele de pe nas; astfel

arăta…neconvențional. Sprâncenele îi erau groase, obrajii supți și maxilarele osoase, buza de sus subțire, dar bine conturată, iar cea de jos avea ceva senzual în ea. Rânji în timp ce-și plimba degetele pe mușchii antebrațelor, parcă inconștient de virilitatea lui.

"Parcă merge la paradă", gândi Alexis.

– Sa zicem că-ți găsesc o slujbă aproape de casă.

– Tu?

Nu– și putea controla tonul ironic.

– Am relații.

Alexis deja își închipuia niște huligani.

– Nu mulțumesc.

– Ceva legal, o asigură el; era foarte receptiv.

– Nu, mulțumesc, repetă ea.

El aruncă o privire peste umăr.

– Între noi fie vorba, Gayle e gata să renunțe la post.

– Asemenea!

Se uită la prietena lui care tăcea, mulțumită că Rhys făcea pe negociatorul.

– Ea are nevoie de bani.

– Cu toții avem!

Ochii lui cenușii se aprinseră la auzul reluării discuției din punctul din care pornise.

– Nu faci foamea într-o magherniță. Pari o fată drăguță, cu o oarecare bază socială. Postul acesta nu-ți va fi de mare folos.

Un cuvânt o izbise: drăguță; tresări furioasă cu ochii scânteind.

– Ce te face să crezi că sunt drăguță? Nu mă cunoști, domnule…?

– Roberts, completă el.

– Sunt sigură că motivele mele de a obține postul sunt la fel de valabile ca ale prietenei tale, domnule Roberts. Deci să așteptăm să vedem cine e aleasa, nu?

Privirea lui se întunecă.

– Aș prefera să pleci acum, rosti el, masându-și mușchii brațelor.

Alexis realiză că are în față un dușman atroce, dar era hotărâtă să nu renunțe.

– De ce aș face-o? E o țară liberă.

– Soțul tău e de acord să lucrezi în Soho? se interesă el, uitându-se către verigheta de pe degetul ei.

– Soțul meu a murit acum trei ani și oricum, n-am nevoie de consimțământul nimănui, răspunse, trecând peste o posibilă dispută cu mama ei în cazul în care obținea slujba.

– Soho poate fi cu adevărat groaznic noaptea, suieră el pierzâmdu-și răbdarea

– La fel ca și pentru prietena ta, răspunse ea încercând să ignore amenințarea din vorbele lui.

– Dar eu sunt aici ca s-o protejez pe Gayle, deci nimic n-o poate răni.

– Posibil, zise Alexis, având senzația că o amenința cu viitoare pericole.

El ridică din umeri.

– Tind să cred că ești genul de femeie care o caută cu lumânarea. Blondele vopsite cu ochi mari inocenți sunt întotdeauna o capcană pentru bărbați.

Alexis clipi la auzul vorbelor lipsite de orice compliment. Știa că

totul era făcut cu vădita intenție de a o descuraja în ceea ce privește postul.

– Dar domnul Giacopelli a spus că ești gata să te răfuiești cu orice bărbat care…s-ar apropia de mine, murmură ea.

El o privi lung.

– Asta a zis-o Joe, nu eu. Dacă vei lucra pentru Cazino Veneția nu face greșeli, vei fi pe cont propriu, zise și se ridică în picioare.

Capitolul 2

Alexis își sărută fetița de noapte bună și stinse lumina.

– Vise plăcute! șopti.

În timp ce cobora treptele, oftă. De când se întorsese. atmosfera era una apăsătoare și știa că acum, când Victoria dormea în siguranță în pătuțul ei, avea să urmeze greul. Intrând în salon o văzu pe mama ei nemulțumită. Doamna Hudson era o femeie înaltă și solidă; trecu direct la subiect.

– Fetele drăguțe nu lucrează în Soho. Oricum ești pregătită mult prea bine ca să te prostești pe un post de casier într-un club de noapte.

– E tot ce pot găsi, răspunse Alexis, păstrându-și calmul.

Se trânti pe canapea cu un picior sub ea.

– Trebuie să accept ceea ce mi se oferă până voi putea să lucrezcu normă întreagă.

Doamna Hudson își reluă lucrul de mână pufnind cu un aer plin de dojană și de resentimente. Întotdeauna Alexis se mira cum de

reușea mama ei să exprime atât de multe dintr-o dată.

– Trebuie să ai o costumație specială, draga mea?, întrebă mătușa Phoebe din fotoliu.

Era o femeie trecută de cincizeci de ani pentru care croșetatul echivala cu menirea ei, cu viața ei, iar acum croșeta o vestă pentru Victoria.

– O bluesă de satin verde și o fustă lungă, se apără Alexis. Fusta e din tafta maro și e foarte modernă. Se pare că restaurantul e plin de picoli, iar eu și cu supraveghetoarea garderobei suntem singurele femei de la primul nivel. Avem aceeași costumație.

– Îți pierzi timpul, replică doamna Hudson. Imaginează-ți, să mergi într-un cazinou noapte de noapte.

– E respectabil și eu voi lucra la restaurant, nu în cazinou, protestă Alexis pentru a nu știu câta oară. Nu uita că am căzut de acord să stai cu Vicky dacă-mi găsesc și eu un post pe tura de seară.

De fapt, inițial mătuța Phoebe se oferise, da doamna Hudson, pentru a pune gaz pe foc, hotârî ca ea să facă acest lucru, în afară de serile când se întâlnea cu corul.

– O cheamă Victoria. De ce tu și cu soțul tău ați vrut să-i puneți numele acesta, nu știu. Iar când m-ai făcut să aceept oferta ta nu știam că ai de gând să hălădiuești prin Lodra în toiul nopții.

– N-am să hălăduiesc. Pot lua un taxi până la ușă.

– N-o să pățească nimic, interveni mătușa ei.

Doamna Hudson ridică nișe ochi reci

– Dar ce cunoștințe poți avea tu despre Londra pe timp de noapte, mă rog?

Alexis o privi pe mătușa ei, chicotind.

– Salariul e grozav, zise Alexis.

Mama ei număra ochiurile lucrului care aveau să devină o husă de scăunel pentru biserică.

– Nu doar banii contează în viață, Alexis. Încă mai ai ceva din moștenirea tatălui tău, poți trăi din aia.

– Nu pentru totdeauna.

Luă de jos o rămășiță de ziar și începu s-o răsfoiască pentru a-și face de lucru. Și-ar fi dorit ca Jeff să fi avut asigurare. Oricât de meschin suna, câțiva bănuți ar fi ajutat-o să trăiască. Își aminti că la primul lor mariaj îl sfătuise să pună ceva de-o parte pentru viitor, dar după cum îi stătea în fire, soțul ei îi râsese în față: nimic nu i se putea întâmpla! La moartea lui aveau puțini bani în bancă, iar Alexis era în pragul disperării. Mama ei așteptase momentul răbdătoare, ca apoi să-i ofere un cămin, însă cu un preț prea mare.

– Atâta timp cât tu și cu Victoria stați sub acoperișul meu, nu vă va lipsi nimic, zise doamna Hudson, cu larghețe.

Alexis era conștientă că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, și chiar era până la un punct, dar prețul cerut era prea mare.

– N-am de gând să trăiesc sub acoperișul tău la infinit, spuse neputând să se abțină.

Mama ei o privea nemișcată.

– Am fost bună cu tine.

– Cred că Alexis își dorește puțină independență. E normal, având în vedere că a fost măritată și…Mătușa Phoebe se simți săgetată cu privirea și-și reluă lucrul.

– Chiar îmi doresc asta, o înfruntă Alexis zâmbind, profitând de întorsătura discuției. Asta e casa ta, nu a mea. Nu încă. Nu ar fi

corect ca eu și Victoria să stăm aici permanent.

– Duci o viață confortabilă cu mine. Casa e mare și primitoare. Cartierul St. John's Wood e unul plăcut, iar grupul de joacă al Victoriei e în apropiere.

– Așa este, dar la vârsta mea ar trebui să mă întrețin singură. Ar fi trebuit să dau de greu, mormăi Alexis printre dinți.

Din fotoliu se auzi o plescăitură dezaprobatoare.

– Și ce se va întâmpla cu serile tale de bridge dacă vei lucra?, întrebă Phoebe mirată.

Aluzia o făcu pe Alexis să zâmbească. Întreruperea partidelor avea să fie rezultatul slujbei și nu se gândise la asta, dar spre fericirea ei pentru că partdiele alături de mama ei , de mătușa Phoebe și de Neil deveniseră prea plictisitoare prin regularitatea lor.

– Mamă, pot s-o rog pe una din colegele tale din cor să-mi țină locul?, zise ea într-o doară.

– Oh, râse Phoebe, nu cred că lui Neil îi va plăcea asta. Cu toții știm că pe tine te place.

– Mai degrabă mă admiră. Are nevoie de tot curajul lui pentru a mă târî la plictisitoarele lui recitaluri de vioară.

– Neil Outram este un gentleman, se răsti doamna Hudson. Dacă l-ai susține cât de puțin…

Femeile izbucniră în hohote de râs.

– Cred că glumești. Neil e mai plictisitor decât un roman prost.

Mama ei se încruntă, nemulțumită că protejatul ei era luat peste picior. Neil, administrator la o bancă din oraș, intrase în cor cu câțiva ani în urmă și se integrase rapid prin punctualitate și prin

vocea cu caldă de tenor. Odată, într-o pauză de repetiții menționase că-și caută o gazdă mai bună, iar doamna Hudson îi oferise imediat două camere din casa ei. Știind că mama ei n-are nevoie de chiria lui Neil, Alexis se întrebase adesea dacă nu-l adusese pentru a-i lua locul lui Jeff. Era cale scurtă din dormitorul ei într-al lui. Un bărbat mai îndrăzneț ar fi făcut pasul, nu și l Outram, care era prea domn.

– Neil e foarte drăguț, interveni mătuța Phoebe. Are un păr castaniu frumos, ochi căprui foarte interesanți, iar gulerele cămășilor îi sunt întotdeauna curate. Dac-aș fi întâlnit pe cineva ca el cât am fost tânără…

– N-ai fi rămas nemăritată, termină sora ei cu neîncredere.

Phoebe se îmbujoră.

– Toate ar trebui să fim recunoscătoare că Neil stă aici. Ajută la grădinărit. Face parte din familie.

– Nu din familia mea, răspunse Alexis uitându-se pe ziar.

– Victoria îl place, spuse doamna Hudson.

– Doar pentru că Vicky se abține să nu-i dea un șut în fund, asta nu înseamnă că-l place. Aș spune că nu prea îi pasă. Pentru ea Neil e o piesă de decor. La urma urmei, nu l-a vrut niciodată ca unchi, chicoti Alexis.

Doamna Hudson luă replica fetei sale cu o oarecare rezervă.

– Neil e om de încredere, zise croșetând încontinuu. Joacă bine bridge.

Aici Alexis se dădu bătută și-și înfundă capul în ziar. Jeff, Jeffrey cum îl numea mama ei, nu fusese înzestrat cu un asemenea har. Chiar și acum doamna Hudson o forța să admită că fusese un om

cu personalitate. Indiferent de slăbiciunile sale, Jeff era bun la cărți, chiar defensiv credea Alexis, dar bridge-ul îl frustra. Pocherul fusese jocul său preferat, deși risca întotdeauna…

– Neil și cu mine nu ne potrivim, insistă ea, debusolată ori de câte ori mama ei îl lăuda pe bancher. Oricum, băiatul patronului de la cazinou e cam de vârsta mea și e foarte curtenitor.

Aștepta continuarea, căci știa că mama ei nu va rezista tentației.

– Un italian din Soho, răspunse doamna Hudson, iar Alexis aproape izbucni în râs. Trebuie să fie vreun mafiot.

– Cred c-ai citit prea multe thriller-uri, Sybil, zise sora ei cu blândețe, lăsând la o parte lucrul.

– Mafia e o realitate, insistă doamn Hudson. Și sunt responsabili pentru toate crimele din cartiere care nu apar prin ziare.

Alexis nu mai putea suporta încă o repriză.

– L-ai plăcea pe Dino. E născut în Anglia, și a fost aici la școală. Conduce o afacere de import-export. Are un accent curat și bune maiere.

Doamna Hudson continua să lucreze.

– Și conduce un Jaguar nou-nouț, zise mătuța Phoebe din bucătărie pentru a nu pierde nimic din conversație. L-am văzut când a adus-o pe Alexis de la interviu.

– A fost foarte amabil, și m-a adus pentru că mi s-a rupt sandaua, explică Alexis.

Doamna Hudson nu luă în seamă divagația.

– Un Jaguar? Întotdeauna am considerat că doar parveniții își cumpără Jaguar.

– Ești imposibilă, mamă, izbucni Alexis. Cum de nu te

impresionează o asemenea mașină? Are tapiserie din piele, motor silențios…

– Ești ușor de impresionat, Alexis, dar eu nu, replică ea.

– Tânărul e bine educat, zise mătuța Phoebe aducând o tavă cu căni aburinde pe care o puse pe o măsuță joasă. A ieșit ca să-i deschidă ușa lui Alexis, ceea ce rar vezi zilele astea. Avea un costum negru frumos și o cămașă impecabilă. Pantofii îi străluceau.

– Presupun că te-ai uitat la el cu binoclul ca să-l observi atât de bine? o ironiză doamna Hudson.

– Dino și tatăl său au fost amândoi încântători și respectuoși, se apără Alexis.

Privirea cercetătoare a lui Rhys Roberts și cuvintele sale sinistre încă o mai bântuiau. Când șeful ieșise pentru a o anunța că a reușit, galezul scuturase indiferent din umeri, dar pe ea n-o putea păcăli. Pentru o clipă, ochii lui cenușii fuseseră cuprinși de o furie pasională, apoi sprâncenele încruntate îi trădaseră emoția.

– Mai este încă un tip la club despre care nu sunt prea sigură.

– Un italian?, întreb doamna Hudson rece.

– Galez.

Ea scutură din cap.

– Galezii n-au nimic. Sunt foarte buni coriști. Cum îl cheamă?

– Rhys Roberts.

– Îmi place mai mult Rhys Roberts decât Dino Giacopelli. Numele italianului tău sună ca un nume de vânzător de înghețată.

– Dumnezeule, parcă ești o snoabă! strigă Alexis cu furie.

Doamna Hudson luă ceașca de cafea.

– Dacă a avea anumite standarde înseamnă să fii snob atunci

sunt vinovată. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai înjura în casa mea. Victoria a folosit câteva cuvinte urâte recent și cred că știu de unde le-a învățat.

Cu tot autocontrolul, lui Alexis îi venea greu să încheie discuția. Certurile cu mama ei erau deranjante și nu duceau nicăieri.

– Scuză-mă, râse ea. Mâine când mă voi întoarce la lucru va trebui să am grijă să nu fiu pipăită. Am înțeles că toți picolii sunt italieni.

Replica nu fu prea amuzantă.

– Ai să te întorci toată numai vânătăi, prezise doamna Hudson fără a zâmbi.

***

Cu câtă ușurare părăsi casa în seara următoare.! Din obișnuință, Alexis știa că irascibilitatea mamei sale avea să se diminueze lăsând mici urme, dar deocamdată atmosfera era una încărcată. În loc să se liniștească o dată cu trecerea vremii, doamna Hudson devenea tot mai acidă pe zi ce trecea. Nu ierta nimic. Totuși, uneori părea că doar Victoria o mai putea îmblânzi. Micuța scăpa de multe ori nepedepsită. Alexis știa că o aștepta un calvar înainte de a scăpa din ghearele mamei ei, dar cu cât pleca mai repede cu atât mai bine. Slujba acesta era doar începutul deși salariul nu-i ajungea să pornească pe cont propriu. Plănuia să strângă cureaua și odată ce Victoria avea să înceapă școala, își va lua o slujbăcu normă întreagă.

***

Cazinoul Veneția începea să prindă viață când Alexis ajunse acolo. Suki, o tipă slăbuță care avea grijă de garderobă, îi arătă unde să se schimbe, după care porni să cunoască lume.

– Ți se potrivește, zâmbi ea când Alexis se privi în oglinda mare din camera fetelor. Mai ai puțin și dai pe-afară!

Alexis își puse neîncrezătoare mâna pe decolteul ce-i scotea la iveală bustul generos. Ființa senzuală ce o privea din oglindă semăna prea puțin cu Alexis Lambert, cea care în aceeași dimineață citise povești copiilor din grupul de joacă al Victoriei, îmbrăcată în blugi și-n cămașă pescărească. Își pipăi bluza în jurul taliei.

– Nu mi-am dat seama că e atât de scurtă.

– Nici nu este, chicoti Suki. Ar fi trebuit s-o vezi pe tipa care a fost înaintea ta. Nici zece centimetri nu avea. Băieții o pipăiau numaidecât.

Alexis înghiți în sec ducându-și mâinile pe șolduri, unde fusta era cam strâmtă. Oare domnul Giacopelli o angajase pentru că se pricepea la socoteli sau pentru bustul mare? Gayle era la fel de plată ca și Suki, din câte își amintea! Se uită în oglindă și se întrebă dacă n-a fost prea îngăduitoare cu pudra și cu fardul. Înainte de a pleca de acasă se aranjase cu multă grijă, folosind culori aprinse.

– Arăți ca o vedetă de film, mami, îi spusese Victoria, trăgându-se mai aproape pentru a o privi cum se fardează.

Câțiva bărbați se holbaseră la ea înmetrou, dar acum se simțea nesigură. Acesta era Soho. Dacă cineva o lua drept prostituată?

– Am crezut că localul e unul decent, protestă ea încercând să-și ridice bluza.

– Nu te agita, zise Suki, suntem în siguranșă. Sinceră să fiu, cealaltă fată lucra pe programul vechi. Acum e jos la cazinou, o prinde mai bine. Dacă ai vreo problemă cu vreun tip, cheamă-l pe Rhys. Se descotorosește elegant de cei care fac probleme.

– Mă descurc și singură cu ei, răspunse ea cu mai multă convingere decât r simțea.

Nu putea să-i dea galezului satsfacția de a alerga în ajutorul ei, deși se îndoia că o va face.

– Și dacă se întâmplă ca Rhys să nu poată veni, strigă-l pe Dino, adăugă fata.

– Și Dino lucrează aici? Am crezut că are propria afacere.

– Asta spune tuturor, dar nu cred că-l duce mintea. Are un birou prin West End, dar cred că-l folosește pentru a se feri de taică-su. Lui taica Joe îi place să spună că sunt lovituri în stil italian, dar Dino nu acționează, coborî Suki accentul ei de mahala. Ar trebui să-i vezi când se ceartă. Dino ar trebui să fie aici în fiecare seară, dar lipsește așa că e înlocuit de Rhys.

– Rhys nu e doar unbodyguard?, întrebă Alexis debusolată.

– Bodyguard, paznic, boxer chiar, și e implicat și-n afacerile domnului Giacopelli.

– Ca ce?

– Nu știu amănunte, dar taica Joe e amestecat în multe treburi, iar Rhys îl însoțește ziua pentru a-l apăra. Poate-l ferește de gloanțe.

Glumesc! râse Suki, văzând figura îngrozită a lui Alexis

Pe drumul spre intrare, Alexis recapitula discuția și era pe punctul de a mai cere detalii, dar domnul Giacopelli tocmai ieșea din birou. Se opri, făcu un pas înapoi exagerându-și surprinderea și o sorbi pe Alexis din ochi.

– Frumoasa mea domnișoară Lambert, faci cinste clubului. Poftește înăuntru, ca să-ți explic mai multe.

Bârfa luase sfârșit. Suki se retrase în spatele tejghelei de la garderobă, iar Alexis îl urmă pe patron într-o mică încăpere de sticlă aflată între arcadă și ușile restaurantului. După ce-i enumeră îndatoririle, el plecă. Alexis se liniști după ce răsfoi de câteva ori registrele; se simțea în siguranță. Legătura cu clienții avea să se facă prin gemulețul de la casierie, iar posibilii atacanți nu aveau loc, pentru că măsuța și scaunul ocupau aproape tot spațiul. Avea vedere directă spre holul de la intrare și, din lipsă de ocupație, începu să monitorizeze forfoteala de la cazinoul de jos. Cei mai mulți erau bărbați, prea sofisticați pentru ea. La un moment dat, un individ spătos cu părul făcut țepi o surprinse și-i făcu cu ochiul, determinând-o să-și întoarcă privirea, rușinată.

Clientela restaurantului era mai mult decât respectabilă– cupluri tinere și grupulețe de familii. Încasările însă atât în restaurant cât și la cazinou erau cu mult mai mari decât se așteptase ea; toate acestea demonstrau că afacerea era una prosperă.

– Vreo greșeală? ușa cabinei se deschise și Rhys se strecură înăuntru.

Părea mai lat în umeri ca niciodată în acel spațiu strâmt, iar ea

simți o urmă de iritRElа gândul că i-a invadat teritoriul. De ce nu-i putea vorbi prin geam așa cum făcea toată lumea?

– Nu încă, îi răspunse glacial.

Fără să-l privească, Alexis se aplecă asupra chitanțierului, iar părul auriu îi acoperi fața. De ce-i bătea inima? De frică sau de emoție? Galezul părea să se fi schimbat. Își schimbase hainele deplorabile cu un frac, pantaloni negri și o cravată cu nod perfect ce-i atârna la gulerul alb. Și totuși nu era prea elegant. Ciudat că acea combinație de haine de gală cu părul său lung și cu cercelul de aur o intimidau într-atât. Parcă era un pirat de la oraș.

– Vrei să verific sertarul? se interesă el și lăsă un parfum de mesteacăn în urmă când se aplecă.

– Pleacă! îi reproșă ea peste umăr.

El chicoti și prinse spătarul scaunului ca să o întoarcă spre el. Se aflau aproape, teribil de aproape în cabina strâmtă. Genunchii ei i se cuibăreau între picioare. Buzele lui tremurau în timp ce o privea.

– Hei, te-ai schimbat peste noapte. Ieri erai ca o minorosiță, azi arăți ca un star de cinema.

Se holba cu vădit interes la ea. Alexis fu nevoită să-și încleștеze pumnii de mânerul scaunului pentru a nu-și acoperi cu mâinile sânii pe care ochii lui îi dezbrăcau din priviri. Trebuia să-i demonstreze că era deșteaptă și tare pe poziție. Dacă ar fi trădat orice slăbiciune, orice naivitate, el ar fi exploatat-o la maximum. Simți cum obrajii îi iau foc și spera că el nu va observa aceasta.

– Și totuși nu te-ai schimbat, domnișoară Roberts. Ai fost obraznică ieri, ești obraznică și-n seara asta!

Ea încercă să scape, dar el se aplecă asupra ei, strângând-o între

picioarele lui, împiedicând-o. Întinse mâna pentru a-i prinde bărbia. Alexis se feri, ceea ce-l determină pe el să o strângă și mai tare.

– Iar tu, domnișoară, ai greșit acceptând ieri, greșești și astăzi, urmă el pe un ton moale și calm.

– Ai să-mi repeți întruna că nu sunt dorită aici? întrebă ea.

– E monoton.

– Care e problema ta? Își feri bărbia, iar el o lăsă. Cu ce te împiedic?

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet.

– Deocamdată doar cu picioarele, deși dacă vei continua să te îmbraci așa…

Ochii îi alunecară din nou de-a lungul sânilor ei. Iar ea se simțea ca și când ar fi sărutat-o nestingherit. Cu siguranță, era o brută, iar pieptul ei începu a se ridica ritmic. " Uită că e sexy, gândește-te doar că e o brută, își zise, dar cum?" Forța coapselor lui, privirea ageră din ochii săi cenușii strigau: " Sunt mascul, sunt agresiv și dacă te vreau, te voi avea." " Nu, nu pe mine!" se decise ea cu o ușoară remușcare lăuntrică.

– Dacă-ți aduci aminte, domnule Roberts, m-ai informat că aici sunt pe cont propriu, zise ea rece. Și prefer să rămână așa. N-am nevoie să stai lângă mine. Ușa e în spatele tău și-ți sugerez să ieși și să rămâi afară.

Impasibil, el își agita cercelul.

– Ai o pasiune din a da câte o lovitură sub centură, fetițo? De ce am senzația că ideea ta despre mine echivalează cu aceea despre agresorii de babe?

– Trebuia să mă gândesc la asta, țâșni răspunsul ei.

Rhys o privi un timp îndelungat, după care se ridică și deschise ușa. Se opri în prag.

– Am să scap de tine cumva, zise el calm.

***

Spre ora unsprezece actvitatea se înteți pe măsură ce clienții își încheiau conturile, iar apoi Alexis rămase în liniște pentru a face casa de mai multe ori. Spre insatisfacția ei , lucrurile mergeau greu, își cam ieșise din mână după o absență îndelungată. Puse chitanțele și banii în cutie așa cum fusese instruită, iar după ce încuie cabina, lăsă atât cutia cât și casa în biroul domnului Giacopelli. El se arătă mulțumit de prestația și de progresul ei, iar ea îl asigură că totul era în ordine.

– Cum a mers? se auzi vocea lui Suki din garderobă când Alexis ajunse acolo.

– Foarte bine, zise ea, privind mirată la mulțimea de haine ce atârnau pe cuiere. Nu se închide tot clubul la ora unsprezece?

– Nu-s eu atât de norocoasă! Cazinoul e deschis până spre dimineață.

Suki ieși de după tejghea.

– Crezi că poți să te uiți puțin la astea? Mor dacă nu-mi încerc și eu norocul. E liniște acum, nu cred că vine cineva.

Primind consimțământul, fata dispăru într-o clipă, iar Alexis se

așeză, rezemându-și coatele pe tejghea, analizând prima seară ce tocmai trecuse. Totul a decurs bine. Spre deosebire de responsabilitățle financiare pe care le avusese în trecut, lucrul la casă nu era greu. Totuși se gândea că statul cu orele în cabină avea să devină plictisitor cu timpul. "Amintește-ți de banii de la sfârșitul săptămânii", își spuse. " Serviciul ăsta e doar temporar. Când Victoria o să înceapă școala ai să-ți cauți cava mai interesant."

O rafală de aer rece o făcu să se ridice tocmai când un bărbat grăsuliu cobora scările înspre ea. Se opri la câțiva metri. Privirea tulbure și hainele neîngrijite arătau că nu era un membru al clubului, iar Alexis se uita dezgustată la fața lui rotundă și la ochii ce-i sticleau. Timp de câteva secunde, care au părut minute, se holbă la ea.

– Eși una din fetișcanele alea ale lui Gia…Giacopelli? bolborosi el, aproape să cadă peste ea, dar trăgându-se la timp, nu înainte de a o ameți cu duhoarea de bere.

Alexis rămase calmă.

– Eu doar lucrez aici.

– Eu doar lucrez aici, o imită el, clătinându-se. Toate sunteți niște italience împuțite!

– Nu sunt italiancă, răspunse ea, râzând fals. " Revino-ti, își zise. Te porți ca o fată mare, ca mătușa Phoebe. Dă-i ăstuia un răspuns rapid și trimite-l acasă"

– Nenorocitul ăla de Giacopelli îmi e dator. Unde e? întrbă el cercetând în jur.

Alexis dădu să plece, dar când el obsevă, trânti pumnii de-o parte și de alta a tejghelei, blocând-o. Ea căută din priviri un ajutor,

dar văzu că intrarea nu era păzită. Se consolă cu gândul că Suki avea să se întoarcă în curând. Suki e deșteaptă și va ști cum să se descotorosească de un beţiv. Pe fundal se auzea zgomotul din restaurant și din cazinou. "Atât de aproape și totuși atât de departe, gândi ea, hotărâtă să reziste. Ține-l de vorbă" își spuse în timp ce el se apropie și se uită la decolteul ei.

– Îți este dator? îl întrebă interesată.

– Da. Trebuie să fii italiancă, zise el cu degetul spre deschizătura bluzei. Arăți ca tipa aia, Gina Lollo-nu-știu-cum, gâfâi el. Joe nu e prost, întotdeauna e înconjurat de puicuțe bu…bune.

Dintr-o dată tipul se aprinse din nou. Ochii-i înpăienjenți o țintuiră.

– Unde e nenorocitul? întrebă, și o împunse cu degetul.

Pe Alexis o trecură fiorii.

– Domnul Giacopelli e în biroul său, acolo, îngăimă ea, pentru ca el s– o lase în pace; însă dintr-o dată el redeveni dulceag.

– Frumoasă italiancă, zise și ridică mâna să o prindă de bluză, sprijinindu-se în timp ce-i aplica un sărut bălos pe obraz.

– Te rog pleacă, murmură Alexis.

Părea că el e peste corpul ei, că o apasă, respirația lui o sufoca și-i provoca greață.

– Pupă-mă, italianco, pupă-mă!

Cu ochii în patru pentru a vedea dacă nu apare Suki, Alexis se gândea cum să-l evite.

– Nu sunt italiancă, sunt englezoaică.

– Ești italiancă, insistă el

Acum ochii îi deveniseră furioși și o prinse de păr.

– Unde e blestematul ăla de Gia…Gia..Joe? spune-mi!

– Biroul lui e acolo, ușa din mijloc pe care scrie "Interzis persoanelor străine", apucă să spună ea pe când el o lua de cârlionți. Te rog, pleacă, îl imploră din nou cu glas gâtuit.

Folosindu-și toată forța, Alexis îl împinse cu ambele mâini cât putu de tare.

– Pleacă! insistă, și se simți apucată de umeri.

– Petrecerea s-a încheiat, se auzi un glas gros de galez, iar Rhys apăru de nicăieri și-l apucă pe intrus de guler, ridicându-l de la sol.

Alexis căzu slăbită și răvășită pe tejghea, când bărbatul o eliberă. Niciodată nu fusese atât de mulțumită de cineva cum era acum de Rhys.

– Vrea să-l vadă pe domnul Giacopelli, zise ea grăbit, aranjându-și părul cu mâinile. I-am spus că biroul lui e ușa din mijloc.

Rhys o privi cu ochi mari.

– Ce i-ai spus? Pe toți dracii! înjură el

Lacrimile îi izbucniră pe față. Ce mai făcuse? După o asemenea tratație din partea unui nenorocit de bețiv, avea nevoie de cuvinte calde, în schimb Rhys se răstea la ea. Pentru o clipă, îl văzuse ca un cavaler pe un cal alb, dar cât se înșelase!

– Hai, băiete, să discutăm afară, șuieră el în urechea omului și-l trase afară.

Acum, intrusul se scuza în van. În timp ce-l împingea pe ușă, Rhys îi strigă lui Alexis:

– Iar tu stai pe loc până mă întorc.

Furia și disprețul o năpădeau. Cum îndrăznea să-i vorbească

astfel când ea era cea rănită? Nu avea pic de milă? Nici un sentiment? Rhys era genul de om care lovește cu nepăsare, gândi ea, sigură pe acuratețea primei impresii despre el.

– Mersi mult, zise Suki, întorcându-se la garderobă. Ești cam palidă. Te simți bine?

– Da, răspunse Alexis dând la o parte o șuviță de păr. A venit un bețiv, dar Rhys a avut grijă de el.

– Bunul Rhys!

– Mă duc să mă schimb.

În singurătatea cabinei, încercă să se convingă de faptul că incidentul fusese unul minor, dar nu reuși. Confruntarea cu un străin băut putea fi un fleac pentru unele fete, ceva care poate fi alungat precum o muscă, însă tremura și-i era frică. Se îmbrăcă în grabă cu blugii ei largi, fericită că s-a acoperit. Amintindu-și de sărutul slinos, se crispă și se alpecă asupra chiuvetei, frecându-și obrajii pentru a-i dezinfecta. Se simți mai bine când își recăpătă culoarea. Apoi își aranjă parul. De ce să-l aștepte pe Rhys? Era doar un bătăuș, la urma urmei. Dacă pleca ar fi eviat o ceartă pe care nervii ei n-ar fi suportat-o. Seara următoare ar fi rezistat mai bine. Domnul Roberts mai trebuia să aștepte ca să-și joace rolul preferat.

Își trase pe ea hanoracul colorat și-și luă geanta.

– Noapte bună! îi aruncă lui Suki , care era ocupată cu clienții.

Se repezi pe scări, dar Rhys tocmai intra pe ușă și aproape se izbi în ea. Își scutură umerii calm și se asigură că nodul cravatei era drept.

– Nu așa de repede, fetițo, o avertză, dându-și seama că vrea să plece. Vreau să discut cu tine. Nu durează mult, și o prinse de braț,

nelăsându-i timp să protesteze.

O duse pe scări, prin hol. Deschise una din uși și aprinse luminile. O împinse înăuntru.

– Ia loc, ordonă.

Se așeză. O adusese într-o cameră destul de luxoasă. Își clăti ochii cu dimensiunea spațiului și realiză că mai are multe de aflat despre condițiile oferite de Cazinoul Veneția.

Alexis își întoarse repede privirile către Rhys. El stătea pe canapeaua de piele, cu picioarele depărtate, studiind-o și gândind ceva în defavoarea ei. Ea simți nevoia să spargă tăcerea.

– Ce ai facut cu bețivul? întrebă nerăbdătoare.

El se descheie la nasturi, apoi duse o mână în buzunarul pantalonilor făcând-o să-i observe musculatura coapselor.

– Oare ce crezi că i-am făcut? L-am bătut pe umăr și i-am spus să-și vadă de treabă pe viitor. Nu-ți face griji, m-am splălat pe mâini.

Siguranța lui se cerea temperată.

– Presupun că treci prin viață snopind oamenii, ca Hulk Incredibilul, râse ea.

– Sună a bătălie.

– Și nu e?

– Nu mă murdăresc prea tare, să știi.

Doar pentru un moment, el se simți amuzat.

– Dar nu suntem aici ca să discutăm despre mine. Tu ești cea care are nevoie de o lecție.

– Ce lecție?

– E o tâmpenie să primești stăini în cazinou și să le oferi informații despre biroul de unde se dirijează toată afacerea. Tipul

ăla putea fi un hoț și fii sigură că nu avea o misiune grea. Înțelegi?

Alexis scutură din umeri, acceptându-și greșeala.

– Nu m-am gândit…

– Tocmai!

– Dar în orice caz, nu l-am întâmpinat eu, protestă ea, refuzând să ia toată vina asuprea ei. El m-a…luat prin surprindere și n-am știut ce să fac.

Rhys își duse mâna la cercelul de aur.

– Cred că cer prea mult de la o nevastă din St. John's Wood că te aștepți ca ea să se descurce în asemenea situații.

Ea ura tonul lui sarcastic.

– Nu sunt casnică.

– Nu?, spuse el neîncrezător. Dar ce faci atunci, Alexis?

Auzul numelui ei o făcu să tresară.

– Mă ocup de un grup de copii dimineața și lucrez pentru un magazin caritabil după-masa, Rhys! replică ea, vădit nemulțunită de familiaritatea lui.

– Dumnezeule, dar chiar ieși în lume, nu?, râse el, dându-și capul pe spate.

Alexis se simți aiurea.

El schimbă poziția, punându-și mâinile împreunate între genunchi.

– Scuze. Nu vreau să-mi bat joc, dar ești prea drăguță ca să lucrezi într-un loc ca ăsta.

Alexis mormăi în sinea ei.

– Dar prietena ta nu e prea drăguță?, aruncă ea.

– Ba da, oftă el, dar Gayle își poate purta de grijă și singură.

– Și eu pot.

– Nu poți. În momentul în care tipul ăla coborâse tu ai înghețat. Ai fi putut să-l plesnești sau să-i dai una în burtă, dar te-ai sclifosit ca o fată mare.

Alexis făcu ochii mari de uimire.

– Ai stat să te uiți la el cum mă maltratează fără să faci nimic?

Era încremenită, ca și cum ar fi lovit-o.

El își umezi buzele cu o urmă de regret.

– Te-am avertizat ieri că dacă vrei să lucrezi aici ești pe cont propriu, zise el ignorând privirea ei. Te-am salvat, îi reproșă, în ciuda protestelor tale că n-ai nevoie de mine.

– Și nu am, refuză ea să admită că se contrazicea singură.

– Și atunci? , zâmbi Rhys cu mâinile larg deschise.

– Atunci, ai să mă lași din nou pradă lupilor dacă mâine s-ar întâmpla același lucru?

El dădu din cap afirmativ. Alexis se ridică, furioasă.

– Ești chiar atât de dobitoc, domnule Roberts?

– Exact, rânji el. Nu fi nemulțumită, rosti încet, ținând-o de umeri. Tot ce-am vrut să spun este că Soho nu e de tine. Îți doresc numai binele.

Alexis simți nevoia stringentă de a-i plânge pe umăr. Senzațiile din ultima oră o copleșeau și acum tânjea după căldură.

– Dacă te gândești să pleci, îți țin eu locul săptămâna asta, spuse Rhys și scoase din haină un portofel. Sună mâine și spune-i lui Joe că te-ai mai gândit. Povestește-i despre tipul beat, o să înțeleagă. O să o rog pe Gayle să stea în locul tău. Nimeni nu va avea de suferit, și începu să numere niște bancnote.

Alexis încercă să pătrundă înțelesul frazei, apoi murmură:

– Și te descotorosești de mine! protestă.

– Crede-mă, fetițo, îți fac un bine! răspunse el aproape patern, ceea ce dădu greș.

– Nu, mersi! și refuză teancul de bani pe care i-l oferea el.

– Alexis, am să-ți găsesc ceva de lucru în St. John's Wood, îți dau cuvântul meu, zise el elegant.

Niciodată numele ei nu fusese rostit atât de dulce, dar nu avea să se lase impresionată. Îl înfruntă:

– Domnule Roberts, n-am de gând să întind mâna ca un cerșetor nici după tine, nici după banii tăi! Și ieși.

Capitolul 3

A doua zi, Alexis nu se putu concentra decât pe jumătate cu grupul de copii, căci mintea ei căuta motivele pentru care Rhys Roberts le avea pentru a o înlătura din cazinou. Desigur, nu dintr-un sentiment filantropic. Cu două zile în urmă nici nu știa că ea există, și nu era atât de naivă incât să credă că bestiilor le pasă de fetele "drăguțe". În plus Soho nu era chiar așa de periculos. Scena cu bețivul fusese doar o întâmplare neprevăzută, iar inițiativa galezului de a o feri de fața nevăzută a Londrei nu suna bine.

Preocuparea lui era de fapt să o pună pe Gayle casier, dar de ce oare? Salariul era bun, dar departe de a asigura un trai decent. Poate pentru că dorea să lucreze alături de fata pe care o iubea, se gândi ea în timp ca spăla niște pensule. Strâmbă din nas. Rhys nu era genul de om grijuliu, mai degrabă tipul care ordonă. Se pare că lui Gayle îi plăcea să fie călcată în picioare, ținându-și gura și lăsându-l pe Rhys să conducă. Tăcerea ei avusese rezultatul invers. Dacă fata s-ar fi apărat singură, Alexis s-ar fi retras, dar atitudinea

dominantă a lui Rhys o provocase.

O altă posibilitate era ca galezul să se fi lăudat în public despre cât de repede Gayle va deveni casier dacă el va pocni din degete. Deja și-l închipuia cu o bere în mână, lăudându-se tovarășilor săi cum o va rezolva fără să clipească. Însă ea, o femeie, îl oprise. Alți bărbați ar fi cedat, dar Rhys părea hotărât să o steargă de pe fața pământului. I-ar fi putut ține piept dacă n-ar fi avut acele dispute permanente cu mama ei.

O altă idee o izbi. Dacă Rhys și Gayle erau implicați în ceva? Domnul Roberts avea minte la fel de multa ca și forța sa, în ochii lui cenușii se citea o minte ageră. Combinația Gayle casier cunoștințele lui despre dedesubturile afacerii deschidea calea multor oportunități: fraudă, delapidare de bani, furt…Alexis încremeni. Poate că ea era cea care-i stătea în cale!

– Mami, nu ești atentă, o trase Victoria de mână în timp ce stăteau la masă. Am zis că Sammy are un nou unchi.

– Ăăă, foarte frumos, bânguii ea, cufundată în gânduri.

Doamna Hudson punii pe nas.

– A dus-o în parc și i-a cumpărat o frânghie, continuă fetița cu invidie. Și doarme în patul mamei ei, dezbrăcat.

– Numele prietenei tale e Samantha, nu Sammy, o corectă doamna Hudson. Mai vrei căpșuni?

Victoria era distrată, iar Alexis se întoarse la problemele ei. Câtă risipă de inteligență. Într-adevăr, Rhys o făcea pe durul, cu cercelul ăla în ureche, și cu siguranță lipsit de cultură, dar era și foarte iute la minte. Dacă și-ar fi canalizat-o spre ceva folositor! O dezamăgea faptul că un bărbat tânăr și înzestrat ca el se limita să lucreze ca

paznic într-un club de noapte.

La magazinul caritabil, Alexis continuă să reflecteze. Era Rhys Roberts un criminal? De ce nu? Lucra într-o zonă rău famată. Nu lucra într-o bancă precum Neil, pentru a respecta legea. Doar îl trăsese pe bețivul acela deoparte ca să-i dea o lecție. Și o făcuse foarte elegant căci la întoarcere fracul arăta neatins, iar respirația normală. Poate că Rhys se menținea în formă doar pentru a cotonogi oamenii. Lui Alexis i se făcu milă de intrusul ametit. Nu avusese scăpare, un pumn în falcă și…

Avea imaginația prea bogată. Mai întâi mama ei îi crezuse pe patroni mafioți, iar acum chiar ea îl acuza pe gardian și pe prietena lui că ar fi o bandă de hoți. Se îmbărbătă. La urma urmei, se înfuriase că Rhys lua totul prea ușor.

***

– Ai venit cu propria costumație, zise Suki în aceeași seară când o văzu pe Alexis că îmbracă o bluză pe gât.Arată cam demodată.

– N-am fost mulțumită ieri și i-am explicat domnului Giacopelli că bluza aceea mă strânge, iar el a fost de acord să port asta.

– Ești o lașă!

– Poate, râse ea și o urmă pe fată în hol, dar sunt numai o casieră și nu văd de ce aș încerca să fiu mai…provocatoare.

Din spate se auzi un chicotit și cineva o strânse de umeri. Alexis se răsuci iute pe călcâie.

– Nu încerci, chiar ești, o asigură Dino, iar ea se liniști.

– Ar fi trebuit să o vezi ieri, clipi Suki. Ți-ar fi trezit interesul imediat.

– Mi l-a trezit acum, zâmbi el.

– Fetele de la cazinou ar trebui să se păzească, îl înghionti Suki. Dacă domnișoara are să coboare acolo, va atarge toți banii ca un magnet.

– Toți banii? se miră Alexis.

– Unele sunt crupiere, câștigă foarte mult, explică Dino, scrutând-o pe Suki în același timp.

– Ah, nu știam.

Alexis se întrebă ce pregătire îți trebuia pentru a fi crupier. Dacă tot lucra la cazinou, de ce n-ar încerca să câștige mai mult?

– Câte fete lucrează jos? se interesă ea.

– Diferă de la o periodă la alta, dar n-ai să le întâlnești pentru că personalul de la cazinou folosește o altă intrare. Locul ăsta e o galerie; ți-ar lua luni de zile ca să înveți toate ieșirile.

– Ai multe de învățat, completă Suki

– Așa este, confirmă ea. "Mai ales despre Rhys Roberts", completă în mintea ei.

Dino se uită la ceas.

– Trebuie să rezolv o problemă pentru tata, dar mă întorc mai târziu. Pot să te conduc acasă?

– Ești foarte amabil.

– Atunci ne vedem la unsprezece.

Suki își dădu ochii peste cap când el plecă.

– Nu i-a luat prea mult să te vrăjească. O fi el cetățean englez,

dar tot sânge latin îi fierbe în vene când vede vreo femeie.

– Doar mă conduce, protestă Alexis pentru a nu fi inclusă pe lista lui de cuceriri.

– Ai grijă!

***

După ce supraviețuise o noapte la casă, Alexis devenise mai încrezătoare. Se aranja repede, nu avea prea multe de făcut și pierdea timpul. Doar gândul că Rhys ar putea apărea din nou s-o bată la cap o ținea trează. Încasarea banilor devenise o rutină, iar oamenii din vestibul nu prezentau interes pentru ea. În timp ce lua banii de la ultimul client, se întreba dacă slujba asta avea vreun rost. "Banii" insista o voce din interior. Se apropia ora unsprezece și nici urmă de galez. Cu băgare de seamă întrebă un ospătar dacă era seara lui liberă și i se răspunse că se afla jos.

– E în ședință cu șeful. Sunt la cuțite, adăugă el.

Alexis ridică din sprâncene imaginându-și anumite scene.

Era pe punctul de a încuia cabina, cu casa sub braț, când Rhys țâșni de sub arcadă. Luată prin surpridere, inima începu să-i bată cu putere. Ochii lui scăpărară în timp ce priveau formele de sub bluza ei albă.

– Văd că am redevenit minorosiță în seara asta, zise el cu brațele încrucișate.

Alexis îl ignoră, nervoasă că încuietoarea se înțepenise, ori că

degetele ei se muiaseră, pentru că nu putea învârti cheia.

– Lasă-mă pe mine, se oferi el..

– Mă descurc, mormăi ea cu spatele.

Rhys ridică din umeri, mulțumindu-se s-o privească. Cum neputința ei o făcea să înnebunească, Alexis puse casa jos pentru a se folosi de ambele mâini.

– Ai să rupi cheia în broască, fetițo! Dă-te la o parte.

Vocea lui autoritară o făcu să se oprească. Pentru o clipă îi păru rău că se aflau pe poziții divergente, căci indiferent de convingerile sale, Rhys se dovedea încă o dată a fi amabil într-o împrejurare. Îi luă mâna cu a lui și, folosindu-se de degetele ei, închise ușa silențios. Trecu un moment pe care avea să și-l amintească mai târziu, în care mâna lui rămase peste a ei, pentru ca ea să-i simtă căldura și puterea.

– Te-ai mai gândit la ce am discutat? o întrebă, pășind înapoi.

– Nu.

– Cred că nu e prea interesant să dai restul. Și nici să stai aplecată ca o sardină în conservă. Mă gândeam cât de plictisită arătai în după-amiaza asta.

– M-ai urmărit? se interesă ea, felicitându-se pentru tonul calm, deși fierbea în sine. Cum de îndrăznise să o spioneze?

– Și o voi face în continuare. De unde să știu că n-ai să fugi în stradă cu încasările? Zise, privind casa de la picioarele ei.

Tonul insolent o făcu să se aprindă.

– Cred că orice neregulă în finanțele domnului Giacopelli s-ar datora ție, nu mie, răspunse ea rece.

Rhys simți ironia din vocea ei.

– Adică?

– Adică ești foarte nerăbdător să-ți vezi prietena instalată în postul de casier.

El izbucni în râs spre surprinderea ei.

– La ce te gândeai? Restaurantul are încasări de nimic pe lângă cele de jos. Dacă aș avea de gând să mă îmbogățesc cu siguranță că nu m-aș uita la ce ai tu în cutiuța aceea.

Ce spunea el avea o logică; grosul încasărilor veneau de la cazinou. Un sentiment de culpabilitate o făcu să admită că se înșelase. Mascându-și debusolarea, se aplecă după cutie.

– Sunt ușurat văzând că porți ceva decent, rosti cu ochii pe bluza cuminte. Păstreaz-o. Nu-l lăsa pa Joe să te convingă să porți iarăși cârpa aia pentru vampe. Aici, dacă femeia se dezvăluie, înseamnă un singur lucru.

– Dar nu m-am dezvăluit, zise ea cu voce slabă.

– Da știu. Dar Joe a ales bluza aia scurtă și fusta strâmtă; alea îi plac lui– sâni și fese la vedere.

– Dar tu? îi aruncă ea, pentru critica adusă italianului protector.

– Privitul nu mă satisface. Mai degrabă acționez. Prefer să nu mă mai uit.

Ca să-i arate ce voia să spună, își puse mâna pe talia ei și o împinse cu degetele spre arcadă.

– Acum du-te la taica Joe să-i lași prinosul. Ar trebui să te întorci acasă.

Ușa se deschise când ajunseră sub arcadă și Dino li se alătură.

– Scuze c-am întârziat, se scuză. Mă întorc imediat. Mașina e afară, și dispăru în jos spre cazinou.

– Te duci acasă cu el? întrebă Rhys, ca și cum ar fi fost o nerozie.

– Ai ceva de obiectat?

El privi în jur să vadă dacă nu erau urmăriți.

– Dino te vânează, dar nu trebuie să știe că eu ți-am spus. Îl interesează doar… știi tu ce. Are o slăbiciune pentru femeile care…

– Care nu-ți plac ție!

Replica îl determină să facă ochii mari.

– Domnul Dino se cam lasă dus de val câteodată și prostește tinere văduve. N-aș vrea să suferi.

Era conștientă că el se învârtea în jurul cozii. Începuse cu un avertisment la adresa impulsurilor sexuale ale lui Dino pentru a deveni o preocupare față de siguranța ei. I se păre greu să înghită amestecul acesta de considerații; nu-l putea suporta pe Rhys.

– Sunt destul de mare, pot să-mi controlez singură viața.

– La un metru șaizeci ai tăi?

– Un metru șaptezeci.Scuzele mele doamnișoară, se înclină el. Sunt sigur că fiecare centimetru contează.

Își puse mâna pe spatele ei și o împinse ușor.

– Du-te să predai banii și nu uita– ai grijă cu Dino.

***

"Ai grijă cu Dino" se gândea Alexis trei săptămâni mai târziu. Cât de autoritar fusese Rhys atunci, și cât de puține știa. Dino o

condusese de mai multe ori acasă de atunci, dar se comportase frumos, rezumându-se la complimente și la a-i săruta mâna, fără să întreacă limita vreodată. Când Dino venise cu ideea unei cine în doi într-o duminică liberă, Alexis era deja sigură că Dino nu reprezenta un pericol.

În mod surprinzător, nici Rhys nu se dovedi a fi o amenințare. În primele zile îl tratase cu suspiciune, gata de atac, dar acum părea să o accepte. Nu mai încercase s-o îndepărteze. Iar când domnul Giacopelli continua să o laude, Alexis se simți liniștită. Se obișnuise cu orele petrecute în cabina de sticlă, ore care se dovediră curând plictisitoare, exact cum bănuise ea. Era recunoscătoare galezului când acesta mai schimba câteva vorbe cu ea, spărgând monotonia și curând chiar îl aștepta. Discuțiile inteligente o făcură să renunțe la o serie din ideile preconcepute. Oricât de dur părea Rhys, prost nu era. Avea simțul umorului și o făcea să râdă. De multe ori rămânea surprinsă de dorințele ambițioase pe carel le avea.

– Picturile venețiene din hol sunt copii, nu-i așa? întrebă Alexis într-o seară când discutau despre decorul clubului.

– Nu chiar; la urma urmei Canaletto a trăit aici.

– În Londra? se miră ea.

– În Soho, timp de nouă ani. Zona are un trecut bogat, doar prosperiatea industriei pornografice din ultimii ani i-a adus faima negativă și nimic altceva. Toți au uitat că John Logie Bird a făcu primul experiment de televiziune câteva străzi mai încolo, sau că ducele de Monmouth a avut o casă în piața din Soho. Chiar numele acesteia e dubios. Se zice că pe vremea când Soho nu însemna blocuri de beton și străzi înfundate, toți îl vânau.

– Mulțumesc pentru lecția de istorie.

– Știu să citesc.

Rhys era un tip complex, iar Alexis ajunsese să piardă timpul gândindu-se la ce-i plăcea lui. Acum că relația lor era mai destinsă, voia să afle mai multe despre el, dar descoperi curând că prefera să nu discute despre viața lui. Dacă el dorea să rămână la banalități, atunci așa să fie.

***

Și acasă atmosfera se destinsese, căci toanele mamei ei trecuseră odată cu timpul, deși Alexis făcuse greșeala de a pomeni de invitația la cină.

– Și vrei ca eu să stau cu copilul? îi aruncă ea.

– Am s-o îngrijesc eu, intervenimătușa Phoebe. Doarme dusă în pătuț, iar eu stau aici jos, deci nu e nici un deranj.

– Nu mi-e de grija copilului, ci de faptul că Alexis se dă pe lângă un…un Al Capone.

– În primul rând, mamă, n-am intenția de a mă da la el și în al doilea rând Dino este gentlemanul perfect, chiar dacă părinții lui sunt italieni.

– Nu e unul de-ai noștri, insistă mama ei.

– Nu fi atât de obtuză, gesticulă Alexis. Când ai să-l cunoști îți va plăcea.

Se înșelase. Dacă arhanghelul Gavriil ar fi apărut la ușă doamnei

Hudson tot i s-ar fi părut că e o porcărie. Mai ales, observă ea, Dino nu seformaliza. Când doamna Hudson îl întrebă dacă-i plăcea muzica corală, el râse, spunând că Rolling Stones erau mai pe placul său, iar când îl întrebă dacă se pricepe la cărți, el se lăudă:

– În cazinoul tatălui meu, am învățat secretele pariurilor, inclusiv ale bridge-ului.

În mod surprinzător nu părea să observe furia mamei ei, probabil pentru că o găsea pe mătușa Phoebe încântătoare și era ocupat s-o vrăjească. Biata mătușă zâmbea întruna, deși Alexis și-ar fi dorit ca Dino să-și dea seama că n-avea șanse. Doamna Hudson se limită să pufnească pe nas din când în când la plecarea lor, iar Alexis nu-și reveni o bună bucată de drum.

Dino rezervase o masă la ultimul etaj al unui restaurant dintr-un binecunoscut hotel, iar ea se simți mai bine după aperitive și câteva complimente. Mâncarea și serviciul erau excelente, partenerul atent, și bău puțin mai mult vin doar pentru a uita de disprețul mamei, care-i stăruia în minte. Și Dino se gândea la unul din părinții săi.

– Câtă ușurare să am o seară departe de tatăl meu și de blestematul ăla de club! oftă el și ceru elegant permisiunea de a fuma.

– Te rog!

Alexis începu să se joace cu lănțișorul de aur de la gât, înțelegând emoțiile lui. Era îmbrăcată de ocazie, în culoarea chih-limbarului, care se potrivea cu cea a părului.

– Trebuie să mă prezint la club prea des, murmură el. Tata e un maniac; insistă că e important ca un Giacopelli să stea pe lângă

mesele de pariuri, că celor ce pariază le place asta. Personal, nu cred că asta contează. Nu mă atrag pariurile.

– Dacă le urăști așa de mult, de ce nu te retragi?

– Cum aș putea? zâmbi el amar. Compania n-are încă mare profit din importuri și exporturi, și-n plus tata a pus cea mai mare parte din investiție. Sunt director, dar partea mea e insuficientă, deocamdată. Deși intenționez să preiau mai mult controlul la anul, zise el și se uită în jur.

Lui Alexis i se păru o lăudăroșenie.

– Tatăl tău n-ar vrea să preiei mai multe responsabilități la club?

– Poate. Mă implică în afacerile lui cât de mult poate, deși știe că nu-mi place să lucrez cu el. Dacă vreodată clubul va fi al meu, am să-l vând celui care va oferi mai mult. Asta îl va învăța minte, se înfoie Dino, dar reveni cu picioarele pe pământ. Dar o să aibă grijă să nu controlez afacerea. O să impună niște restricții testamentale. Mâine plec la Roma, într-una din misiunile lui. Aș fi vrut ca Rhys să vorbească italiana, ca să poată merge el. El se înțelege mai bine cu tata, se potrivesc.

Alexis se încruntă. Ea avea încredere în angajatorul ei, dar Rhys? Multe lucruri erau neclare despre galez.

– Nu i s-ar potrivi lui Rhys să preia managementul clubului? întrebă ea pentru a face conversație.

– Cine știe? Se amestecă în prea multe și deși lucrează pentru tata doar de șase luni…

– De șase luni, se miră ea. Dă senzația că e de ani acolo.

– Așa este. Însă tata l-a întâlnit abia anul trecut, la un club sportiv.

– Tatăl tău merge la sală?

Imaginându-și angajatorul, Alexis nu se putu abține să nu râdă. Și Dino chicoti. După un moment de gândire în care își căută cuvintele, zise:

– Se duce acolo câteodată pentru a se întâlni cu patronul. Se pare că în ziua în care l-a cunoscut avusese loc o încăierare pe care Rhys a rezolvat-o. Ce mai, când cineva îi vede mușchii nu mai stă la discuții. Tata a rămas impresionat și i-a oferit postul. Rhys s-a potrivit ca o mănușă firmei.

– Ca o mănușă de fier!

Dino râse.

– Chiar de la început, l-a dat gata pe tata. Mi-a ușurat munca, preluând unele din responsabilitățile mele.

– Întotdeauna a fost bodyguard?

– Nu știu, zise el și-și stinse țigara. Mergem?

La mașină, Dino îi deschise ușa, apoi urcă și el.

– Mulțumesc pentru seara aceasta încântătoare, zise ea.

El întinse o mână pe genunchiul ei.

– Nu s-a terminat încă. Trebuie să trec pe la club să iau niște hârtii de care am nevoie mâine, după care mergem la mine să bem ceva, iar degetele urcară mai sus ceea ce o făcu pe Alexis să se îngrijoreze.

– Nu stai cu ai tăi?

– Nici vorbă! N-aș vrea ca tata să mă urmărească toată ziua.

Îl înțelegea. Oare nu ducea și ea o bătălie cu mama ei care îi socotea fiecare secundă din viață? Mâna îndrăzneață lui Dino alunecă pe coapsa ei, strângând-o până când fiecare deget se făcu

simțit prin materialul fustei. Cuvintele lui Suki îi veniră în minte, apoi cele ale lui Rhys. Deși era plăcut, Dino se mișca totuși prea repede. Zâmbind indiferentă, ea îi îndepărtă mâna și se uită la ceas.

– Mă tem că va trebui să amânăm vizita. I-am spus mamei că voi fi acsă până la miezul nopții și mă așteaptă.

– Las-o să aștepte, murmură Dino, aplecându-se spre obrazul ei. Cred că știi foarte bine că toată seara am tânjit să te țin în brațe, să-ți mângâi corpul superb. Nu-ți dai seama că ești asemenea zeiței Venus?

Alexis chicoti, tulburând intensitatea momentului. Aproape că ar fi vrut să-i amintească faptul că și ea avea brațe, dar renunță.

– Te superi dacă te rog să mergem? zise ea, cu privirea înainte.

Dino nu se lăsa cu una, cu două.

– Nu ești stăpână pe viața ta? Nu s-a întâmplat nimic de când soțul tău a murit? Nu-ți lipsesc sărutările, dragostea?

– Bineînțeles că da…. și se opri, căci cuvintele lui erau de fapt o capcană.

– Atunci trăiește, insistă el, adăugând și ceva în italiană care nu necesita traducere– respirația lui Dino demonstra ce înțelegea el prin "a trăi".

Ea se folosi de câteva persoane care tocmai intraseră în parcare pentru a-l evita:

– Ne vede cineva. Te rog să mergem. N-aș vrea s-o fac pe mama să aștepte.

– Toți părinții ar trebui închiși în iad! mormăi el, apoi se ridică, îndreptâdu-și cravata.

Câteva minute mai târziu, erau în Soho.

– Cât timp vei sta în Italia? îl întrebă ea.

– Aproape o săptămână. Ai să mă aștepți? întrebă el și puse din nou mâna pe genunchiul ei.

– Ăăă, da.

Se simți ușurată când traficul îi acaperase toată atenția; deși Dino era cel mai atractiv bărbat pe care-l întâlnise de la moartea lui Jeff, părea că într-adevăr urmărea un singur lucru. Și totuși, trei ani de văduvie fuseseră de-ajuns. Strânse din pumni. Dacă Dino ar fi știut cât de mult tânjea după latura fizică a mariajului– prezența unui bărbat, săruturile pe întuneric, extazul și descătușarea dragostei. Uneori corpul ei striga după iubire. Fără nicio legătură, mintea îi zbură la mama Samanthei și la tipii cu care trăia. Și Alexis experimentase cu unul sau doi "unchi". Oftă. Totuși, nu considera că e pregătită să facă dragoste dacă nu era îndrăgostită de el, și mai avea până acolo. Slabe șanse ca el să aștepte ca un asemenea sentiment să încolțească în inima ei.

Mașinile stăteau parcate de ambele părți ale străzii și decât să rămână pe întuneric în Jaguar, Alexis merse cu Dino la club. Era ciudat să fii acolo când nimic nu mișca. O duse în aceeași încăpere în care fusese cu Rhys atunci când a vrut să-i dea banii. Nu mai trecuse pe acolo și presupunea că era folosită mai rar.

– Vrei să mă impresionezi, îl tachină ea.

– Tata vine aici cu prietenii lui italieni. Speră că ei se vor grăbi să dea sforă în țară despre cât de important a ajuns bătrânul Giacopelli, rânji Dino sarcastic. Vrei să bei ceva până aduc hârtiile? Nu durează mult.

După ce el plecă, Alexis sorbi din paharul de Martini pe care i-l

dăduse, în timp ce inspecta camera. Figurinele de porțelan de pe cămin o impresionară; "trebuie să fi costat o avere" se gândea, luând una în mână.

– Aduce ghinion dacă femeile încep să evalueze proprietățile noastre, se auzi un glas de galez, iar ea aproape scăpă statuia când se întoarse.

Rhys înțepenise în prag, cu brațele larg deschise. Semăna cu Samson care susținea pilonii templului, deși acesta n-ar fi purtat un tricou spălăcit, cu sigla unei mărci de bere pe el și pantaloni strâmți negri. Îl privi lung.

– Aș prefera să nu mai faci asta!

– Ce anume?

– Să te furișezi pe la spatele meu. Și cum de ești aici când clubul e închis?

– Ar trebui să te întreb același lucru, i-o întoarse el.

– Am cinat cu Dino. Avea nevoie de niște hârtii pentru călătoria de mâine din Italia așa că…

El n-o lăsă să termine.

– Ai ieșit cu Dino?

– Da, și nu cred că are vreo legătură… dar nu apucă să termine.

– Te-am avertizat. Chiar nu poți întrevedea pericolul, fetițo?

Alexis puse calm statuia la loc, după care se întoarse. Considera că el tatona terenul , dar nu-i păsa.

– Să zicem că-mi place. Trebuie să recunoști că e civilizat și încântător.

Nu se putu abține să nu se uite la cercelul aurit. Zâmbi fals pentru a-i demonstra că n-o interesează opinia lui.

– Îmi pare rău că nu ești de acord cu relația noastră.

– Relație? întrebăi el. Nu știam că voi doi…, și se înroși fără a mai termina. Și cât de … departe ați mers?

Alexis sorbi din Martini, hotărâtă să-și păstreze calmul.

– Nu te privește. Și de ce atâtea întrebări? De ce-o faci pe detectivul?

El se fâstâci de data asta.

– Scuze, nu trebuia să mă amestec, și se uită în spate să vadă dacă încă sunt singuri. Dar Dino nu e ceea ce pare.

– Tu ești?

– Este careva dintre noi? ridică el din umeri.

Pe măsură ce tensiunea creștea, Alexis era încrecată de două senzații. Rhys părea jumătate tigru, jumătate mielușel.

– Numai să nu te atașezi prea mult de Dino, zise el pe un ton ferm

Era pentru prima oară când Alexis îl vedea nesigur pe el. Voi să-l încurajeze.

– OK; a fost prima noastră întâlnire, răspunse ea dintr-un impuls, neștiind de ce simțea nevoia de a calma un tip care era totodată protector și amenințător.

– Și ultima? încercă el

De ce trebuia să depășească limitele tot timpul? Cine se credea?

– Nu cred, replică ea privindu-l rece. Cred că Dino e foarte, foarte sexy.

Nu era chiar adevărat, dar ca de obicei, nu rezista să nu-l atâțe și nu se miră când Rhys izbucni.

– Sexy? Făcu el ochii mari.

Ea începu să râdă, văzându-l neîncrezător.

– Rhys, e înalt, brunet și italian!

– Iar tu ești tânără, frumoasă și văduvă, se enervă el. Și sexy pe deasupra!

– Câteodată, ăsta e un avantaj, zâmbi ea, punând paharul deoparte și încrucișându-și brațele. Chiar și tu ești naiv pentru cineva care mă acuză pe mine de inocență. Nu ți-a spus mama ta povestea cu lupul?

– Ba da, dar tu ești o fată drăguță, începu el. N-ai face-o, nu-i așa? Nu încă, nu atât de repede.

– Ce să nu fac? îl provocă ea, deși știa despre ce e vorba.

– Nu te-ai implica.

– Să mă implic?

– Să te culci cu el, la naiba!

Acum că îl făcuse pe Rhys să spună ce voia ea, nu mai știa cum să continue.

– Doar dacă…dacă…, se bâlbâi ea.

" Doar dacă nu ne iubim" ar fi vrut să zică, dar credea că sună prea prețios, prea a minorosița pe care o credea el. Doar trăim în secolul XX și nu toți își jurau credință veșnică înainte de a tece la trebă.

– Doar dacă îmi dau seama că mă atrage, veni continuarea.

Își dădu seama că era genul de remarcă fugară care îl făcuse pe Jeff să creadă că ea e mai mult decât dornică să se culce cu el. Nu putea să fie mai discretă?

– Dar nu încă ești sigură?

Ea scutură din cap.

Trăgând tricoul peste abdomenul bronzat, Rhys se apropie de ea, prinzând-o de talie și trăgând-o spre el. Acum era un tigru, și nici urmă de mielușel.

– Dar eu? Te atrag, sau nu știi nici asta?

Privirile lor se intersectară. El dorea un răspuns, dar ea nu-și găsea cuvintele și nici forța de a se elebera din vraja lui. Râzând se apleca și-i sărută buzele cu furie. Cu siguranță nu mai întâlnise o aemenea fiară. Dacă ar fi ezitat doar o secundă ea s-ar fi împotrivit, dar Rhys controla totul. Părea că el inventase sărutul cu toate mișcările lui, căci o cuprinse cu atâta măiestrie, încât se apropie de el și i se abandonă. Nu asta ar fi vrut, dar neavând scăpare, se lăsă dusă de val.

Cineva chicoti în spatele lor și spuse cu o voce amuzată:

– Mă scuzați.

Înfierbântată, Alexis se retrase și-l văzu pe domnul Giacopelli care-i privea. Evident era încântat de ce vedea, iar ea se gândi că numai soarta a făcut ca nu Dino să fie cel care-i descoperă. El n-ar fi fost la fel de încântat. Ce s-ar fi făcut ea? Mai devreme cinase cu un admiratoratent, iar acum era atrasă de un galez care o domina! Rușinată și confuză, se uită disperată la Rhys cerându-i ajutorul din priviri, dar el își afișa dinții indiferent. Avea nevoie de o scuză.

– Ă, aveam ceva în ochi și Rhys mă ajuta să-l scot.

Ideea fu repede pusă la îndoială când cei doi schimbară priviri, iar Rhys chiar râse. Ea îl privi.

De ce nu o salva? Trebuia să-și dea seama că domnul Giacopelli îi va raporta asta lui Dino.

– Poți să vii un moment, când ești liber? întrebă italianul,

zâmbindu-le înainte să plece.

Rhys începu să râdă cu poftă.

– Nu văd ce e atât de amuzant.

El încercă să se oprească, dar nu prea reuși.

– Chiar nu vezi? și ochii încă îi râdeau. Dino e tipul de italian mândru de sine. Crezi că te va mai găsi la fel de fascinantă când va afla că te-ai încurcat cu vreunul din angajați?

Tonul lui victorios o făcu să tresară. Rhys era prea mulțumit, parcă aranjase totul. Cât de proastă fusese. Știa foarte bine că nu putea să aibă încredere în el.

– M-ai sărutat cu scopul să fim văzuți, nu-i așa? șuieră ea. Voiai să fim văzuți.

– În flagrant delict, susținu el.

– Da; dintr-un motiv sau altul vrei să te insinuezi între mine și Dino.

– Aș fi capabil de așa ceva? zise el inocent.

– Da, știi foarte bine că da, îi răspunse înainte de a fugi să-l găsească pe celălalt.

Capitolul 4

Se pare că domnul Giacopelli nu dezvăluise cele văzute, căci Dino nu-și schimbase atitudinea când o condusese acasă. Deși căutase câteva indicii, Alexis nu găsise niciunul. Dino continua să flirteze, copleșind-o cu complimente, iar când o invită la cină la întoarcerea din Italia, ea acceptă imediat, deși nu știa sigur de ce. Ar fi fost interesant să mai petreacă încă o seară cu Dino, deși undeva în sufletul ei simțea o plăcere diabolică, gândindu-se că Rhys s-ar fi ambalat să afle de o a doua întâlnire. Îi făcea plăcere să-i dea planurile peste cap, după care se gândi că ar putea să le strice planurile încă o dată. Asta este, dacă reușea!

Alexis spera ca răzbunarea lui să nu materializeze încă o dată într-un sărut. În brațele lui se simțise cuprinsă de o emoție puternică, de o dorință care o neliniștae și o înspăimânta în același timp. Galezul nu era genul ei , sau cel puțin asta își spunea în zilele următoare. Poate că era o snoabă ca și mama ei, dar tentațiile din Soho o ademeneau prea tare. Rhys nici nu arăta, nici nu se purta ca

genul ei de bărbat. Și cercelul ăla blestemat! Cum ar fi putut să viseze la un bărbat cu asemenea însemne diavolești? Totuși Rhys era atrăgător. Poate că nu arăta ca un Făt– Frumos, și nici nu avea manierele elegante ale lui Dino, dar toate astea păleau în umbra siguranței de sine pe care o afișa. În lumea lui, Rhys se știa atotputernic, iar efectele erau copleșitoare. Deși era doar o gardă de corp, avea toate atributele unui bărbat de încredere.

Și dacă el ar fi fost alesul? Alexis începea să viseze cu ochii deschiși. Părul tuns, cercelul lipsă, îmbrăcămintea adecvată și mintea lui ageră ar fi făcut din el un om respectabil. Ce ar fi crezut despre el dacă ar fi avut un loc de muncă decent și concepții la fel? Întrebarea nu-și avea rostul. Rhys își risca pielea dupa propriile principii, fără să-i pese de reguli. Era un nelegiuit în lumea ei legală, periculos de a fi îmblânzit. Însă nu era cale lungă până aici.

Mai hotărâtă ca niciodată să-l învețe minte, Alexis se mirăcând el o ignoră. Toată săptămâna așteptă să-i spună ce poamă este, iar cum zilele treceau fără ca el să apară, ea fu cuprinsă de remușcări și de invidie. Uneori, îi venea să se urce pe pereții cabinei. Ar fi fost inutil să-și facă planuri cu o persona non grata, dar nici nu și-l putea scoate din minte. La fiecare umbră și la fiecare șoaptă tresărea și-și pregătea replicile acide. Când Rhys se apropie în cele din urmă de cabina ei spre sfârșitul săptămânii, ea stătea ca pe ace.

Intră pe ușă și-i lăsă o bucată de hârtie.

– E numele și numărul de telefon de la un hotel din St. John's Wood. Proprietarul are nevoie de personal la bar, cinci zile pe săptămână. Am aranjat ca postul să fie al tău, zise el coborând vocea. Dacă-l vrei, adăugă după un timp.

Simțindu-se atacată prin faptul că el continua să-i dorească îndepărtarea, Alexis zâmbi ușor.

– Încă mai vrei să te descotorosești de mine?

– Nu să mă descotorosesc, doar să…și își căută cuvintele– să te rearanjez.

– Mă simt flatată.

Rhys râse scurt.

– N-o lua personal. Crede-mă, fetițo, grijile pentru tine îmi provoacă ulcer.

– Nu-ți pasă de mine, răspunse ea cu ochii scânteind. E pentru Gayle. Nu și-a găsit încă de lucru? Se întoarse ca să-l privească. De ce nu o pui pe ea să ceară postul ăsta?

– Pentru că ți se potrivește ție, explică el. Hotelul e la cinci minute de locuința ta, și cred că ești de acord că a servi într-un bar e mai interesant decât să stai aici în fiecare seară, ca un exponat de muzeu. Ai cunoaște lume, oameni interesanți. E o locație mai șic, cu mult deasupra celor din Soho. Salariul e același, adăugă el ,ca și cum asta ar fi contat.

Pentru o clipă explicațiile lui aprinseră un beculeț.

– Cum de știi unde stau? întrebă observând că avea totul la îndemână în ceea ce privește viața ei, mai ales că ea știa atât de puține despre el.

– Mi-am făcut temele.

– Și ce altceva mai știi? îl luă ea din scurt.

– Că ai terminat-o pentru seara asta. Eu te voi conduce acasă cu jaguarul.

– Dar e mașina lui Dino, protestă ea.

– Pe care a cumpărat-o cu banii tatălui săi și care e pe numele firmei, îi tăie el avântul.

– Am să chem un taxi, mulțumesc, spuse ea după ce-și limpezi gândurile.

– Joe m-a pus special să te conduc. Se va supăra dacă refuzi.

Alexis era convinsă că șeful ei făcea asta din pură preocupare pentru siguranșa ei. Într-adevăr, modul de a o saluta atunci când predă casa îi confirma faptul că era considerată o floare rară.

– Nu vreau să mă gândesc că o fată cuminte ca tine face cu mâna după un taxi pe întunericul ăsta, zise el când ea îi mulțumi pentru mijlocul de transport. Oricine ți-ar putea face felul.

Deja exagera, dar ea continuă să zâmbească până când părăsi biroul. Acum era liniștită. Cu Rhys se simțea în siguranță. Nu-i va face plăcerea să o vadă nervoasă. Pe drum avea să refuze oferta de barmaniță și-l va convinge că deocandată voia să rămână la Cazino Veneția.

Doar un prost s-ar încrede în Rhys. Poate că tipul de la hotel fusese forțat s-o accepte, dar o va arunca în stradă cu prima ocazie. Lui Rhys nu i-ar fi păsat câte zile ar fi lucrat până să fie dată afară, și atunci ce s-ar fi făcut? Înapoi la șomaj! Știa că odată ce-și dăduse consimțământul domnului Giacopelli, nu putea să se retragă. Gayle ar fi fost imediat instalată, și cu asta, basta.

La început când intră în mașină, își păstră autocontrolul, conștientă de fiecare mișcare pe care o făcea; deși era calm, ea avea răspuns penrtu fiecare comentariu de-al lui. Pregătită să-i înfrunte obiecțiile la auzul refuzului ei, încerca încontinuu să-și țină mintea trează pentru a-i da replica, când motorul muri la un semafor. Rhys

ațipise. El înjură și reporni mașina. La lumina verde celelalte mașini începură să claxoneze. Înaintară câțiva pași, dar motorul se opri din nou. Rhys înjură, dar până la lumina verde, accelerația clacă din nou. Din spate erau claxonați și mai furios, iar trecătorii se uitau la ei. Situația degenera. înjurăturile începură să curgă, Rhys era atât de nemulțumit de prestația lui și de cea a mașinii, încât Alexis se amuză. În cele din urmă, traseră mașina deoparte, iar el începu de asemenea să râdă când o văzu pe ea.

– Urăsc să conduc bolidul ăsta, se plânse el încă amuzat. Spre deosebire de Morganul meu, ăsta se comportă ca o rablă, iar Dino refuză să alimenteze cu energie motorul și trebuie să forțezi pedalele ca să meargă ca lumea.

– Ai un Morgan? se miră Alexis. Întotdeauna Jeff și-a dorit unul, o mașină sport de top, dar era o listă de așteptare pentru cinci ani și n-a avut nici răbdarea, nici banii necesari.

– Unul de opt cilindri. N-aș fi putut să las mașina să putrezească acasă, așa că am adus-o la Londra. Din păcate n-o folosesc prea des.

– Nici măcar când îl păzești pe domnul Giacopelli? întrebă ea cu un scop.

– Dar ce știi tu despre asta? o privi el.

– Nu prea multe, mărturise cu rezervă când îl văzu că tresare, semn că depășise limita.Suki mi-a spus că-l însoțești pe domnul Giacopelli în interes de serviciu. Porți o vestă antiglonț în vederea unor atacuri? întreba într-o doară.

– Doar o cutie; ca jucătorii de crichet.

Lui Alexis îi trebuiră câteva momente să-și dea seama ce însemna asta, după care se înroși; noroc că era întuneric. Pentru un

timp ea rămase tăcută, fără a găsi o replică.

– Te-am șocat? o tachină el la o altă intersecție.

– Mi-am dat seama care e diferența între bărbat și femeie din punct de vedere fizic, răspunse aparent indiferentă. Soțul meu era un împătimit al sporturilor. Sunt la curent cu mijloacele de protecție.

Rhys începu să râdă.

– Cei de la Encicopedia Britannica îți dau vreun comision fiindcă folosești structuri complicate?

Ea îl ignoră.

– Cu ce se ocupa soțul tău? întrebă el pentru a schimba subiectul.

– A fost ofițer de poliție.

Jaguarul se opri din nou. Rhys înjură. Motorul porni abia la a treia încercare și reușiră să ajungă la semafor.

– Joe Giacopelli știe?

– Că Jeff a fost polițist?

– Da.

Ea și-ar fi dorit ca privirile lor să nu se intersecteze și ca în mașina să nu fie luminată, pentru ca Rhys să nu-i vadă expresia feței. Se simțea oare surprins, supărat, îngrijorat? Sau toate trei la un loc?

– Nu cred să-i fi spus.

– Nu crezi c-ar fi trebuit s-o faci?

– De ce? Jeff a murit acum trei ani, deci mi se pare irelevant faptul că a fost polițist. Și e verde, poți să o iei din loc, spuse ea apăsat.

El apăsă la maximum pe accelerație și mașina țâșni prin intersecție.

– La ce secție de poliție a lucrat?

Alexis simțea oarecum că ceva nu era bine.

– N-a fost cu cei de la metropolitană. A lucrat în Kent. Cu câteva luni înainte să moară, l-au numit ofițer. Promovarea l-a încântat.

– La oficiul din Kent, se entuziasmă Rhys. I-a plăcut acolo?

– Sinceră să fiu, i s-a părut plictisitor, oftă ea. A intrat în poliție doar pentru că spera la o carieră plină de pericole.

– Dar presupun că nouăzeci la sută din ziua unui polițist înseamnă chestii mărunte.

– Așa este. Și fusese numit la o secție dintr-un mic orășel deci majoritatea rapoartelor erau despre câini care agresaseră oi sau vandalizări de stații de autobuz. Era gata să ceară transferul la Londra când l-au avansat detectiv. Asta l-a încurajat un timp, dar…Jeff aștepta crima cea mare pe care s-o rezolve, dar spre nemulțumirea lui totul în Kent se desfășura ca la carte. Și-a dezvoltat o atitudine neglijentă față de sentimentul datoriei din cauză că nu reușise în carieră.

Rhys ținu mașina sub control la următorul semafor.

– Adică? se interesă el.

– Devenise pasionat de curse de mașini. Mai cerea să facă și el o tură, dar n-avea nici timp și nici bani ca să se ocupe cu profesionalism de asta. L-am rugat să aibă grijă, dar se arunca fără ezitare cu capul înainte. Într-o zi a luat o curbă prea repede cu o mașină împrumutată și s-a sinucis. Avea douăzeci și șase de ani.

– Îmi pare rău.

Consolarea lui Rhys îi făcu bine și oftă.

– Dacă n-ar fi murit pe pistă, s-ar fi întâmplat în altă parte. Intra în situații periculoase. Nu era făcut pentru o căsnicie sau pentru a avea un copil, responsabilitatea îi dădea bătăi de cap. Ne-am căsătorit doar pentru că…

Își dădu seama că dezvăluise prea multe detalii.

– Presupun că n-ai fost însurat niciodată.

– Presupui cam mult, răspunse el și trecu de pe șosea pe autostradă. Prima la stânga, apoi la dreapta, și e a patra casă pe dreapta, nu?

– Așa e.

Deși râdeau la fiecare confirmare, Alexis știa că trebie să-și cadă de treaba ei. Dar de ce ar fi ăfcut-o dim moment ce el știa atâtea despre ea? Chiar de-ar fi fost să-și facă mărturisiri în fața casei mamei sale.

Când el opri motorul, se lăsă tăcerea. Iar Alexis începu să caute mânerul.

– Mai stai puțin, îi zise el din umbră.

" Pentru Dumnezeu, sunt ca o marionetă în mâinile lui", dar rămase. Rhys se aplecă peste volan, apoi își duse degetele prin păr.

– Nu știu cum să-ți spun, începu el. Cred că te-ai acrit deja de insistențele mele ca să părăsești Cazinoul Veneția, dar…

– Chiar m-am acrit, admise ea acum că atmosfera era detensionată. Și orice mi-ai spune, orice alternativă ai găsi, te avertizez că n-am nici cea mai mică intenție de a pleca de acolo până când fata mea nu începe școala la anul. Dacă domnul Giacopelli vrea să plec…– și-l simți cum înlemnește– atunci e

altceva. Îmi pare rău că o preferi pe Gayle pentru postul ăsta, dar slabe șanse.

– Deci, e sigur?

– Nu neapărat. Poți renunța întotdeauna mai elegant, și-i aruncă o privire. Deși după cât te știu, e puțin probabil.

– Dar mă știi, Lexi, murmură el întinzându-și brațul către scaunul ei. Mă crezi sau nu mă pot retrage chiar frumos dacă ceva mă mișcă.

– Și cât de des ți se întâmplă?

– Rar, replică el sardonic, iar ea îi simți degetele masându-i ușor gâtul.

Nu se mai putea concentra. Îi spusese Lexi și-i plăcea, suna preitenos.

– OK, am să mă mulțumesc cu situația prezentă în ce privește prezența ta la cazinou.

– Fară alte comentarii despre plecarea mea? întrebă ea devenind din ce în ce mai conștientă de mișcarea ritmică a degetelor lui.

– Nu.

– Nici hârtii cu alternative de slujbe?

– Nu.

– Fară alte discuții stupide despre cât de nepotrivită sunt pentru o vizuină ca Soho?

– Nu , nu , nu, ce naiba, vrei să mă plec în fața ta?

– Da, te rog, îl provocă ea.

Rhys o cuprinse după gât cu ambele mâini.

– Pentru Dumnezeu, cum am să mă descurc cu o încăpătânată ca tine?

– Sunt sigură că ai să găsești tu o cale, și ochii ei îi zâmbiră, dar privirea lui deja îi făcea inima să tresară.

Degetele lui se răsfirară prin părul ei, iar el se aplecă spre ea.

– Caridad, șopti.

Alexis nu mai auzise un cuvânt care să sune așa de senzual, deși nu-i știa sensul. De data asta, sărutul lui era diferit. Rhys nu mai făcea pe masculul care posedă ceea ce vrea, de data aceasta gura lui căuta. Buzele altădată dure și provocatoare deveniseră calde și în timp ce gurile lor se atingeau, Alexis simți o dorință lăuntrică.

– N-ar trebui să fac asta, șopti el, iar buzele se cufundară și mai mult în acel sărut și orice ar fi vrut Rhys să evite se risipi în farmecul acelei împreunări.

Pe măsură ce respirația lor devenea tot mai accelerată, simțiră nevoia de a merge mai departe.

– Nu e bine ce facem, șopti Rhys,explorând cu buzele gâtul ei fin, dar nu se opri.

Alexis era excitată. Se mută în scaun pentru a fi mai aproape de el, cuprinzându-l cu brațele.

– Nu , insistă el, cufundându-și capul la pieptul ei. Nu, Lexi, nu trebuie.

Dar dorința era mai puternică. Uită de refuzul său în momentul în care gurile se întâlniră din nou. El o cerceta ardent pe măsură ce intensitatea clipelor creștea. Îi deschise hanoracul, strecurându-și mâna sub bluza eiCând îi atinse sânii, o trecu un fior de plăcere și se apropie și mai mult de el. Toate semnele de întrebare în ce privește persoana lui se risipiră și-și dorea ca palmele lui să-i dezmierde carnea, s-o atingă, s-o iubească. Se lăsă dusă de val. De

ce trebuia să se afle într-o mașină? De ce nu puteau fi într-un pat, ca să…

– Dumnezeule! murmură el cu mâinile pe cupele sânilor. Vreau să mă cufund în tine, adânc, și glasul îi era nerăbdător, iar degetele începură să-i desfacă sutienul. Lasă-mă să te aing, caridad, doar să te aing.

Părea hotărât că doar asta voia să facă, și oftă profund eliberându-i sânii. Începu s-o sărute din nou, frământându-i sfârcurile cu atâta putere încât Alexis gemu de plăcere.

– Rhys, eu… dorea să-i spună ce simte.

– Nu. Nu spune nimic, și oftă în timp ce palmele se plimbau pe talia ei. N-ar fi trebuit să te sărut. Îmi pare rău, zise ușor neliniștit. Ești prea atrăgătoare, dar nu vreau să mergem mai departe.

Alexis începu să-și vină în fire, iar bătăile inimii să se stabilizeze. Într-adevăr nu se potriveau, dar voia să știe de ce o respingea.

– De ce nu? și se retrase. De ce să nu mergem mai departe?

Rhys luă volanu,l cu privirea în gol. Ea își dădu seama că nu găsea răspunsul.

– Pentru că ești ceea ce ești și sunt ceea ce sunt?

Replica ar fi sunat aiurea pentru oricine altcineva, dar el tresări:

– Exact! și așteptă să-i vadă reacția. În situația actuală e mai bine să fiu singur, dar…Nu vreau să te amestec în viața mea, și zâmbi. Nu sunt potrivit pentru tine. La naiba!,și-și ridică privirea. Nici asta nu sună cum aș vrea.

O amuza confuzia lui.

– Vrei să spui că tu ești un bodygard cu cercel care lucrează în Soho, iar eu sunt doar o casnică din St. John's Wood.

– Nu-ți place ăsta, așa-i? și-și duse mâna la cercel. Îl consideri obraznic. Așa este! chicoti el. Am observat privirele alea scrutătoare.

– Bărbații cu cercei nu-s genul meu, mărturisi ea.

– Deci, eu nu sunt genul tău? și-i prinse încheietura mâinii.

– Nu chiar.

– Puteai să mă păcălești, și ochii îi scăpărară. Ce ai de gând să faci cu Dino?

– Nu cred că e treaba ta, se fâstâci ea. N-am hotărât că îți convine situația prezentă în ce mă privește?

– Doar în ce privește locul tău de muncă. Încă îmi doresc să-l lași în pace pe Dino.

Glasul lui autoritar trezi resentimente. O neliniștea brusca schimbare de atitudine.

– Chiar? Mă tem că te voi dezamăgi, dar cinez cu el duminica viitoare.

– De ce? De ce te încurci cu el dacă mă vrei pe mine?

– Cine zice că pe tine te vreau? i-o întoarse ea, dar își dădu seama de greșeala pe care o făcuse când el rânji, ducând mâna spre pieptul ei.

Își încheie rapid hanoracul, iar degetele lui se retraseră. Amândoi știau că la o atingere, ea nu i-ar fi rezistat.

– Mă stârnesc ușor când…când e vorba de sex, admise ea, gândindu-se la devastatoarele experiențe din trecut din cauza impulsivității ei. Dar ai spus clar că e mai bine să o luăm pe căi separate, și sunt de acord, așa că…nu văd nici un motiv pentru care n-aș fi amabilă cu Dino.

– Și să te stârnești și cu el?

Acum se simțea ca o femeie ușoară. Își frământă degetele.

– Nu.

Ce altceva putea să spună?Chiar și pentru ea era dificil să-și motiveze rezervele față de Dino și cedarea în fața lui Rhys. Însă știa că orice s-ar fi întâmplat cu Dino, nu vor ajunge în pat.

Hohotul de râs al lui Rhys indica îndoiala. Îi deschise ușa.

– Noapte bună, Alexis, zise, fără a-i lăsa altă alternativă decât s-o ia spre casă cu tot disprețul ce mustea în ea.

Capitolul 5

"Vreau să te pătrund, adânc".

Cuvintele acestea reveneau în mintea ei ca refrenul unui cântec, și o distrăgeau ori de câte ori și le amintea. Pierdea firul conversației și uita ce voia să facă. Niciodată nu conștientizase că e o femeie care are nevoie de un bărbat, un bărbat matur– Rhys!

Felul de a face dragoste al lui Jeff fusese vibrant, dar rapid, ca un impuls înainte de a trece la următoarea mișcare. În graba lui, se gândea că dacă el e satisfăcut înseamnă că și ea este. Și fusese, până la un punct. Soțul ei avea obiceiul de a se arunca în prăpastie și abia când își venea în fire își dădea seama cât de egoistă era situația. Acum că-și amintea, se mira cum de se mulțumise cu asta, însă timpul petrecut împreună fusese scurt și foarte activ.

Când s-au cunoscut, abia se angajase la restaurant. Partenera ei, o prietenă din copilărie, stătea în oraș de mulți ani, dar ea era o nou-venită. Apucase să scape de Londra și de influența mamei ei, și cu mica moștenire de la tatăl ei, încerca să câștige ceva. Viața părea

frumoasă. Înarmată cu diplome în materie de afaceri, putea să controleze modestele încasări ale restaurantului cu ușurință, și în plus, mai ajuta și la bucătărie la ore de vârf, făcea curățenie dimineața, apoi servea la mese.

La celălalt capăt al orașului era secția de poliție, și pentru că Alexis și prietena ei erau tinere, nu trecu mult până când ofițerii începură să le dea târcoale. Căsătoria era ultimul lucru la care se gândea, înainte de a-l cunoaște pe Jeff. Acesta a trecut repede la dragoste, și nici nu se dezmeticise bine, când s-a văzut logodită. S-au căsătorit în grabă. Timpul ei desfășura între rolul de nevastă în casa de la capătul orașului, și cel de la restaurant. Când a apărut Victoria, viețile lor au început să coexiste. Ideea de tată și încălzitul laptelui nu-l prea interesa. Trecea de la un lucru la altul, acum entuziasmat de slujba de polițist, acum încântat de curse. Niciodată nu fusese sigur dacă vrea să devină ofițer sau pilot de curse. Probabil că n-ar fi ajuns nici una nici alta, dar cel puțin avea ambiție, ceea ce nu se putea spune despre Rhys…

Alexis o ridică pe Victoria pe genunchi ca să poată vedea pe geam. Era o după-amiază de vineri și se duceau în Londra, una din puținele escapade pentru cumpărături. De curând Victoria se alăturase Samanthei la cursurile de dans, iar acum avea nevoie de rochiță de balet și de balerini.

– Profesoara zice că toate trebuie să fie roz, o înștiință ea conștiincios. Și-mi trebuie fundițe roz pentru păr.

Alexis se uita pe geam.

"Vreau să te pătrund, adânc"

Închise ochii, tulburată de amintirea atingerii lui, de plăcearea

sărutărilor lui. Fusese pasional, o făcuse să roșească , iar acum era obsedată de el!. Dacă n-ar fi rostit acele cuvinte, dacă măcar ar fi lăsat-o în pace. În seara următoare el păstră distanța, privind mecanic prin ea, plasând un zid între ei. Admitea că el acționa în interesul amândorura. Puținul pe care-l știa despre el, urmele de violență și trecutul lui misterios o avertizau că Rhys îi putea aduce doar deziluzii.

– Ia-mă de mână, îi spuse Victoriei și păși ra pe trotuar, iar fetița începu să salte la gândul că va avea o rochiță de balet nouă.

Alexis ajunse la concluzia că sentimentele ei pentru Rhys erau doar o efuziune de moment, fără îndoială rezultatul nopților petrecute singură din ultimii ani. " Sunt o înfometată de sex", își spuse, iar diagnosticul o făcu să pară superficială. În alte împrejurări ar fi evitat un tip ca Rhys. Acesta afișa atracția animalică a acelor tineri necioplți care arătau bine și care dădeau ture pe motocilcete tari, îmbrăcați în piele neagră. Rhys o atrăgea, dar nu era oare atracția contrariilor? Nu chiar doamna și vagabondul , dar pe-aproape. Iar atracția era una exagerată întrucâ,t ea fusese vulnerabilă. Adesea se gândise dacă avea să-i cedeze lui Neil pentru că era singurul bărbat din jurul ei, în schimb o luase în direcția opusă.

– Mai avem mult? întrebă Victoria.

– Nu cred. Mama Samanthei mi-a spus că magazinul e lângă circul Oxford, dar nu mai știu sigur pe unde.

– Nu ne-am rătăcit, nu-i așa? O să-l găsim, așa-i mami?

– Sigur că da, o liniști Alexis. Îți promit că o să ai rochiță de balerină în după-amiaza asta. Și nu ne-am pierdut, clubul în care

lucrez eu seara nu e departe de aici.

Reluară mersul, mai încet de data asta, petnru ca Alexis să găsească ținta. Se gândea că poate o luaseră spre circ din direcția grșită. Se opriră pentru un moment, căci bulevardul se deschidea în patru părți și era înțesat de mașini și de lume. Alexis se uită împrejur pentru a da cu ochii de magazin. Privirea i se opri asupra unui tricou marinăresc și a unor blugi. Se uită a doua oară și inma îi explodă, căci imaginea autoritară a lui Rhys era inconfundabilă. Se afla exact la opusul lor, de cealaltă parte a intersecției, așteptând schimbarea culorilor la semafor.

Alexis se obișnuise atât de mult a-l vedea noptea în cazinou, îmbrăcat în cămașa lui albă de gală, încât la ideea de a-l întâlni ziua i se puse ca un nod în gât. Era o cunoștință, și totuși un străin. Statura și aerul încrezător îl distingeau de mulțime, iar ea-l privi, ținând-o pe Victoria de mânuță.

La culoarea verde, toată lumea păși înainte, însă un polițist îl atinse pe Rhys pe umăr și-l trase deoparte. Galezul se alarmă. Cu gura strânsă și corpul încordat se întoarse ca un animal gata de atac. Alexis nu-i mai putea vedea fața, doar mușchii încordați sub tricou indicau nemulțumirea lui.

– Stai puțin, îi zise Victoriei care o tăgea de mână.

O trase pe Victoria lângă ea, căci cei doi bărbați se retrăseseră lângă un restaurant și se certau.

– De ce nu putem merge? o întrebă Victoria.

– Ai răbdare, dar când își aruncă ochii spre restaurant, locul era gol.

Oare l-au arestat pe Rhys? Din reflex, își duse mâna la pântece,

ca și cum ar fi simțit un junghi. Ce treabă avea el cu poliția? Cu siguranță, nici un om nevinovat n-ar fi reacționat așa de impulsiv la o atingere. Se întrebă dacă Rhys mai avusese altercații cu polițistul.

Trecând strada cu Victoria, aproape se împiedică. " Desigur!". Ideea că soțul ei fusese polițist îl atenționase. Rhys era un obișnuit al poliției metropolitane, iar faptul ca văduva unuia dintre ei, încă mai avea relații. Poate își imaginase că ar putea menționa numele lui în vrea o discuție pentru a afla adevărul despre el. Își amintea cât de tensionat fusese el până să afle că Jef lucrase în alta secție, după care se relaxase, realizând că posibilele cunnoștințe sunt în Kent șă că ea nu reprezenta un pericol. Dar care era adevărul despre Rhys?

Victoria era încântată de rochie. Țopăia ca o balerină pentru a impresiona vânzătoarele și a țopăit și acasă.

– Ești ca o păpușă, zâmbi doamna Hudson, trăgând-o la piept și reamintindu-i lui Alexis că avea o inimă, deși cam spinoasă.

În ultimul timp, opoziția față de locul ei de muncă se diminuase, poate din cauza concertului coral care se apropia și care-i ocupa toate gândurile. Dar în mod surprinzător menționarea unei a doua cine cu Dino nu făcuse vâlva anticipată. În schimb, doamna Hudson dăduse din cap afirmativ dupa care trecuse la Mikado și Bridge.

În seara aceea, Alexis își păstră calmul la lucru, dar Rhys nu se apropie de ea. Nu știa ce ar fi putut să-i spună, dar era liniștită că-l vedea încă acolo. Dino dădu buzna peste ea pentru a-i oferi o sticlă de parfum italienesc, dar dispăru într-o clipă, scuzându-se că are niște îndatoriri.

Rămasă singură, Alexis nu se mai putea gândi la Rhys. Cu cât analiza mai mult reacția lui la adresa polițistului, cu atât se neliniștea. Cât de mult știa domnul Giacopelli despre mâna lui dreaptă? Era de datoria ei să-l avertizeze cu privire la suspiciunile ei? N-ar fi vrut să-l trădeze pe Rhys, dar oricum, ce ar fi putut spune? Că l-a văzut vorbind cu un polițist? Asta nu însemna mai nimic.

– În ce termeni se află cazinoul cu poliția locală? îl întrebă pe Dino la cină.

De data aceasta o dusese la un local mai mic de cartier, cu lămpi în formă de copite de cai și unde specialitatea zilie era servită pe o farfurie mare. Mâncaseră foarte bine, Dino vorbise încontinuu făcând complimente rochiei și pielii ei fine ca petalele de magnoli, după aprecierea lui. Alexis mai degrabă se amuză decât se simți flatată. Complimentele, unul mai pompos decât celălalt continuaseră și în timpul desertului și cafelei, dar acum întrebarea ei îl abătuse oarecum de la ideile sale. Remarca ei picase ca nuca în perete. Ceea ce voia să afle era dacă Rhys se strecurase acolo și cât de documentați erau patronii cu privire la ce se întâmplase în ziua aceea. Spera ca ei să știe ceva.

– Sugerezi că facem ceva ilegal?

Era ofensat și Alexis realiză ca rolul de detectiv nu avea să fie ușor, ori întrebarea îi risipise dispoziția jovială. Simțind că trebuie să o dreagă rapid, începu să râdă.

– Presupun că poliția vă verifică în mod regulat, deoarece aveți autorizație de funcționare. Mă întrebam doar dacă se interesează și de activitățile unor angajați.

– Nu-mi spune că acunzi un cadavru în debara? și-și aprinse o

țigară, scoțând rotocoale de fum, ca și cum ar fi dat un spectacol.

Alexis mai sorbi din lichior.

– Nu, n-am nimic de ascuns, dar…să luăm pe cineva ca Rhys. E cam dificil, secretos cu privire la trecutul lui… și-l lăsă pe Dino să continue dacă va prinde momeala.

Și o prinse.

– Nu m-ar surprinde să fi fost comndamnat în tinerețe; și ce-i cu asta? De când lucrează pentru tata, e curat. Rhys nu încurajează agresiunea, deși îl ține pe tata din scurt.

– Serios? se miră ea la auzul dezvăluirii.

– Da. Știi cât de pasionali pot să fie italienii, și-i prinse mâna strângând-o cu dublu înteles. Tata se pierde cu firea foarte ușor la cea mai mică provocare. Gorila pe care o avea înainte de Rhys lovea tare, așa că își făcuseră câțiva dușmani. Rhys nu lucrează așa. Îl calmează pe tata cât și pe ceilalți. Tata e puțin mai diferit. Dacă, din diverse motive, membrii clubului întârzie cu plata datoriilor, îi place să-i pună sub presiune, dar Rhys e mai subtil. Face cumva de convinge omul să plătească fară vărsare de sânge. Îl controlează pe tata, slavă Domnului!

Alexis se pierduse. Dino îl admira, iar ideea că Rhys ar putea avea o latură criminală nu-l atinsese. Cât de necopt era! Un club din Soho era menit să atragă clientelă dubioasă, cu care trebuia să tratezi dur. De aceea, a te aștepta ca Rhys sau domnul Giacopelli să fie mai sfinți decât sfinții era o naivitate. În lumea ei, o amendă însemna nopți nedormite, dar șmecherii tratau altfel problema la cazinou. Alexis se încruntă la gândul că și domnul Giacopelli ar fi putut fi la marginea prăpastiei.

Dino o strânse din nou.

– Să nu ne pierdem timpul cu asemenea nimicuri. Mai bine să vorbim despre noi. Sper că ai avertizat-o pe mama ta că o să întârzii. Nu uita că mi-ai promis că vom bea ceva la mine.

Gesturile lui însă aveau efectul opus. Își dădu seama că Dino căuta un singur lucru și că prietenia nu era unul dintre ele. El aștepta răsplata acum că o plimbase.

– Nu ți-am promis asta și mă tem că o să te refuz. Fata mea nu se simte prea bine, a răcit. Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai conduce acasă, zise cu ochii pe ceas, gândindu-se cât de ușor se demachează minciunile.

– Deja? Dar e numai unsprezece. Vreau doar să ne relaxăm și să ne cunoaștem mai bine.

– Trebuie să plec acasă. Vicky a rămas tristă în urma mea, și-și retrase degetele. Nu e corect să aștept ca mama să se ocupe de copilul bolnav.

– Mai întâi mama ta ți-a comandat, acum copilul ți-e bolnav, mormăi el pregătit să achite nota.

– Familia e pe primul loc.

Dino a înțeles mesajul și a condus-o acasă în cea mai mare viteză, salutând-o de pe geam, fără a mai stabili altă întâlnire. Se simți ușurată acum că-l îndepărtase cu totul. El era bun ca preiten și nimic mai mult. Presupunea că-și dorea doar o aventură; puțin probabil să-l fi interesat dragostea.

Întorcându-se acasă de la magazin în după-amiaza aceea , Alexis era bine dispusă; o seară departe de cabina de sticlă însemna o ușurare.

– O, nu! mormăi ea când văzu Jaguarul parcat în fața casei.

Oare Dino se răzgândise? Spera să nu fie prea insistent. Dacă o ținea pe a lui, nu avea altă altenativă decât să devină malițioasă, iar dacă-l ofensa, își putea compromite postul de la club.

– Ai un vizitator, strigă doamna Hudson din salon, iar tonul ei vesel spunea totul.

Dino se întorsese pentru că se gândise mai bine la prioritățile lui, hotărât să înfrunte orice opoziție. Mama ei avea puncte slabe dacă adora băieții educați în școală la fel de mult cum își adora nepoata. Alexis își aranjă puțin părul și cureaua, apoi intră în cameră. Îngheță.

– Bună ziua! și Rhys Roberts se ridică de pe canapea cu mâna întinsă.

Ea făcu ochii mari și zâmbi, iar el se amuză ușor de efectul pe care-l crease. Doamna Hudson tocmai îi explica ceva, dar Alexis prinse doar sfârșitul.

Rhys dădu drumul mâinii ei și se așeză înapoi pe canapea, vădit mulțumit de sine. Arăta atât de mare și de agresiv pentru camera îngustă încât domina scena precum într-un ring.

– Încă o ceașcă de ceai, domnule Roberts?, întrebă mama ei, iar Alexis se așeză de partea cealaltă a canapelei.

– Vă rog să-mi spuneți Rhys, și afișă cel mai larg zâmbet.

– Rhys, comsemnă ea, deși ținea foarte mult la formalități.

– Poți să-mi aduci și mie? zise Alexis pentru a primi și ea puțină atenție.

Atât mama ei cât și mătușa chicotiră, după care Victoria facu o piruetă și ajunse la picioarele lui Rhys.

– Pot să-ți spun Rhys? întrebă fetița, clipind repede către el.

– Ești prea mică, așa că poți să-i spui "unchiul Rhys", replică doamna Hudson în timp ce prepara ceaiul.

– Unchiul? se bucură Victoria, întorcând niște ochi mari și strălucitori către el.

Alexis înghițea în sec. Atât ea cât și Jeff fuseseră singuri la părinți, deci Victoria nu avea unchi, și știa foarte bine că din puctul de vedere al Victoriei unchii erau doar niște trecători prin viața cuiva. Mama Samanthei avusese destui

– Cred că cel mai bine ar fi să-i spui domnul Roberts, începu Alexis , dar se opri când mama ei îi întinse ceaiul.

Victoria decise că își poate permite câteva libertăți. Îi cuprinse genunchiul cu brațele ei arătându-și dințișorii.

– Vii să mă iei mâine de la grădiniță pe la prânz?

– Da, domnișoară, acceptă el fără să stea pe gânduri.

Lăsă cana deoparte și o ridică în poală lui, de unde ea strălucea de fericire.

– Nu e o idee bună, zise Alexis formal. Domnul Roberts e ocupat. Are treabă.

– Dar poate să vină cu mașina, mami, protestă ea lăsându-se pe umărul lui.

– Cred că n-am să pot să te iau cu monstrul de afară, dar am o mașină sport care ar putea face vâlvă printre prietenii tăi.

– Ce culoare?

– Galben.

– Și o să fii acolo să ne aștepți pe mine și pe mama la douăsprezece și jumătate?

– Pe cuvântul meu că ești mai ceva ca o vulpe. Chiar mai rău decât mama ta, o gâdilă el.

Toată lumea râse, cu excepția lui Alexis care se uita în ceașca ei. Avea să anuleze întâlnirea cu prima ocazie în care-l va prinde pe Rhys singur. Victoria n-ar fi trebuit să întrebe, iar el n-avea dreptul să accepte. Era doar un bărbat, și asta o știa de la muncă. Doar un bărbat care o ținuse la piept, care o stârnise, care avea un trecut dubios și un viitor asemenea. Și totuși, acest bărbat îi șoptise vorbe care încă îi mai stăruiau în minte. Puse cana jos înainte ca tremurul mâinii s-o trădeze.

– Pentru ce e gaura aia?, îl întrebă Victoria, arătând lobul urechii.

– Port un cercel.

– Nu și azi? îl provocă Alexis, întrebându-se dacă-l lăsase pentru că voia să o viziteze.

El dădu din umeri fără alte explicații. Doamna Hudson se încordă și Alexis își dădu seama că aici intervine ruptura. Orice vrajă le făcuse Rhys avea să se risipească acum.

– Un cercel de aur, repetă el. Nu vă speriați, îmi reglez conturile săptămânal, zise către doamna Hudson. Păreți tipul care consideră ca bărbații cu cercei sunt neserioși.

Atacul o făcu să se îndrepte în scaun.

– Ce crede mama ta despre asta?

– Prima oară când l-a văzut a sărit ca arsă, zâmbi el. N-am voie să-l port în casa ei, dar înțelege că mă ajută în munca pe care o fac.

– Cum, se interesă Alexis mijind ochii.

– Gândește-te puțin, și se uită la Victoria, care-l asculta cu

atenție. Nu pot să explic în fața micuței. Aș vrea să discut cu Lexi între patru ochi, dacă se poate, zise către doamna Hudson. Pentru asta am venit, apoi plec. Vă mulțumesc pentru ceai.

– Plăcerea a fost de partea mea. Haide, Victoria; și tu, Phoebe. Mergem să pregătim cina.

Alexis rămase mută când mama ei închise ușa după ele, căci nu obișnuia să plece din propria sufragerie la rugămințile unui străin. Rhys avusese impactul unei forțe ce lovește o stâncă și o mișcă. El se așeză din nou.

– Fetițo, am venit să te rog, ba nu, să te implor să nu mai ieși cu Dino.

Impulsul ei era să izbucnească la adresă unei asemenea îndrăzneli, dar sesiză grija din tonul lui. Simțea că nu-i stătea lui Rhys în fire să trateze cu o femeie, preferând să o conducă, dar acum cerșea confirmarea ei ca și cum asta ar fi contat foarte mult pentru el.

– Nu înțeleg, murmură ea.

– Lexi, e important. Am vrut să discut cu tine acasă pentru că mă tem să nu fim auziți la club.Italienilor nu le-ar plăcea să se știe vorbiți pe la spate. Înțelegi? și o fixă cu privirea.

Ea dădu din cap.

– Bine, e mai în siguranță.

– Adică? întrebă, reamintindu-și scena cu polițistul.

Era gata să-l întrebe dacă avea dosar, dar cum să facă asta cu tact?

– Pentru tine. L-am întrebat pe Dino despre întâlnirea voastră. A spus că atunci când v-ați dus la aprtamnetul lui ați…

– Stai puțin. În primul rând nu vreau să te amesteci unde nu-ți fierbe oala, și-n al doilea, nici nu am fost la Dino, așa că revizuiește-ți informațiile.

Rhys oftă ușurat.

– Mi-ai urmat sfatul?

– Nu, sigur că nu. M-am decis singură asupa lui Dino. E fermecător, dar…, și-i veni greu să-și stăpânească furia în fața rânjetului său.

– Dar Dino nu e de încredere.

– Nu, nu este, și nici tu nu ești!

– Eu, scumpul unchi Rhys? râse el.

Nici nu putea spune ceva mai dizgrațios.

– Halal unchi!

El îi puse degetele pe buze în semn de tăcere.

– Nu țipa, Lexi. Mama ta o să dea buzna și-o să ma facă de rușine.

– Asta meriți.

Drept răspuns el se apropie de ea, atingându-i umărul. Pulsul ei crecu simțindu-l alături.

– Nu te ambala. Te mai întâlnești cu Dino?

– Ești gelos?

– Nici vorbă!

– Mersi de compliment, iar sinceritatea lui o făcu să râdă.

– Presupun că inventează. Dino n-ar recunoaște niciodată că a dat greș. Se poate spune că ați terminat-o?

Toată împotrivirea ei se înmuia la atingerea lui.

– Presupun că da. N-aș mai ieși cu el nici să mă roage, ceea ce

n-are să facă. Și nu e treaba ta!

Rhys îi duse mâna la buze, sărutându-i tandru degetele. Ea nu-și putu feri privirea de a lui. În adâncul ochilor săi citea un mesaj secret pe care nu-l putea răstălmăci.

– Ba este problema mea, caridad. Nu pot să-ți explic. Trebuie doar să ai încredere în mine.

– Să am încredere în tine?

Încrederea se câștiga, iar Rhys avea prea multe de ascuns. Pentru o clipă inima ei ar fi fost gata să-i cedeze, dar știa din proprie experiență cât de periculos era să te lași dus de simțuri. Nu i se întâmplase la fel și cu Jeff? Dacă nu stătea în gardă Rhys ar fi cucerit-o, și atunci? Se eliberă din strânsoarea lui și-și puse mâinile în șolduri.

– Vorbești de încredere, dar sunt doar vorbe. Cum pot să am încredere în tine când ești atât de misterios? La urma urmei, la câte știu despre tine, ai putea fi un huligan, sfârși ea.

– Un huligan?

Alexis știa că-și alesese prost cuvântul, că suna prea teatral. El se ridică greoi în picioare.

– Lexi, arăți superb cât te înfurii, zise cu ochii pe pieptul ei. Și când te stârnești.

– Nu sunt stârnită, zise ea nervoasă că nu reușise să scoată nimic de la el.

– Nu?

Și dintr-o mișcare o trase la piept, ținând-o cu o mâna în timp ce cealaltă intrase sub bluza ei. Când îi atinse sânul, ea gemu. Sărutul profund o ameți, făcând-o să-l îmbrățișeze, cu degetele

răsfirate în părul lui.

– Tot mai vreau să te pătrund. Și am s-o fac într-o zi, dar nu încă; n-aș îndrăzni.

La fel da brusc precum o încătușase, o eliberă.

– Ne vedem mâine.

Alexis îl privi debusolată în timp ce pleca.Abia mai târziu își dădu seama că uitase să anuleze întâlnirea de a doua zi.

Capitolul 6

– Trebuie să fiu frumoasă pentru unchiul Rhys, decretă Victoria dimineață în timp ce se îmbrăca.

O examină pe mama ei.

– De ce n-ai pantaloni pescărești cum are mama lui Sammy?

– Pentru că lucrez cu copii care mă murdăresc cu acuarele și pe care o folosesc drept sac de box. Purta blugi și o cămașa largă.

Victoria nu părea impresionată și continua să se gândească la Rhys.

– Ce crezi că mănâncă unchiul Rhys la micul dejun?

– Carne crudă, răspunse Alexis. Acum, mișcă-te că o să întârziem, și nu-ți face speranțe că va veni după tine pentru că nu știe adresa.

– Ba o știe, răspunse mătușa Phoebe. Discutam despre ce lucrezi tu înainte să apari.

Deci, era fără scăpare.

În ciuda tuturor reproșurilor, Victoria nu încetase cu vorba

toată ziua și se vedea că unchhiul ei putea întrece orice efect pe care Samantha îl produsese până atunci. Alexis fu nevoită să explice colegilor că Rhys era doar o cunoștință, dar i se răspunse cu priviri lungi. Se întreba dacă va purta cercelul. Acesta ar fi fost o joacă pe lângă accesoriile unchilor Samanthei, care erau plini de aur. Iar hainele lor asemenea. Cu siguranță, cercelul lui Rhys avea să treacă neobservat, iar ea începuse să exagereze.

Victoria era foarte atentă în ce privește ora și exact la douăsprezece și jumătate era gata de plecare.

– Haide, mami, să ne întâlnim cu unchiul Rhys.

– Trebuie să ajut la curățenie.

Pe măsură ce momentul se apropia, devenise tot mai nerăbdătoare și pulsul îi crescuse. De ce gândul la el o făcea să se simtă astfel? O parte din ea se bucura să-l vadă, pentru că nu trecea neobservat cu staturalui și cu felul cum arăta, dar cealaltă parte se revolta. După o lună la cazinou, știa puține despre el, ceea ce o făcea curioasă. Era ciudat tipul. Uneori, Alexis simțea că aveau ceva în comun, dar asta nu prea conta. L-ar fi descris pe Rhys ca un bărbat deștept, protector, săritor, dar oricine putea fi așa dacă slujba le-ar fi cerut să calmeze clienți recalcitranți. Cum se putea el mulțumi cu o asemenea viață? În iureșul gândurilor, Alexis se lupta cu atracția pe care i-o provocase el, dar cel mai grav era bănuiala că, în alte circumstanțe, Rhys ar fi fost alesul.

– Haide mami, haide!

Fetița devenea nerăbdătoare și nu putea să mai tragă de timp. Mașinile erau bară la bară de ambele părți ale străzii, iar Victoria le cerceta pe fiecare.

– E acolo, țâșni ea, descoperind o siluetă înaltă ce aștepta lângă o mașină galbenă, la câțiva metri de ele.

– Unchiule Rhys! strigă ea în gura mare.

Rhys înaintă cu brațele deschise, râzând. Imaginea fetiței care se arunca în brațele unei namile de om o făcu pe Alexis să înghită în sec. Se opri pentru un moment să-și steargă câteva lacrimi. Victoria nu cunoscuse compania vreunui bărbat adevărat, nu un papă– lapte ca Neil, iar Alexis își dădu din nou seama de abisul din viața lor. Înghiți din nou. Rhys nu era bărbatul care să umple acel abis.

Se îndreptă spre mașină cu capul sus. Și alte mame observaseră salutul cordial al Victoriei, era mai bine să nu le privească.

– Ce mai primire, zise Rhys amuzat de confuzia dureroasă din sufletul ei.

Dar dacă o înțelegea, de ce mai era aici? Doar stabiliseră clar că nu se potrivesc. Tot ce era între ei avea o bază sexuală, iar ea nu era mama Samanthei

– Ce e ăla? întrebă Victoria cu degetul spre un abțibild de pe botul mașinii.

– Ăla zice că îmi iubesc Dumnezeul, țara și mașina, nu neapărat în ordinea asta, răspunse el, și o așeză în spate.

Alexis admiră tapiseria de piele neagră.

– E o mașină superbă.

– Dragostea vieții mele.

– Fără cercel? întrebă ea când se instalară.

– Îți lipsește?

Mâna lui o căută pe a ei, iar amândoi se cutremurară pe

dinăuntru. Alexis simți o nevoie stringentă de a iubi și de a fi iubită. Dorea să-l sărute, să-i mângâie buzele, să-i atingă umerii puternici. Își dorea toate acestae, dar știa că e o prostie.

– Ți-a fost dor de mine? îi șopti el la ureche.

De ce fiecare cuvânt părea încărcat de emoție? Din spate se auzi un chicotit.

– Ai de gând să o săruți pe mami? întrebă Victoria, foarte bucuroasă. Unchii lui Sammy o sărută pe mama ei tot timpul, i-am văzut eu. Și în weekenduri, Sammy se culcă cu mama și cu unchiul ei. Pot să fac și eu așa?

– Victoria! protestă Alexis, înroșindu-se.

Rhys zâmbi peste umăr.

– Bunica n-ar fi prea încântată dacă aș apărea în patul mamei tale într-o duminică dimineață, dar un sărut ar merge.

Alexis era pregătită să se lase sărutată, dar dorința din sărutul lui o puse pe gânduri. O cuprinse și o stăpânea pe măsură ce se cufundau în acea îmbrățișare, iar când se îndepărtară, aveau ceva înspăimântător în priviri.

– O Doamne, de ce nu mă învăț să te las în pace? murmură el. O să am necazuri. Asta contravine oricăror reguli.

Nu se gândi să-l întrebe ce reguli pentru că în acel moment rămase mută de ceea ce-i citi în ochi. Mută la gândul că o iubește și că poate și ea îl iubea…

Victoria se vârî între ei.

– Acum e rândul meu.

Râzând, el o sărută pe frunte.

– E bine?

– Încă unul.

– Ești lacomă, o tachină el, după care îi puse centura.

– Uite mami, o poveste despre Jannet și John, zise Victoria cu o carte pe care tocmai o descoperise acolo.

– Pune-o înapoi, Vicky. Nu e a ta.

– Ba da, poți s-o păstrezi, interveni el. Cred că nepoțica mea a lăsat-o, dar a trecut la alt nivel acum.

– Ai o nepoată? întrebă Alexis.

– Da, și niște nepoți și încă doi pe drum, zise el pornind mașina. Fratele meu face copii pe bandă rulantă.

– Nu știam că ai un frate.

– Nu fi așa mirată. Am trei frați, o mamă și un tată. N-am ieșit dintr-o peșteră., spuse el și ieși din parcare.

Din spate Victoria le făcea cu mâna prietenele ei.

– N-am vrut să spun asta, și obrajii îi luară foc.

– Ba da, știi foarte bine. Încă nu ți-ai dat seama dacă sunt prințul sau cerșetorul, iar acum al doilea câștigă detașat.

Modul lui de a gândi o alarmă, și deși părea deranjat de indecizia ei, Alexis decise că e mai bine să schimbe subiectul. Cinci minute mai târziu, mașina parca lângă casă.

– Mulțumesc că ne-ai adus. Ai făcut-o pe asta mică foarte fericită.

– Doar pe ea? și o mângâie pe obraz.

Observă că Victoria îi privea cu vădit interes, așa că deschise ușa și-i desfăcu centura. Apoi o aruncă în aer. Victoria se fâstâci de bucurie cu cartea în mână.

– Stai puțin, zise el văzând că Alexis vrea să iasă din mașină.

Se ghemui lângă Victoria.

– Cred că ar fi corect ca și mami să aibă un cadou acum că tu ai unul , nu?

Ea încuviință.

– Așa că am s-o plimb puțin pe la magazine cât tu mergi în casă și o anunți pe bunica ta că întârziem un sfert de oră.

– Mami n-o să vrea o poveste cu Jannet și John, zise Victoria.

– Mulțumesc de sfat, și-i făcu cu ochiul. O să aleg altceva.

Iar ei își zâmbiră când fetița se grăbi spre casă. Puțin mai târziu domna Hudson ieși să le arate că a primit mesajul.

– Chiar nu trebuie să-mi iei nimic.

Implicarea lui o neliniștea. Mai întâi sărutul, apoi privirile sale, acum cadouri. Goneau pe șosea.

– Dar vreau s-o afc. Mai ai frați? schimbă el subiectul.

– Sunt singură la părinți.

– La șorțul mămicii.

– Din cauza circumstanțelor, protestă ea. Vreau să mă îndepărtez cât mai curând. Locuiesc aici din nevoi, nu c-aș vrea.

– De ce?

– În mare parte pentru că mama poate să-i asigure Victoriei un trai decent. Dacă aș fi de capul meu m-aș descurca de pe-o zi pe alta , dar cu un copil e altceva.

– Și nu-ți place ca mama ta să te conducă?

Realizând că nu o condamna, Alexis simți că-i poate vorbi deschis.

– Nu. Ne oferă un adăpost, ne hrănește, dar nimic nu e pe gratis.

– Vrei să-mi povestești?

Frustrările din trecut reveniseră. De atâta timp își dorise pe cineva care să o asculte, un umăr pe care să plângă, iar acum el era aici. Oftă.

– Totul s-a schimbat când a murit tata.Avea treizeci și opt de ani și a murit la muncă; a fost groaznic.

– Câți ani aveai?

– Doisprezece. Tata o dominase pe mama prin caracterul său. La moartea lui toul s-a prăbușit înlăuntrul ei. A devenit intolerantă; un singur lucru conta, ce spune ea. Încerca să-mi conducă viața.

– Nu crezi că făcea asta din grijă să nu ți se întâmple ceva?

– Parțial, dar a mers prea departe. Monitoriza totul, prietenii pe care-i aveam, și orice libertate se câștiga foarte greu. Când am crescut, am început să mă revolt; bineînțeles mai era și faptul că tata îmi lăsase o mică moștenire.

– De ce? întrebă el atent la trafic. Voia să ia banii?

– Nu, are destui. Dar avea treabă cu independența pe care mi-ar fi dat-o moștenirea. La asta nu mă putea controla. Aproape că și-a ieșit din minți când am investit într-o afacere cu o prietenă.

– Kent-ul era prea departe de influența ei?

Ea confirmă.

– A prezis tot felul de consecințe grave, și din păcate n-a greșit prea mult, și-i place să-mi reamintească asta.

– Restaurantul n-a avut succes? se miră el.

– Ba da, dar în ce privește viața mea personală…Jeff și cu mine ne-am căsătorit pentru că apărea Vicky, adăugă ea repede. Mama s-a înfuriat atunci când a aflat. L-a acuzat pe Jef că m-a lăsat însărcinată pentru a pune mâna pe bani. Dar greșea. El nu profita,

iar banii fuseseră oricum investiți în restaurant. Iar în ce o privește pe Vicky…a fost și vina mea.

Rhys simți tonul vinovat.

– Nu te învinuiesc, o asigură.

– Mulțumesc.

– Deci mama ta n-a fost de acord cu Jeff?

– N-ar fi fost de acord cu niciun soț, în afară de cel pe care-l alegea ea. Ce m-a durut cel mai mult a fost că nu a venit la nuntă. Ne-a ignorat mult timp, și a început să ne vorbească doar după ce s-a născut Vicky. O adoră. Când a murit Jeff, practic și-a făcut cruce și mi-a ordonat să mă întorc acasă, în casa ei.

Rhys parcă pe o stradă lăturalnică.

– Și te-ai supus?

– Nu din prima. Nu aveam prea multe economii, așa că a trebuit să retrag o parte din banii de la restaurant pentru a supraviețui. M-am mutat într-o casă cu chirie și am încercat să combin slujba cu babysiting-ul.

– Și n-a mers?

– Nu. Am dus-o o vreme, folosind îngrijitoare sau luând-o pe Vicky la restaurant, dar s-a îmbolnăvit. La un moment dat, mătusa s-a oferit să stea cu mine, dar a intervenit mama.

– Îmi dau seama.

– Dacă n-ar fi fost amenințarea din partea ei, m-aș fi predat mult mai repede. Era clar că nu mă descurcam, dar încăpățânarea m-a făcut să continuu și după ce totul era pierdut. A trebuit să mă decid asupra priorităților mele și totul s-a spulberat. N-aș fi dorit să-mi abandonez prietena, dar trebuia să recunosc că aveam nevoie de

altă locuință. Nu puteam să o las pe Vicky să sufere din cauza mândriei mele.

– Deci mama ta a așteptat să cazi pentru a se impune?

– Ne-a salvat.

– Și acum îi sunteți îndatorate pe viață?

– Da. Îmi reamintește cât de repede ne-am recăpătat sănătatea dar eu m-am refăcut foarte greu din punct de vedere emoțional, și ochii i se umplură de lacrimi. E dificil să plângi pe cineva al cărui nume este ponegrit într-atâta.

Rhys o cuprinse de umeri.

– Caridad, s-a terminat.

– Da.

Ieși din mașină.

– Vin în două minute, și dispăru după colț.

Alexis îi era recunoscătoare că intuise faptul că avea nevoie de puțină intimitate. Fața i se lumină. Discuția o ajutase. Se simțea curată, bine dispusă. Se întoarse când auzi pași, iar el îi umplu brațele cu trandafiri roșii.

– Sunt superbi, exclamă ea mirosindu-i. Mulțumesc.

Rhys puse un pachet pe scaunul din spate apoi urcă și el.

– Ciocolată pentru mama și mătușa ta. Am zis că dacă e să mă pun bine cu ele, s-o fac elegant., și trase cu ochiul.

– Vrei să te impresionezi și pe tine?, întrebăea, neștiind dacă să fie fericită sau rezervată.

– Draga mea, vreau să fiu devotatul tău sclav, și imită accentul italienesc al lui Dino.

– Sclav sau…, râse ea.

– Asta este o întrebare de o mie de puncte, nu? o fixă el cu privirea.

– Apropo,crezi că aș putea să-l întreb pe domnul Giacopelli dacă pot să lucrez jos, la cazinou?

– Cum?! izbucni el, și opri motorul. Nu se poate să lucrezi acolo.

Ea se simți ofensată. Nu-ți trebuie prea multă minte pentru a deveni crupier, nu? De ce ar fi fost nepotrivită?

– Suki zice că fetele câștigă bine și acum că lucrez în Soho ar trebui să fac cât mai mulți bani.

– Lexi, ele fac bani pentru că oferă pe măsură, râse el. Nu se dau în lături să presteze ceea ce se numește "tratație suplimentară".

Acum, era rândul ei să reacționeze.

– Dar asta e imoral și ilegal!

– Așa e.

– Domnul Giacopelli știe? Privirea lui spunea totul.

Rhys o îmbrățișă.

– Soho e plin de prostituție. Orice mare oraș are punctele lui slabe, asta e o regulă.

– Și poliția nu poate controla asta?

– Încă n-au ajuns la Joe, zâmbi el. Clubul e la capătul pieței și fetele sunt discrete. Există zone mult mai bătătoare la ochi, ca barurile toples sau studiourile foto pentru nuduri.

– Dar cred că domnul Giacopelli ar…,și vocea i se stinse.

Era ca și cum ceva o împiedica să vorbească. Se întoarese spre Rhys cu ochii înflăcărați.

– Și cum poți să justifici faptul că ești implicat?

– Nu sunt. Afacerile astea mă dezgustă la fel de mult ca pe tine. Mă menţin la distanţă, crede-mă.

Şi-l credea, spre surprinderea ei.

– De ce nu-ţi cauţi un loc de muncă adecvat? iar replica suna ca o rugăminte.

– Deocamdată îmi convine să lucrez cu Joe, la fel cum îţi convine şi ţie.

– Rămâi doar pentru bani? şi speranţa începuse să înflorească în ea.

– Nu chiar.

– Vrei să preiei afacerea de la domnul Giacopelli când se va retrage şi să cureţi locul?

Alexis spera în mai bine. N-ar fi fost o ruşine să conduci un cazinou legal şi poate că Rhys avea ambiţie. Se învioră.

– Să-l urmez pe Joe? o contrazise el. Apa ulei nu se face, fetiţo, mai ales dacă eşti italian. Dino e următorul, nu face greşeli.

– Dar mi-a zis că urăşte cazinoul, şi că mai bine te-ar pune pe tine la conducere.

– Ce zice Dino e una, şi ce face e alta. Se laudă că nu-i place să parieze şi că vrea să fie independent, dar profită de tot ce-i oferă cazinoul, şi vrea şi mai mult.

Rhys încheie discuţia pe neaşteptate şi se uită la ceas amintindu-şi de alte lucruri.

– Trebuie să mergem. Mama ta se va îngrijora că te-am răpit, iar Joe o să facă urât.

Maşina reveni pe şosea.

Alexis încerca să se obişnuiască cu ideea că domnul Giacopelli

e implicat în treaba cu prostituția.

– De ce o să facă urât? se fâstâci ea.

– E o treabă de aranjat la local. Am vorbit cu un electrician să facă o evaluare și trebuie să fiu acolo.

Rhys lua curbele în viteză, concentrat la drum. Graba lui de a se întoarce în locul pe care ea începea să-l urască o decumpănea. Mașina ajunse în fața casei, iar el așteptă să coboare fără să oprească motorul.

– Scuze că n-am timp să înmânez astea personal, și-i întinse ciocolatele. Poți să-i explici tu lui Vicky să nu se obișnuiască s-o iau de la grădiniță? Prea multă paternitate strică reputației mele!

Deși vorbele sunaseră ca o glumă, o făcură să se crispeze.

– Mulțumesc pentru timpul pierdut și pentru cadouri. Ne mai vedem, și o luă pe alee.

Rhys dispărea înainte ca ea să ajungă la ușă.

Capitolul 7

În după-amiaza aceea, Alexis decsise că trebuie să rupă legăturile cu Cazinoul Veneția; apoi se mai gândi. Înlăuntrul ei se dădea o luptă continuă. Atâta timp cât își vedea doar de postul de casier nu era în pericol, dar nu i se părea corect să mai lucreze acolo din momemt ce știa ce se întâmplă jos. Se simțea pângărită, trădată. Cum de putea domnul Giacopelli să accepte o asemenea afacere? Și totuși, relațiile bărbți– femei puteau avea loc oriunde. Nu că ar fi fost implicată în aceste afaceri. Nu le văzuse nicodată pe fete, nu coborâse.

Deschise sertarul și numără banii pe care-i pusese deoparte, bani onești.

" Ce să fac?" se întreba ea, și deodată o auzi pe mama ei strigând. " Am să merg mai departe", cel puțin până când domna Hudson avea să se liniștească.

Toată seara își păstrase buna dispoziție. La început îi privise cu atenție pe cei ce coborau la cazinou, deși niciunul nu-și arătase

colții. Celientela restaurantului era una foarte normală, iar pe parcurs abandonă grijile. Nu însă și cele referitoare la Rhys.

El devenise mai distant. Lucrările la panoul de electricitate erau în curs, iar domnul Giacopelli dorea ca activitatea să continue, deci pe umerii lui Rhys se sprijineau toate. Dar nu credea că presiunea era de o asemenea natură încât s-o ignore pe ea. Se întrebă de ce tot deranjul cu Vicky, cu trandafirii, cu sărutul acelapasional. Atitudinea lui dădea de gândit din ce în ce mai mult, dar ce putea să facă ? A se resemna când el se înfierbânta n-avea sens pentru că se temea de o astfel de atitudine.

Într-o seară, domnul Giacopelli o invită în biroul său. El se așeză la birou, privind-o languros.

– Am vrut să vorbim în liniște, domnișoară Lambert, să-ți spun cât de încântat sunt de progresul tău. De când ești aici, – am avut nicio problemă cu finanțele. Chiar și pe tine ar trebui să te mire asta.

Prin ochii săi jucăuși Alexis își aminti că nu e chiar atât de inocent pe cât pare.

– E o rutină. Nu văd de ce o persoană competentă ar face greșeli.

– Nu vorbim de competențe aici, o apostrofă el cu degetul, discutăm despre corectitudine, sau mai degrabă, despre incorectitudine. Te-ar surprinde câți angajați și-au vârât bani în buzunarele lor. Își imaginează că se trece cu vederea, dar se înșală. De aceea o persoană cinstită ca tine e o onoare, chicoti el. A găsi casierul de încredere e ca și cum ți-ai găsi perechea– noroc pur. Rhys se grăbea să o pună pe Gayle, dar când te-am privit în ochi

am știut că tu ești cea ma potrivită.

– Mulțumesc, zise ea puțin rușinată.

– Ca o dovadă o aprecierii mele, m-am decis să-ți fac o mărire de salariu.

Se vedea că-i place să joace rolul de binefăcător.

– Mulțumesc, sunteți foarte generos.

– Și o să mai facem modificări peste șase săptămâni.

– Mulțumesc.

Era prea frumos pentru a fi adevărat, iar ea se simți ușurată de decizia de a rămâne. Bancnotele din sertăraș aveau să se înmulțească. Domnul Giacopelli așteptă să-i treacă momentul de glorie, după care începu să se plimba prin cameră.

– Îți aduci aminte, domnișoară Lambert, că ai fost de acord să îndeplinești și alte roluri, cu ușile închise?

Totul se prăbușea. N-avea să accepte așa ceva, acum că știa ce știa.

– Da?, răspunse prevăzător.

– Niște parteneri de afaceri de-ai mei se vor întâlni aici peste două duminici și vom avea nevoie de mai mult personal la bar.

– La cazinou?

El se încruntă.

– Orice ai fi auzit că se întâmplă jos, domnișoară, te asigur că n-are nicio legătură cu rolul acesta.

Deci Rys avusese dreptate. Domnul Giacopelli se bâlbâia, dar și ei îi ardeau obrajii.

– Nu va fi acolo niciuna din fetele obișnuite. Întâlnirea este strict una de afaceri. Sunt convins că ești o fată de treabă și nu

te-aș pune în pericol. Te consider parte din familie. De altfel, și două dintre fetele mele vor da o mână de ajutor.

Alexis se mai liniști.

– Domnii au să ajungă pe la opt. După aperitive, vom avea o discuție normală și masa, servită de ospătarii de la restaurant. Totul trebuie să se termine la unsprezece fix, și voi aranja să fii condusă acasă.

În mintea ei răsărea o luminiță. Și fetele lui vor fi acolo, și ospătarii în care putea avea încredere, poate că și Rhys.

– Și te plătesc dublu, adăugă Giacopelli.

Încă un pas spre independență.

– La ce oră doriți să vin? și ultimele îndoieli i se risipiră.

– La opt fără un sfert. Apropo, n-ai vrea să porți costumația obișnuită? Fetele mele vor fi îmbrăcate la fel și ar fi drăguț ca toate să fiți la unison.

Era sigură că ceva trebuia să scârțîie, dar ce naiba! Era prețul pe care trebuia să-l plătească.

– Bine!

La sfârșitul programului când se întoarse în cabină să se schimbe cu blugii și puloverul ei, bluzița scurtă încă era în cuier, unde o lăsase ea. Îi examină decolteul. Putea oare s-o ajusteze? Ar fi putut să-i mute marginile mai sus cu doi centimetri ceea ce era foarte bine pentru propria liniște. Vârî bluza în geantă cu gândul să o coasă în ziua următoare. O salută pe Suki și ieși.

Spre surprinderea ei, afară ploua. Se închise până la gât, gândindu-se cu părere de rău la pelerina de acasă, dar vremea fusese plăcută la plecarea ei. Se adăposti sub un perete pentru a

evita rafalele puternice. Era prima oară vedea strada pustie, neoanele luminau în gol. Cu mâinile în buzunare și cu capul în piept, nici nu observă taxiul care aproape o călcase. Fugi după el, dar acesta nu se opri.

Se sprijini din nou de zid, blestemând ploaia. Cum terminase cu Dino, amabilitatea lui de a o conduce luase sfârșit; nu că-l învinuia, dar acum ar fi fost recunoscătoare pentru un șofer. Rhys doar îi fluturase mâna în seara aceea, deci nici cu el n-avea speranțe. "Să-l ia naiba! Cu el sau fără el, totuna! Nu-mi pasă!"

Nu trecea nici un taxi. Alexis se uita cum plouă de sub gluga ei. Era toată udă și-și trase părul lipit de frunte. Unde naiba erau toate taxiurile? De obicei, la ieșire găsea imediat un mijloc de transport. Se muta de pe un picior pe altul simțind apa din pantofi. Pe deasupra, începea să și tremure. Deși era vară, temperatura scăzuse mult. Scrută zona, dorind să apară un taxi. Cât de sinistru arăta Soho pe timp de noapte. Strada umedă îi amintea de un film despre viața grea din ghetouri. Gunoiul stătea să fie ridicat, a pisică miorlăia, iar peste drum o reclamă oferea "Frumusețile nude din Bondage" unui public inexistent. Poate că era mai bine să se întoarcă și să cheme o mașină. Văzu lumini în depărtare și se învioră.

– Taxi, taxi! strigă, fluturând din mâini.

Nu auzi pașii din urma ei.

Strigă din nou și fu atât de bucuroasă când acesta frână încât nu-i mai păsa că o stopi din cap până-n picioare. Întinse mâna să deschidă și constată cu stupoare că încă o mână, de două ori cât a ei, făcea același lucru.

– Eu am fost prima, protestă.

Mâna prinse mai bine ușa.

– Dă-te la o parte! spuse proprietarul ei.

Bărbatul gras cu pelerină o îmbrâncea, iar ea simți cum se înfurie din cauza obrăzniciei lui. După statura și înfățișarea posacă nu era genul de om cu care să se pună. De ce n-ar fi încercat să-l îmbuneze? Chiar și King Kong avea o inimă. Așa că zâmbi, arătându-și gropițele.

– Stau de mult timp și aș vrea să ajung acasă.

Bărbatul o cercetă rapid.

– Bine, ai câștigat. Mergem împreună.

– Să împărțim taxiul?

Avea sens, dacă ar fi stat în aceeași zonă, și pe o asemenea vreme.

– Și toate celelalte. La mine sau la tine? Urcă, și o împinse nerăbdător.

Alexis se sperie. O văzuse că a ieșit de la cazinou și a crezut că e…? Doar nu credea că-l acostează, nu? Cu hanoracul fleașcă și cu părul lăsat arăta ca o femeie a străzii.

– Nu, și se trase ca să-i dea drumul.

– Nu face figuri, mormăi el și o încleștă cu intenția s-o urce în mașină.

Dumnezeul, de ce-i zâmbise? Încercă să se elibereze, în van. El deschise ușa și o împinse. Se împotrivi.

– Urcă! ordonă el.

Alexis scrâșni așteptând ajutor, dar șoferul rămase pasiv. Cum putea să ignore o asemenea situație la câțiva pași de el? Orice s-ar

fi întâmplat nu avea de gând să-și părăsească locul încălzit.

– Dă-mi drumul!

Își învățase lecția. Când avusese altercația cu bețivul, înlemnise; nu și de data asta. Ce i-a spus Rhys să facă? Să-l lovească între picioare. Dar nu vedea cum ar fi putut, pentru că pe sub pelerină nu putea localiza vreun punct vulnerabil. Dar îl putea plesni peste fața buhăită. Lovi cu pumnul, cu toată puterea pe care o avea. Bărbatul se retrase uimit, ca și ea de altfel. O durea mâna, dar se pregăti pentru un al doilea atac. Cu pumnul în aer, cineva o prinse de încheietură. Avea un complice! Cum ar fi putut ține piept amândurora? Prin fața ochilor îi trecură lovituri, trafic de carne vie. Aproape să leșine.

– Ok, Mohammed Ali, valea! zise o voce familiară, iar ea se întoarse.

– Rhys! Genunchii i se înmuiară și-i căzu în brațe, în pragul isteriei.

– Rapid! Și să nu te mai prind pe-aici că chem poliția.

Bărbatul o privi foarte ciudat și urcă, urmărindu-i cu privirea pe măsură ce mașina se îndepărta.

– Ăla era taxiul meu, se plânse ea.

– Era. Haide, te duc eu acasă.

O conduse în liniște pe o stradă lăturalnică unde era parcat Jaguarul, iar ea se liniști doar când se văzu urcată și în siguranță.

– La naiba, Lexi, cum te scap din ochi, cum o încurci!

Era nervos, iar ea tremura toată încă în stare de șoc.

– N-a fost vina mea. Încercam doar să fiu drăguță când a apărut el.

Rhys găsi o pătură de lână pe scaunul din spate.

– Dă-ți jos hanoracul ăla și pune asta pe tine. Drăguță! pufni el. Dacă o fată drăguță o ia prin Soho noaptea târziu…

Ea se înfășură în pătură. Observă că și el era ud; apa îi curgea din păr, iar umerii îi erau leoarcă. Porniră spre St. John's Wood; de câteva ori, el o întrebase dacă îi era bine, dar în rest nimic. Alexis începea să fiarbă în sine.

– N-am încurcat-o pentru că tu m-ai scăpat din ochi, bângui ea.

Erau aproape de casă, iar lucrurile ce o măcinaseră până atunci nu mai puteau fu stăpânite.

– Dacă stai puțin să te gândești, domnule Roberts, m-ai scăpat din ochi toată săptămâna. Te-ar fi costat mult timp să-ți aduci aminte de mine?

– Într-adevăr, iar sinceritatea lui o înnebunea.

Alexis era gata să pufnească la fel ca mama ei, dar așteptă.

– Dă-mi cheia, zise el când ajunseră în fața casei. Am să deschid ușa ca să intri direct. N-are nici un rost să te uzi și mai mult. Îmi amintesc totuși că nu te prea pricepi la încuietori.

În momentul acela îl ura– fusese necioplit. Era gata să-i arunce cheile în ochi, în schimb i le întinse și-l privi cum o ia pe alee. Când îi făcu semn, porni și ea cu pătura pe cap.

– Mulțumesc și noapte bună! mumură, trecând pe lângă el.

– Noapte bună!

Dar stătea în prag, stergându-și bărbia.

– Noapte bună!

– Doar n-o să mă alungi, zise cu seninătate.

– De ce nu? Asta meriți.

– Știu.

Alexis își trase pătura de pe umeri.

– Nu te înțeleg. Ai venit special la grădiniță ca să-i faci plăcere lui Vicky, mi-ai luat trandafiri, m-ai sărutat și m-ai făcut să cred că… și se opri, știind că nu poate să afirme ce credea, că o iubește. După care uiți de mine toată săptămână.

– Caridad, imploră el.

– Și nu-mi mai spune așa, zise cu un nod în gât. Ce înseamnă?

– Iubită.

O cuprinse, trăgând-o mai aproape.

– Lexi, trebuie să-ți spun ce simt.

Pe obrazul ei curse o lacrimă. Evenimentele din seara aceea îi provocaseră atâtea emoții, încât nu mai putea supporta.

– Asta este. Nu știu, zise cu durere în glas. Nu joci corect.

Rhys o sărută pe frunte, aranjându-i cu delicatețe șuvițele umede.

– Încui mașina și vin să-ți explic.

– Nu te deranja!

– Nu e deranj. Intră și încăzește-te și nu face prea mult zgomot. Nu vrem s-o trezim pe mama ta.

Nu știa sigur ce o făcuse să-l asculte, dar aprinse focul în sufragerie și se ghemui lângă el. Puloverul maroniu se lipea de ea; îl dezlipi în speranța că se va usca.

– Ce zici de un coniac? O să ne țină treji, sugeră el la întoarcere.

În timp ce-l servea, Alexis observă că se dezbracă de jachetă. Apoi desfăcu și cravata și nasturii de sus ai cămășii. Nu-și putea lua ochii de la el, de la firele negre ce se întrevedeau prin cămașă, de

la linia regulată a umerilor accentuată de materialul fin. Încercă să facă pe gazda perfectă, iar când îi întinse coniacul degetele lui se încleștară pe pahar.

– Explicația, te rog.

Sună tern, dar acum se afla singură în cameră cu un bărbat care o jucase pe degete din prima zi, care putea fi sau nu un criminal în serie, iar ea nu se putea gândi la altceva în afară de virilitatea lui extraordinară.

– Nu, tresări ea când el vru să o cuprindă cu brațele.

Rhys oftă și așteptă ca ea să se așeze pe scaunul din față.

– Motivul pentru care fac pe durul la club e pericolul ca Joe sau Dino să afle că între noi ar fi ceva. E posibil să dau de necaz, iar dacă o să considere că și tu ești implicată, vei fi trasă și tu la răspundere. Ceea ce nu vreau.

– De ce ai da de necaz? Ești …căutat de poliție? și înghiți în sec.

– Pentru Dumnezeu, nu! se amuză el

– Ai cazier? mai încercă ea.

– Nu! Îți jur că n-am încălcat legea niciodată. Am parcat aiurea de câteva ori, dar asta nu e nimic.

Alexis era încântată. Îl credea și abia se abținu să nu-l acopere cu sărutări. Știa că spune adevărul. Dându-și seama că-i zâmbește, luă o gură de coniac pentru a-și mascaemoția. Rhys își desfăcu mânșetele, suflecându-și mânecile. Numărul parțial de strip-tease o făcu să conștientizeze și mai mult atracția sexuală pe care o răspândea.

– Deja știi de cazul cu păpușa, reluă el explicațiile, dar aia a fost doar una din afacerile lui Joe. Nu pot intra în detalii, dar nu este

echivalentul italian al lui Moș Crăciun.

Alexis se întreba la ce putea face referire, dar nu avea dispoziția de a se interesa de afacerile lui Giacopelli. Ascultându-l, se gândea doar la îmbrățișarea brațelor lui, la atingerea buzelor sale. El îi povestea cât de furios ar fi șeful dacă i s-ar încălca cuvântul, dar ea nu se putea concentra. Dădea din cap și-și sorbea coniacul, dar nimic din toate acestea n-o interesau, în schimb îi plăcea modul în care se încrunta în timp ce sublinia o problemă.

– Asculți? o apostrofă el.

– Da, și lua ultima înghițitură de coniac.

– Ba nu.

Sări de pe scaun și o luă pe genunchii lui.

– Caridad, înțelege că o să fie show.

Coniacul, căldura, ora târzie și brațele lui n-o lăsau să asimileze cuvintele.

– Un show cu tine?

– Cu mine, cu ceilalți; nu vreau să fii implicată.

– Nu sunt., făcu ea ochii mari.

El o sărută pe vârful nasului, râzând.

– Dar ai putea fi dacă suntem văzuți împreună.

– Aha.

– Îndată ce trece momentul critic, totul o să fie altfel. Fără restricții pentru noi.

Își termina băutura și vru să o ridice. Ea realiză că se pregătea să plece.

– Nu pleca. Fă dragoste cu mine.

Lui Rhys i se blocă respirația.

– Pentru Dumnezeu, Lexi. E greu să-mi stăpânesc propriile dorințe, fără a le socoti pe-ale tale. A fost rău c-am lăsat lucrurile să meargă așa de departe.

– Te rog, zise ea gâtiut.

Nu-și dorise nimic cu mai multă ardoare, suferea de dorința lui. O clipă care păru o eternitate, el se uită adânc în ochii ei.

– Lexi, vreau să te iubesc. Dumnezeu știe cât de mult îmi doresc asta.

– Rhys! imploră ea și-l sărută.

– Nu, gemu el, dar răspunse sărutului , iar mâinile lui o împresurară, strângând-o ca și cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Mai murmură ceva incoerent după câteva clipe, dar când ea își strecură degetele sub cămașa lui mângâindu-i pieptul, se abandonă. Acum ,gura lui era fierbinte și înfometată, mâinile îi dezmierdau corpul, atingând-o, pipăind-o, urcând-o pe culmile fericirii. Ritmul inimilor creștea constant. O acoperea cu sărutări pe față, pe gât, pe păr. Începu s-o dezbrace, iar gura lui îi aprinse umerii îndată ce bluza udă și sutienul au fost îndepărtate. "Caridad", murmura el în timp ce-i mângâia sânii între degete. Ea gemu, lipindu-se tot mai mult de el, pe măsură ce dorința ei creștea.

El se opri o clipă.

– Ce-a fost asta?

Se auzea podeaua scârțâind.

– La naiba, am trezit-o pe maică-ta. O să intre cu o găleată de apă, și de data asta chiar că am nevoie de ea.

Încă o mai ținea aproape de el, respirându-i în față.

– Nu e distractiv, șopti ea, supărată că se deconectase așa de repede, tocmai când se aștepta s-o iubească.

Era oare o notă de ușurare în reacția lui?

– Nu pot să țin pasul dacă aud zgomotele alea, zâmbi el, sărutând-o pe obraz.

Alexis știa că dorința îi scăzuse, ca și a ei de altfel. Nu avea altceva de făcut decât să se îmbrace.

– Ce– ai face dacă ar intra mama acum?

– I-aș spune să iasă.

"Iar ea s-ar duce", își spuse Alexis.

Rhys își luă geaca și-și atârnă cravata de gât. Arăta serios, nu mai era cel iubitor.

– Trebuie să plec. Hai să fim cuminți la club, bine?

Ea încuviință, dar nu era mulțumită de calmul ei, aproape profesionost. El redevenise străinul misterios. Deodată, realiză că el îi promisese că o să-i explice, dar ce detalii dezvăluise– foarte puține. Venise cu o poveste răsuflată ca ei să țină relația lor ascunsă, totuși nu-i putea înghiți pe cei doi Giacopelli. Rhys deborda de aluzii și de indicii , dar…

– Povestește-mi despre tine, insistă ea. Cum ai fost în copilărie, unde stai acum, unde ai mai lucrat, ce planuri ai de viitor.

Expresia lui era una impasibilă.

– Nu în seara asta.

Podeaua scârtâi din nou.

– Trebuie să plec.

Și înainte că ea să știe ce se întâmplă, o sărută pe obraz și fugi

în ploaie.

Alexis încuie ușa și urcă scările. Ignoră zgomotele din camera mamei ei, care îi aminteau că nu avea dreptul să aducă un străin în casă noaptea. Rhys era un străin din atâtea puncte de vedere. În timp ce se dezbrăca, asculta ploaia. În anumite privințe, se simțea mai aproape de Rhys decât fusese vreodată de Jeff, și se întrebă ce-i oferea Rhys și soțul ei n-o făcuse. Înlemni. "Soț!" O întrebare la care nuse gândise, dar își dădu seama de greșeală. Poate că era soțul cuiva. Din inimă îi picurau stropi mari.

Capitolul 8

Prima oară se îndrăgostise de un bărbat care n-ar fi trebuit să semărite, a doua oară de unul care era însurat.

Alexis stătea în cabină, căutând motive care nu duceau nicăieri. Acum înțelegea de ce Rhys fusese atât de reținut în a se implica. Doar spusese că nu se potrivesc. Menționase că încălcau niște reguli. Nu o expediase când l-a întrebat despre situația lui maritală? Retragere, avansare, retragere– asta era atitudinea lui încă de la început, iar dovada era că luptase împotriva imtimității dintre ei doi. Întotdeauna și-a ascuns viața privată, iar acum știa de ce.

Criza pe care o menționase Rhys putea fi un posibil divorț pe care el îl ceruse. O trecură fiorii. Alexis nu intenționa să fie "cealaltă". Nu voia să comită un adulter. Admitea că-l dorește, dar nu în asemenea condiții. Sosi un client.

– Paste grozave, zise în timp ce plătea, iar ea îi zâmbi.

Din nou singură, încercă să gândească logic. El avusese un mariaj echilibrat până la apriția ei. Se crispă în sinea ei. Refuza să

fie un instrument care distrugea relația dintre el și soție. Cum să mai aibă conștiința împăcată? Rhys se referise mai degrabă la un show cu nevasta lui decât cu cei doi Giacopelli. Dar cine era această soție– Gayle? Și dacă avea copii? Poate cartea cu povești era a copilului său. Știa cât de mult îi lipsea Victoriei un tată, deci nu-l putea lipsi pe micuț de lumina ochilor lui. Dar exista un copil? Prea multe nebuloase, prea multe lucruri pe care nu le știa. Trebuia să-l înfrunte și să afle adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost acesta.

A zice e mai ușor decât a face., căci în zilele ce au urmat Rhys se ocupă de altceva. O complicație la sistemul electric și pregătirirle pentru duminica următoare îl ținea pe Giacopelli în priză.

– Dă-mi putere, spunea el încontinuu, căci Dino juca teatru, susträgându-se.

Cum nu se putea bizui pe fiul său, tot necazul cădea pe Rhys, care supraviețuise în mod eroic. Sâmbătă, ambii Giacopelli fierbeau de nervi, iar ea rămase surprinsă când, în toată învălmășeala aceea, Rhys se apropie de cabina ei, parcă mergând pe gumă.

– Mamma mia, mormăi el, și-i aplică un sărut între ochi, după care zâmbi. Ce zici de o ieșire la zoo mâine, tu cu mine și cu Vicky? Înnebunesc dacă nu mă deconectez de atmosfera asta de snobi.

Invitația o ului pe Alexis. Nu i se părea corect să iasă cu el dacă era căsătorit.

– Vicky ne poate bine dispune, dacă te preocupă asta. Vă iau la ora două.

Voia să spună ceva, dar Giacopelli îl strigă. Rhys își dădu ochii peste cap.

– Dă-mi putere!, și plecă.

Alexis știa că e o manipulare.

– Dar mami, azi după– masă e ziua Samanthei, știi asta, protestă Vicky a doua zi la micul dejun.

– La naiba!

Cum de uitase un eveniment atât de important pentru fiica ei? De vină era nebunia din seara trecută. Ce putea să facă?

– Unchiul Rhys mă poate duce la Samantha cu mașina lui? Te rog, mami.

– Cred că da.

Alexis își făcea planuri. Îndată ce o duceau pe Vicky, îl va ruga să parcheze undeva și să-i spună adevărul.

Cu mult înainte de ora stabilită, Vicky făcea piruete în rochița de petrecere, spre încântarea bunicii și a mătușii ei; când auzi claxonul afară, încetă imediat.

– Unchiul Rhys! și se grăbi spre ușă.

Alexis aruncă o jachetă peste rochia maronie și plecă și ea.

– Să nu scapi cadoul. Și adu-ți aminte să spui "vă rog" și "mulțumesc". Asta îi amintea inevitabil de mama ei.

Vremea era instabilă. Norii acum învăluiau cerul, acum îl dezveleau. Și Rhys era în dubiu pentru că purta o vestă de piele peste cămașă și pantaloni lungi. Niciodată nu-l văzuse așa de decent îmbrăcat, și nu purta cercelul.

Vicky ridică fruntea să o sărute.

– Ești foarte vicleană, păpușă, o tachină el.

– Trebuie să merg la o petrecere și nu pot să vin cu tine și cu mami. Poți să mă duci în altă zi la zoo, te rog?

– Nu văd de ce nu? și o trase de fundița albastră a rochiței.

– Am vrut să anulez întâlnirea de azi, dar n-am putut pentru că nu mi-ai spus unde stai sau cu cine, zise Alexis, scrutându-l cu privirea.

El miji ochii și ar fi vrut să vorbească dar interveni Vicky.

– Putem merge la zoo duminica viitoare? Te rog, unchiule Rhys!

– Poate.

Era vizibil deranjat de comentariul ei. Însă la cei patru anișori ai ei, Victoria rămase imună la aceste aluzii, așa că se urcă în spate și continuă să vorbească până ajunseră la Samantha.

– Poți, te rog, să mă iei la sfârșit? îl întrebă șe Rhys.

– Voi veni eu, împiedică Alexis răspunsul. Nu uita de bunele maniere; și ai un jerseu?

– Da, mami.

Rhys așteptă ca fetița să se piardă printre copiii gălăgioși, apoi se întoarse spre ea:

– O să trecem peste zoo și mergem la mine. Ai să vezi că nu joc pe două fronturi și că stau singur.

Obrajii ei se aprinseră la cuvintele aruncate de el, dar știa că trebuie să se țină tare.

– Ești însurat? Sau divorțat, aproape de divorț sau ceva de genul ăsta?

Privirile li se întâlniră un moment, iar el o prinse de mână și o strânse cu căldură.

– Ceva de genul.

Ea se blocă de frustrare și de nervi.

– Adică? îngăimă.

– Divorțat. Am divorțat acum zece ani.

Răsuflă ușurată,dar mai avea de umplut niște goluri.

– Ai copii?

– Nu. Am fost căsătorit doar câțiva ani și am intuit încă de la început că vom avea probleme, așa că nu puteam risca să avem copii.

– Ce a mers prost?

– Eram foarte tineri. Aveam un program instabil la lucru și deseori lipseam noaptea. Soției nu-i plăcea să fie singură atât de mult. A început să se plângă și mie nu mi-a convenit. M-am oferit pentru ore supkimentare, iar ca răzbunare, a început să iasă singură noaptea.

Tâmplele îi zvâcneau, semn al tulburării interioare.

– Când mă gândesc acum la ce-a fost, îmi dau seama cât de necopt eram. N-am făcut nici cel mai mic efort să văd lucrurile din punctul ei de vedere. A întâlnit un altul și…

– Lucrai în Soho, pe atunci?

– În Cardiff.

– Și ai rămas singur de atunci?

El o privi distrat.

– N-am fost celibatar dacă la asta te referi. O singură dată am încercat cu o tipă, dar n-a fost de durată. Din cauza slujbei.

Alexis se feri să-i ceară explicații. Poate că Rhys era sincer, dar alesese un mediu de lucru periculos, unde cu cât era mai detașat, cu atât era mai bine.

– Și întotdeauna ai avut același tip de slujbă? Îți doreai în copilărie să fii bodyguard?

– Ce soluții mai aveam? Eram pe punctul de a deveni primul

mascul feroce din lume când mi-am spart ăsta, și-și frecă nasul.

Alexis își încleștă pumnii înfuriată de atitudinea lui.

– Spune-mi adevărul.

– Am lucrat pentru….pază toată viața mea.

Ajunseră la un ambuteiaj pe malul Tamisei, iar el tăcea. "Pentru pază". Cum poate un om atât de deștept și de puternic să se mulțumească doar cu măruțișuri, mai ales dacă știa pe cineva amestecat într-o afacere murdară? Se mai gândi o dată. Nu semăna cu mama ei, desconsiderându-i ocupația doar pentru că o cosindera inacceptabilă? N-avea nici un drept să-l îndrume spre ceva mai convențional. Părea să fie mulțumit, de ceea ce face, și dacă alegerea lui nu se potrivea standardelor ei– ghinion!

– Cum ți-ai spart nasul?, continuă ea.

– Într-o încăierare. Rezultatul e atât de jalnic pentru că o dată ce l-am spart n-am așteptat să se vindece bine și mi-am reluat munca. Am mai încasat o tură, care l-a aranjat complet. Aș fi putut face operații estetice, dar dura prea mult. Acum, dacă mă iubești, trebuie să-mi iubești și nasul.

Ar fi vrut să-i spună "Te iubesc", dar ieși altceva:

– Ai tatuaje?

– Stai să vezi.

Într-o clipă știu că o duce la el cu intenția de a face dragoste, iar pieptul îi tresăltă dintr-un impuls biologic. Îl dorea așa de mult, deși avea îndoieli asupra lui. "Nu prea departe", gândi ea. Dacă i se oferea, nu mai era cale de întoarcere și nu știa dacă ar fi putut trăi în lumea lui.

O surprinse că Rhys parcă pe o alee pietruită, aproape de

malurile Tamisei. Cum soarele biruise, vasele de croazieră luceau pe valurile jucăușe. Zona părea una luxoasă și scumpă, iar când el o conduse spre o clădire din cărămidă roșie, își dădu seama că aceasta fussee poate un depozit transformat în locuințe. Asemenea apartamente erau rezervate micilor afaceriști și celor asemenea.

Apartamentul lui Rhys era printre cele mai frumoase pe care le văzuse, și o încântă. La ferestrele care dădeau spre Tamisa atârnau perdele văluroase, camerele erau spațiose, în culori de alb, galben și verde. Îi plăceau mai ales niște azalee roz de pe cămin.

– La ce te așteptai– linoleum și sticle de lapte pe jos? o întrebă văzând-o că privește cu admirație.

Ea încercă să râdă, dar deja era prea târziu pentru ca el să nu-și dea seama de reacția ei.

– Giacopellli știe că stai aici?

– Nu și nu trebuie să le spui, ordonă el. Știu că Joe ți-a cerut să apari la o așa– zisă întâlnire de afaceri deseară, dar aș vrea să nu te duci.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să fii în pericol.

– Dar nu este nici un pericol. În plus, mă plătește dublu.

Rhys înjură și se așeză lângă ea pe canapea.

– Dacă e așa, te plătesc eu ca să nu mergi.

Alexis simți că sunase ca și când ar fi o materialistă și asta o deranja.

– Banii ăștia nu prea contează. Dar i-am spus domnului Giacopelli că voi fi acolo.

Rhys o prinse de umeri.

– Știi că nu trebuie să-i fii loială.

– Dar tu nu-i ești? Și ești mult mai implicat decât mine.

El o eliberă din strânsoare, astfel că nu-i mai putea vedea fața.

– N-am nicio legătură cu Joe. Lucrez pentru…nu-și găsea cuvintele– pentru o altă echipă.

Îi luă capul în mâini, dezmierdându-i obrajii.

– Mâine, cu puțin noroc, totul va fi gata. Ar putea fi cineva ranit.

O sărută.

– Dacă spui tu…

Își răsfiră degetele în părul ei, înlănțuind-o, acoperind-o cu săruturi, abandonându-i-se, jucându-se cu buzele ei, până când amândoi simțiră nevoia de mai mult, iar el îi stârnea senzualitatea cu săruturi din ce în ce maipasionate. Acum, Alexis era conștientă doar de apropierea lui, de forța lui, și toate întrebările se risipiră. Își înfipse degetele în părul lui, arcuindu-se.

"Caridad", murmură el, cu buzele pe pielea fină a gâtului ei. După mai multe săruturi, Rhys se retrase și, dintr-o mișcare o lridică în brațe, purtând-o prin living. Împinse o ușă cu umărul, iar ea observă în fugă un pat dublu acoperit cu o cuvertură albă, deasupra căreia o depuse. Sărutările deveniră atingeri, atingerile– dorință, iar el începu s-o dezbrace, iar gura lui nu scăpa niciun colțișor gol, nici un petic de piele pe măsură ce le descoperea. O excită la maximum cu șoaptele, cu buzele, cu atingerile sale. Ea îi desfăcu nasturii cămășii pentru a-i atinge cu buzele pieptul. Acum explora corpul lui, al iubitului ei, tremurând sub emoția primelor atingeri; îi mângâia pieptul, umerii, linia fină a abdomenului, până ajunse la curea.

Rhys se dezbrăcă rapid.

– Te iubesc, murmură el.

Degetele lui căutau și găseau, frământau necontenit, ducând-o pe culmile nebănuite ale dorinței. O aduse aproape de extaz explorându-i linia fermă a sânilor cu săruturi, pâna când șoldurile ei îl atinseră în dorința disperată de a-l simțiîn ea.

– Mă doare, gemu ea, în timp ce el își cobora mâinile pe coapsele fine.

– Și pe mine.

Rhys își cufundă fața în deschizătura sânilor, cutremurându-se pe măsură ce ea cobora spre el.

– Caridad, dacă faci asta, n-am să…

– N-ai să ce? șopti ea cu gândul la forța și la virilitatea lui.

Rhys se ridică, acoperind-o , pătrunzând-o.

– N-am să te mai impresionez cu aerul meu de dur.

Alexis îi astupă gura cu palma, spunându-i că-l iubește și că acela era ultimul lucru din lume care o impresiona. El începu să se miște, la început ușor, apoi tot mai rapid până când ea țipă de plăcere.

După aceea, rămaseră îmbrățișați, istoviți și împliniți, într-o fericită ușurare. Rhys își plimbă un deget pe spatele ei, zâmbind când ea seînfioră.

– Deci, ce zici de tatuajele mele?

– Ai? zise cu ochii larg deschiși.

El se întoarse pe spate și o așeză peste el.

– Nu te face că nu te-ai uitat, și-și duse palmele pe șoldurile ei.

– Am ținut ochii închiși cam tot timpul.

– Presupun că asta înseamană o reluare, oftă el, ca să poți să te

mai uiți o dată.

– Dacă insiști, zâmbi ea , știind că iubitul ei putea să o ducă în paradis și-napoi.

Rhys insistă.

"Cinci minute de întârziere nu înseamnă prea mult", gândi Alexis distrată. Din privirea ciudată a mamei Samanthei, realiză că ea și cu Rhys își zâmbiseră ca doi nebuni, dar nu-i păsa. Nu-i păsă nici când mama ei îi trânti un bol de salată pe masă.

– Iarăși la cazinoul ăla deseară, pufni ea. Nu te mulțumești cu cinci zile pe săptămână, acum trebuie să mergi și duminica.

Amintindu-și instrucțiunile lui Rhys, Alexis era pe punctul de a explica anularea plecării, dar ezită. Nu spusese că cineva poate fi rănit– dacă acel cineva era el? Fericirea ei luă sfârsit. Rhys nu era tipul care să dea înapoi într-o luptă, și-i trecu prin fața ochilor o imagine cu el plin de sânge și împușcat în cap. Amintise că lucrează pentru o altă echipă, dar ce însemna asta? Începuse să se îngrijoreze. De ce nu întrebase mai multe? Pentr că el începuse să facă dragoste cu ea, de aceea.

– Mănâncă niște salată., zise mama ei, împingându-i bolul, în timp ce ea discuta cu Victoria despre petrecere.

Alexis se strecură prin ușile de stejar, pe scări spre garderoba femeilor, fără ca cineva s-o vadă. Până să ajungă Suki, era deja echipată cu bluza și fusta obișnuite, mulțumită de noua poziționare a decolteului, deși asta era singura mulțumire pe care o avea acum.

– L-ai văzut pe Rhys? o întrebăpe Suki.

– Abia a coborât. Mă îndoiesc că va urca prea curând.

Alexis o așteptă să se machieze, apoi o urmă la tejghea.

– Te superi dacă stau cu tine puțin?

– Puțin emoționată, nu? zâmbi Suki.

– Puțin. N-am mai lucrat la bar, și să-ți spun sincer nu știu nimic despre servitul băuturilor.

Suki puse mâna pe umărul ei.

– Fii fără griji, o să fie bine după primele cinci minute. În plus, fetele lui taica Joe o să-ți spună ce să faci, ele au mai fost la astfel de întâlniri. Dar stai cu mine până îți faci curaj.

Până aici, toate bune. Se temea să-l întâlnească pe Rhys prea devreme, ca să n-o trimită acasă. Dacă aștepta ca el să-și intre pe deplin în rol înainte ca ea să apară, sigur îi va fi greu s-o alunge. Și dacă rămânea discretă, poate nu se va supăra prea tare.

Inima i se făcu cât un purice când invitații începură să apară. Erau destui oameni plăcuți, dar prea mulți ar fi fost etichetați de Alexis drept "probleme". Cei cu fălcile osoase și cu pumni mari îi dădeau fiori. Ce i-ar fi făcut lui Rhys dacă lucrurile degenerau? Rămase ascunsă douăzeci de minute până când șeful ei apăru de la cazinou.

– Poftește, domnișoară Lambert, avem nevoie de ajutor. Nu-i putem ține pe domni însetați, și se grăbi înapoi.

Aranjându-și bluza pe talie, Alexis se îmbărbătă și-l urmă, rugându-se ca Rhys să înțeleagă faptul că trebuia să fie acolo. Cobora scările cât mai dreaptă, deși cu un nod în stomac de teamă și curiozitate totodată. Se opri pe ultima treaptă, pentru a se reculege. Cazinoul era luxos, cu covoare roșii, lambriuri de stejar și candelabre strălucitoare. Nici urmă de mesele de joc pe care și le închipuise, dar probabil că le mutaseră pentru aface loc. Recunoscu

prin fumul albăstrui vreo treizeci– patruzeci de bărbați, zgomotul mare făcând-o să se gândească la vechile întâlniri ale băieților. Râsete, discuții aprinse, gestculații într-un grup care după fețele tuciurii părea să aibă origini mediteraneene. La un capăt al sălii, două fete brunete erau ocupate cu aranjarea barului. De pe vârfuri, Alexis observă că în spatele mulțimii se deschidea încă o încăpere splendidă. În fața poduimuli se aflau scaune, pregătite pentriu îmtâlnire.

– Ce naiba cauți aici? întrebă o voce groasă, și se pomeni privită de cei mai furioși ochi pe care-i văzuse vreodată.

Își aminti că același lucru îi spusese și prima oară când se întâlniseră, dar furia de atunci era incomparabilă cu aceasta. Degete de oțel o prinseră de braț.

– Ți-am spus să nu vii! șuieră Rhys, iar Alexis se făcu albă ca varul la apostrofările lui iritate. Treci înapoi sus și stai acolo, orice s-ar întâmpla, și o luă pe sus, urcând câte două trepte deodată.

– Am venit pentru că m-am temut să nu pățești ceva., protestă ea în capul scărilor. Te iubesc, și…

– Dacă mă iubești, nu te apropia de cazinou, mormăi el, cu priviri de ucigaș.

Tonul lui o durea. Cum putuse să fie atât de tandru în după-amiaza aceea, iar acum atât de dur?

– Dar Rhys… imploră în timp ce el voia să o împingă.

Se opri și fugi înapoi către pieptul lui, dorind să-l facă să o asculte. Pe sub haină, ea dădu de o formă tare. Inima i se opri, ochii și buzele îi tremurau de groază.

El o privi amenințător, avertizând-o de pericol, dar ea rămăsese

mută.Un pistol, avea un pistol! Nu văzuse niciunul în acțiune, darămite să atingă unul ,iar acum oțelul rece se odihnea lângă inima lui! Un coșmar. Își duse mâna la gură, întrebându-se ce are să se întâmple.

– Ai încredere în mine, murmură el, și o învălui o ușurare.

Rhys știa ce face, gândea , iar ea nu-i putea pune în pericol siguranța.

– Ce vrei să fac?

El întrevăzu noua ei atitudine.

– Poate că o să pară ciudat dacă dispari, deci du-te și stai în vestiar. Dacă Joe întrebă de tine, îi spun că te simți slăbită.

Se auzi un zgomot de jos.

– Trebuie să mă întorc, întâlnirea trebuie să înceapă.

– Ai grijă!

– Da, caridad, o să am!

Zâmbea pentru prima oară.

Dacă timpul trecea greu în cabina de sticlă, în vestiar, parcă stătea pe loc. Alexis se plimba în sus și-n jos, se uita la ceas, se încrunta în fața oglinzii, răsfoia o revistă, se uita din nou la ceas. O jumătate de oră ca o jumătate din viață trecu și Suki intră pe ușă.

– Nu știam că ești aici. Te simți bine?

– Sunt puțin slăbită, și nu era chiar o minciună.

– Da, arăți cam palidă. Am venit să iau asta. Nu se întâmplă nimic afară. Taica Joe a vrut să vin doar pentru că ăstora le e lene să-și agațe singuri hainele, dar numai patru au vrut să-i ajut. E vară.

– Domnului Giacopelli îi plac lucrurile făcute bine, iar când fata dispăru se întoarse la ocupațiile ei anterioare.

Patruzeci de minute mai târziu Suki dădu buzna în cameră.

– N-o să crezi ce s-a întâmplat, zise îmbujorată. O bandă de polițiști tocmai a năvălit jos. Cred că e un raid! Nu e palpitant? chicoti ea.

Alexis nu era atât de sigură, dar o lăsă pe fată să vorbească pentru a putea medita. Rhys trebuie să fi știut, deci…

O întrerupse pe Suki din discursul ei.

– Cred că Rhys e polițist, anunță aproape triumfal.

– Un polițai cu părul lung și cercel– mai încearcă o dată! Dacă e adevărat, pun pariu că Giacopellilor n-o să le placă.

Zâmbetul lui Alexis pieri. Cum vor reacționa Dino și tatăl lui când vor afla că Rhys e polițist? Aveau și ei arme? Ceva parcă o lovi în moalelecapului. "O doamne, să nu fie nicio încăierare", se rugă. "Îl iubesc, nu lăsa să se întâmple ceva cu el". Ducând degetul la buze, o atenționă pe Suki să tacă în timp ce ea aruncă o privire pe ușă, cu urechile ciulite. Era liniște. După un timp , Suki se plictisi și-și căută dermatograful, pentru a se rearanja.

– Nu văd cum ar putea Rhys să fie polițai, zise nemaiputând să se abțină. A fost mâna dreaptă a lui Joe încă de la început, deci ar fi știut de mult dacă bătrânul are vreo hibă. De ce să aștepte până azi pentru întăriri?

– Pentru că întâlnirea din seara asta e specială.

– Nu văd de ce. Una la fel a avut loc acum câteva luni, de ce n-au intervenit atunci?

Alexis admitea că nu știa motivul, iar încrederea i se diminuă. Suki o scruta cu mâinile în șold.

– Nu vreau să par obraznică, dar trebuie să recunoști că în ce

privește Soho, ești puțin …ignorantă.

– Poate, recunoscu ea.

– Deci, Rhys te-ar fi putut duce de nas. A presupus că te-ar fi impresionat un bodyguard și că era cea mai bună alegere, nu?

– Da…

– Soțul tău n-a fost polițist? Poate că s-a gândit că l-ai putea plăcea dacă se dă și el drept unul.

Din nou începea să aibă remușcări.

– De fapt, nu mi-a spus că este în poliție. Doar am dedus asta.

– Deci, nu știi la ce secție lucrează?

– Nu.

– Și nici cu ce grad?

– Nu.

– Deci, n-ai dovada concretă?

– Nu.

Alexis simți că se scufundă a treia oară, dar atenția îi fu distrasă de vocile ce se auzeau afară.

– Se pare că s-a terminat, zise Suki și se îndreptă spre ușă. Putem să întrebăm vreun polițist dacă Rhys e cu ei, și am rezolva misterul.

Alexis încercă s-o urmeze și să-și păstreze optimismul, dar cu greu, pentru că multe din cele spuse de Suki aveau o logică.

În hol era aglomerație și gălăgie mare. Câțiva agenți în uniformă stăteau de-a lungul pereților, iar din cazinou erau scoși mai mulți bărbați în cătușe, unii protestând, alții dimpotrivă.

Câțiva ospătari așteptau îngrămădiți într-un loc.

– Hei, încă două au răsărit de după lambriuri, nu? zise un

polițist când le văzu.

– Ai grijă, prietene, răspunse Suki cu ochii scăpărând. Eu și cu prietena mea doar lucrăm aici, sus. Iar sus, totul e legal. Eu sunt responsabila cu garderoba, iar Alexis e casieră la restaurant. N-am făcut nimic.

El scutură din umeri.

– Mă îndoiesc, dar luați-vă gecile, veți fi duse la secție pentru o declarație.

– Bine.

Pe Alexis o lăsau puterile.

– Scuzați-mă, aveți vreun polițist pe nume Rhys Roberts?

Sergentul își frecă bărbia.

– Avem un Frank Roberts care se ocupă de câini,zise, gândind că fata arăta mai răsărită decât celelalte specimene din Soho.

– Nu, Rhys Roberts, întări Suki.

Pe Alexis o cuprindea disperarea.

– Poate că are un alt nume. E înalt, are accent galez și…nasul rupt.

– Și arată bine, adăugă Suki.

Alexis realiză cât de inconsistent suna.

– Lucrează la cazinou de șase luni și ma gândeam că poate e polițist sub acoperire.

– Îți place, nu? rânji sergentul. Scuze că te dezamăgesc, dar n-avem vreun ofițer care să se potrivească descrierii. Înseamnă că tipul te-a cam învârtit. Cei mai buni bandiți sunt și mari cavaleri. Stai puțin, zise după o pauză. Era cu tipul bătrân care conduce chestia asta, Gia-nu-știu-cum.

– Giacopelli, completă Suki.

– Da. Oricum tipul era înalt și oacheș. Purta o cămășă albă de gală și era foarte lat în umeri.

– Ăla e, confirmă Suki.

Alexis își dorea ca cineva s-o ciupească pentru a-și reveni.

– Știi unde e acum?

Sergentul se uită la ceas.

– A plecat cu prima tură de tâlhari, acum vreo douăzeci de minute, deci cred că o acum scuipă tot ce știe. Dacă e tipul de om dificil, va trebui să fie interogat. Luați-vă hainele, doamnelor. Poate vă vedeți eroul la secție, dacă aveți noroc.

Alexis își trase hanoracul pe umeri, tremurând. Când vizita secția de poliție , în timpul mariajului, era un mare eveniment, dar nu crezuse niciodată că va sta pe bancă așteptându-și rândul la declarație ca ceilalți criminali. Fusese o noapte de pomină. Polițiștii erau mulțumiți. Din discuțiile lor rezulta că raidul depășise așteptările.

– Celulele trebuie să fie în partea aia, șopti Suki, văzându-l pe Dino cum protesta în gura mare în timp ce era dus de-a lungul unui coridor.

Nici urmă de Rhys. Ca infractor , nu era doar o verigă, se gândea Alexis. Cu ascuțimea minții lui și cu aerul autoritar, trebuie să fie unul din conducători. Se smiorcăi ușor, știind că orice ar face, tot îl iubea și voia să fie cu el. "Nu-mi pasă de ce e acuzat", dar se dezmetici. "Ba-mi pasă". Deși îl iubea, încă mai credea în bine și rău. "Dar trebuie să-l mai văd o dată ca să-mi iau la revedere." Sergentul de serviciu părea de treabă, iar Alexis încerca să găsească

cea mai potrivită abordare pentru a-i cere să vorbească cu Rhys, când ieși un ofițer.

– Domnișoara Lambert, poftiți pe-aici. Inspectorul Benett are să vă ia o declarație.

– De ce te interoghează inspectorul? șopti Suki. Ești mai specială? Toți ospătarii au fost interogați dincolo, în cealaltă încăpere.

Alexis clătină din cap a confuzie și începu să facă legături. Dacă era "specială", era din cauza legăturii cu Rhys. "Ce să spun în declarație? se întreba. Trebuie să dezvălui faptul că am fost împreună?" Aici se cerea adevărul, dar cum putea să facă publice detaliile relației lor? A face dragoste cu un criminal, mai ales cu unul care o dezamăgise, suna atât de urât, dar fusese minunat. Cel mai frumos moment din viața ei. Ridică bărbia. Îi va spune acestui inspector Bennett cât mai puțin și-ntr-un fel îl va apăra pe Rhys și relația lor. Intră pe ușa deschisă de ofițer, și o auzi cum se închide în urma ei. Pentru câteva clipe se pierdu. Nu era niciun inspector, doar Rhys, cu brațele deschise.

Alexis începu să plângă, fără a-și simți lacrimile. Își mușcă mâinile pentru a-și păstra controlul.

– Rhys, ce-ai făcut? Unde e inspectorul? De ce ne-a lăsat singuri? oftă ea. Camera e supravegheată? E o capcană?

El o îmbrățișă, alinând-o, dezmierdându-i părul, șoptindu-i că totul are să fie bine.

– Suntem singuri pentru că eu am ordonat asta, avem cinci minute de singurătate, iar camera nu e supravegheată.

– Ai dat ordine?

– Ca inspector Bennett am anumite privilegii.

Alexis nu putea fi păcălită din nou. Pufni.

– Nu se poate! Am întrebat la club dacă ești polițist. N-a recunoscut numele tău, doar înfățișarea. Spuneau că ești unul dintre criminali.

Rhys scoase o batistă albă din buzunarul de la piept și i-o întinse.

– Poftim, ștergeți lacrimile.

Apoi se așeză pe marginea unei mese și o trase mai aproape.

– Rhys Roberts nu înseamnă nimic pentru că numele meu adevărat este Robert Rhys Bennett; l-am schimbat puțin din motive de siguranță.

– Dar de ce nu te-a știut sub un alt nume?

– Dacă sergentul fusese plasat sus, n-a văzut acțiunea și nu știa de partea cui sunt. M-am risipit o dată cu Giacopelli deci n-ar fi știut să mă separe. E a doua oară când intru în secția asta. Sunt complet străin pemtru majoritatea ofițerilor pentru că sunt transferat temporar din Țara Galilor.

Alexis meditâ și-i înapoie batista.

– Deci, în afară de cei implicați în misiune, câți te-ar recunoaște?

– Până mi-am dezvăluit identitatea în cazinou, doar supraveghetorul. Era vital să apar ca și cum eram un angajat, și cu câți știau mai puțini, cu atât era mai sigur.Doar o mână de ofițeri superiori erau la curent. Dacă aș fi implicat toate forțele legii, ar fi ieșit o învămășeală printreagenți.

Lui Alexis îi dădeau din nou lacrimile.

– Sună așa de periculos, și mă bucur atât de mult că ești în

siguranță!

El o sărută o dată, și încă o dată. Ea începu să-și revină.

– Te iubesc, îi spuse Rhys.

– Și eu.

Acum, ea îl săruta. Își strecură mâinile sub jacheta lui, pe lângă talie. Se simți ușurată și fericită și ar fi rămas în îmbrățișarea aceea pentru totdeauna.

– Stai cuminte, o atenționă el când își duse degetele spre nasturii cămășii, atingându-i pieptul. Altfel te pun după gratii, sau și mai bine, te leg cu cătușe de mine pentru toată viața.

– O soartă mai rea decât moartea,zise ea. Și ce căutai la Cazino Veneția?

– Știam că ai să ajungi aici, mai devreme sau mai târziu. Dar timpul nostru s-a terminat. Lexi. Mă tem că nu-ți pot da o explicație acum. Ar dura prea mult și am mult de lucru, și o sărută pe frunte. Acum trebuie să-ți iau o declarație, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să apari în instanță. Când terminăm am să aranjez să te ducă cineva acasă. Vorbim mâine, deși nu știu dacă o să pot să scap în zilele următoare.

– Domnul Giacopelli și Dino sunt arestați?

– Și ei și încă vreo zece, sper.

– Deci cazinoul se va închide mâine?

– Cred că se poate închide mâine, poimâine, poate luna viitoare, scutură el din umeri

– Asta înseamnă că am rămas fără slujbă.

– Și?

– Deci ai zis bine la început, că ai să te descotorosești de mine,

dar te-ai descotorosit de o întreagă bandă de escroci!

El râse de ieșirea ei.

– Caridad, n-am făcut-o cu intenție, și-n plus am un alt loc pentru tine.

– Barmaniță la hotelul din St. John's Wood?

– Nu. Un loc în patul meu, în inima mea, în viața mea. Răsplata nu va fi poate la fel de palpitantă, dar promit satisfacție deplină!

Capitolul 9

Rhys stătea lângă geam , sorbind din paharul cu whisky și admirând apusul ce colora apele Tamisei în nuanțe de roz, auriu și roșu aprins. Asta se întâmpla trei zile mai târziu, iar el se simțea împlinit. După ce se dedicase nouă luni cazului Giacopelli, gustul deznodământului era unul dulce. Din bucătărie se auzi un zgomot, și zâmbi. De fapt, succesul misiunii consta în faptul că o întâlnise pe Alexis. Oftă fericit și i se alătură.

– Aș fi putut comanda ceva la restauranul chinezesc, protestă el, când ea deschise ușa cuptorului.

El adulmecă.

– Dar miroase minunat!

Ochii lui se plimbară pe formele suple ale picioarelor în pantalonii albi strâmți și pe bluzița ei sumară; îi plăcea latura ei domestică.

– De ce să comanzi când ai alternative?

Rhys o îmbrățișă de la spate, cuprinzându-i sânii și umerii,

mângâind pielea caldă a gâtului ei. Alexis se relaxă.

– E distractiv să gătesc pentru tine; în plus am nevoie de practică.

– O să capeți foarte multă dacă vrei să mă păstrezi mare și tare.

Alexis închise cuptorul după ce se asigură că puiul în vin ieșea cum dorea ea.

– Mai trebuie încă patruzeci de minute.

– Foarte bine. Ne lasă timp și pentru altceva, și o strânse și mai tare.

– Înainte de cină?

– Înainte și după și între felurile de mâncare.

Se întoarse spre el.

– Nu știu de unde vine toată virilitatea ta dacă ai trăit numai cu mâncare chinezească. Cuptorul e ca nou, ai gătit vreodată în el?

– Niciodată. Hai să mai exersăm în pat. Sau vrei să ne facem de cap pe podeaua din bucătărie?

– Chiar te rog, dar mai târziu.

– Mai târziu, zise femeia., vorbi el tavanului. Cât de târziu?

Alexis îl sărută pe vârful nasului.

– După ce beau și eu un pahar, căci tu ești cu unul înaintea mea, și după ce îmi povestești cu de-amănuntul despre Cazinoul Veneția.

– OK, dacă tu zici, murmură el teatral.

– Da.

După ce o servi cu un pahar de whisky cu apă și o așeză în brațele lui pe canapea, căzu pe gânduri.

– Nu știu de unde să încep, dar cred că toată viață lui, Giacopelli

și-a câștigat banii jucând între bine și rău. Mulți ani de zile a lucrat ca operator, și sincer să fiu în Soho nu prea ai de ce să te zbați. Dar de un timp a început să aibă idei tot mai mărețe. Și-a consolidat legăturile cu amicii din Italia.

– Nu cu Mafia! exclamă Alexis.

Îi era oarecum scârbă de toate acestea. Ea le privise cu foarte mare detașare. Iar lucrurile nu erau roz.

– Nu există nicio dovadă în sensul ăsta, zâmbi el. Nu cred că Joe poate ajunge atât de sus, și oricum, preferă să fie el peștele cel mare. Autoritățile au devenit suspicioase vizavi de afacerile lui și s-au decis să se acționeze. Primul lucru care m-a interesat a fost potențialul lui.

– Adică incursiunile?

– Da. Joe mai amenințase anumite persoane și înainte, dar s-a dovedit a fi o rețea mult mai mare decât a crezut poliția. Trebuie să recunosc cu invidie că Joe avea un stil foarte meticulos, iar organizarea era impresionanată.

– Cum te descurcai când îl însoțeai în astfel de situații?

– Trebuia să fiu foarte atent. Dar Joe preferă să rezolve el problema, așa că amenința și scotea banii de la distribuitori, contrabandiști și așa mai departe. Rar, când mă chema și pe mine, trebuia să mai pocnesc pe câte unul, dar încercam să nu-l zgârii prea tare. Puțini cereau încă o lovitură, dar ăia sigur nu erau în toate mințile.

Ea se încruntă, puțin tristă.

– Cât de tare l-ai rănit pe bețivul care s-a luat de mine?

– Nici nu l-am atins.

– Nu? făcu ea ochii mari.

– Săracul, abia se mai ținea pe picioare așa că i-am dat câțiva bănuți și l-am urcat într-un taxi. Sigur nu și-a amintit nimic a doua zi. În cea mai mare parte a timpului am fost doar de umplutură pentru Joe. Reputația îi era deja știută și asta le-a făcut pe victimele lui să se teamă de el ca de Dumnezeu. Eu doar mă încruntam și făceam pe durul.

– Cu cercelul tău? De ce ai vrut să-l ai?

– E ca o confirmare vizibilă. Știu că de fiecare dată când dau peste un tip cu cercel, mă opresc și mă gândesc încă o dată. Mi-am dat seama că și ceilalți fac la fel. Ai crezut că sunt lupul cel rău, nu?

– Da, recunoscu ea.

– Reacție tipică. Cu toții judecăm pripit, iar un tip tucuiriu cu cercel înseamnă pericol pentru majoritatea cetățenilor cu musca pe căciulă, mai ales în Soho.

– Dar pentru cei corecți?

– Chiar și pentru ei, din cauza înfățișării mele și a legăturii cu Joe.

– Dar de ce te-au ales pe tine pentru treaba asta?

– Trebuia să fie cineva din afara Londrei, pentru a evita riscul de a fi recunoscut. Cel care s-a ocupat de caz este întâmplător din Țara Galilor și e amator de rugby. M-a văzut jucând și știa că n-am obligații familiale.

– Așa că te-a ales?

– M-am oferit voluntar. Ar fi trebuit să lucrez într-o sală de forță de unde Joe își ridica plățile, și am aranjat ca cineva să-l amenințe, iar eu să intervin. Totul a mers ca uns. A fost atât de recunoscător,

încât mi-a oferit postul pe loc.

– Știai cât de periculoasă este misiunea?

– Normal, dar pe atunci nu eram…stabilit, și m-am vârât imediat în ceva diferit. N-a fost o dorință stringentă. Viața mea privată s-a dovedit dureroasă, adică am trăit cu o fată, dar oricât de am încercat să țin relația secretă, tot s-a aflat. Asta a pus gaz pe foc. Nu se cade ca un inspector celibatar să aibă o viață sexuală. Mi s-a spus că trebuie fie să mă căsătoresc cu ea, fie să-i dau papucii. Așa că am ales ultima variantă. După care mi-am dorit o femeie, dar n-am găsit-o pe cea potrivită pentru a mă căsători cu ea.

– Nu puteai avea prietene?

– Nu doream. Avusesem destule. Sunt om matur. Lexi. Am fost căsătorit și eram obișnuit să fac sex regulat.

– Înainte, în timpul și după cină?

Rhys o prinse de talie.

– Înveți repede. O să ai o căsnicie pe cinste!

– Și o indigestie cronică!

– Nu fi rea, râse el și o sărută.

– Și în ce alte porcării a mai fost implicat Giacopelli?, deveni ea din nou serioasă.

– Evaziune fiscală, asta pe lângă escrocherii și prostituție, dar cel mai important era traficul de droguri.

– Dumnezeule! Dar restaurantul era măcar pe linia de plutire?

– Da. Joe avea nevoie să păstreze aparențele, pentru a distrage atenția de la celelalte activități. Deci ghicești de ce te-a ales casier; pentru că ai privirea asta sinceră.

– De minorosiță?

– De actriță, și o trase mai apropae, jucându-se în voie cu pieptul ei. Asta a fost gerșeala mea când am ales-o pe Gayle. Uitasem că Joe are o slăbiciune pentru femeile bine făcute.

Alexis îi mângâie părul și-i mută degetele într-o poziție mai cuminte.

– N-o să aud toată povestea dacă începem să facem dragoste.

– Putem s-o facem în reprize. De terminat povestea, nu de făcut dragoste, deși și asta ar fi distractiv.

– Nu! și-i prinse mâna care pornea din nou în explorare.

– Atunci, cred că e mai bine să umplu paharele, și se îndreptă spre bar.

– Presupun că Gayle era de-a voastră.

– Da, răspunse el, un nou recrut, dar poate că era prea absorbită de mine ca să pară și prietena mea. Ar fi putut deveni o fisură.

– N-ar fi fost riscant să obțină ea postul? Trebuia să te gândești că vor fi și alți candidați.

– A fost un risc asumat, și-i întinse paharul plin după care se duse la fereastră. Joe m-a rugat într-o vineri să pun anunțul, dar gândindu-mă că va atrage multă lume m-am făcut că uit. A apărut într-o luni, interviul fiind în aceeași zi. Am aranjat să apară Gayle, și să pară tare pe poziție, după care totul se reducea la a-i elimina pe ceilalți.

– Cum?

– Le-am lăsat să intre pe fetele pe care le-ai văzut pentru că m-am gândit că lui Joe n-o să-i placă; până să vii tu deja trecuseră vreo două bunicele.

– Și cum le-ai făcut vânt?

El se înfoie.

– Folosind o combinație letală de farmec și…

– Ostilitate?

– Au plecat imediat, se amuză el. Mergea foarte bine, până să apari tu. Când ai zâmbit cu gropițele alea știam că Joe se va amoreza imediat. Iar eu aș fi fost în stare să ucid!

– Și aproape ai făcut-o. Și cum te-ar fi ajutat Gayle?

– S-ar fi amestecat printre șefi cazinoului, ar fi auzit bârfe, informații de care eu, ca însoțitor al lui Joe, n-aș fi avut parte. Și ar fi fost o partidă bună pentru Dino.

– Și totuși, ai făcu ca dracii când a fost vorba de mine.

– Caridad, nu voiam să ai probleme. Nu din punct de vedere emoțional, pentru că se vedea că ești sensibilă, dar mă îngrozea gândul că ai putea fi implicată în vreo crimă fără să fii conștientă de asta. Ca femeie a lui Dino, ai fi reprezentat o țintă.

Alexis își plimbă degetul pe gura paharului.

– Prima oară când m-ai sărutat a fost doar din intenția de a mă face să mă despart de el?

– De ce altceva? o privi el.

– Mincinosule! și se postă în fața lui cu mâinile în șolduri. Cred că erai confuz și îți plăcea de mine. Pun pariu că sărutul n-a apărut în nici un raport dat superiorului tău.

– Dar nici tu n-ai lăsat niciodată a înțelege că voiai să ajungi cu mine în pat, ridică el din sprâncene.

– Atunci nu erai în tură.

– Atunci am ieșit din tură când te-am sărutat, când te-am

tachinat, când te-am dus acasă. Toată partea cu îndrăgostitul a fost în timpul meu liber.

Alexis își puse capul pe umărul lui.

– Așa-mi convine.

– Aș fi spânzurat dacă superiorul meu ar ști ce-am făcut. N-am de gând să adaug detalii picante în arhivele de la Scotland Yard. Nu vrei să știe toți despre alunița de pe spatele tău, nu?

– Chiar că nu, râse ea. Și ce era în program în seara cu raidul?

– Întâlnirea avea să ducă la căderea lui Joe. Îi plăcea să-și adune prietenii și să facă pe grozavul. Discutau de mult cum să extindă incursiunile, despre noi ținte, dar duminica aia avea să pună capac, de aceea am decis să mai așteptăm. Și-a amuțit amicii când le-a spus că poate să aranjeze o linie constantă de traficanți de droguri în Londra și că avea nevoie de oameni. Ar fi trebuit să vezi cum se îngrămădeau toți, dar nu ca acum la declarații. Vizita lui Dino la Roma era ultima verigă a mașinației.

– Deci, e la fel de vinovat?

– Nu, și-și goli paharul. A fost foarte circumspect în a intra în afacere. Ironia face ca Dino să fie educat ca un gentleman pentru a salva aparențele, dar snobismul și tovarășii pretențioși au avut efectul opus, căci a dobândit dorința de a fi respectabil și respectat.

– Dar accepta banii murdari ai tatălui său.

– Combinațiile periculoase îl depășeau. Trebuia să-l auzi pe Joe cum îl amenința când au fost arestați. Credea că Dino l-a trădat din prostie sau din lașitate.

– Te-a suspectat?

– La început, nu. A fost o nebunie, polițiști și ticăloși laolaltă,

cred că Joe era în stare de șoc. Când superiorul mi-a spus pe nume, mai să facă atac de cord.

– De ce nu mi-ai explicat mai devreme că ești polițist, ți-aș fi înțeles comportamentul., îi reproșă ea. Știu să țin un secret. Te-am văzut o dată pe strada cu circul Oxford, aproape că pocneai din priviri un amărât de polițist, dar n-am suflat o vorbă.

– Nu se poate!

Rhys era uimit, iar ea aproape că se umfla în pene.

– Venisem cu Vicky în oraș și te-am văzut în mulțime. Nu prea te-a încântat când a pus mâna pe tine.

– Înlemnisem. Tipul era din Cardiff și m-a recunoscut. Voia doar o întâlnire la un meci de rugby acasă.

– Știa că ești polițist?

– Acolo da, nu și aici. Aprape să cad jos când mi-a zis pe nume. Sunt mii de ochi în Londra și dacă vreunul din amicii lui Giacopelli m-ar fi văzut cu un polițist m-aș fi ars.

– Deci te-ai perfăcut deranjat.

– N-a fost mare deranjul. Nici nu știa ce l-a lovit, până când nu l-am tras deoparte și i-am explicat. A înțeles, râse el. Dar nu cred că se va mai apropia vreodată de vreun jucător de rugby.

– Nu știe ce pierde, zise ea, sărutându-l pe gât în locul unde răsărea părul negru.

El îi căuta buzele.

– Am terminat interogatoriul, doamnă? Putem exersa în pat acum?

– Credeam că nu mai întrebi odată!

Mai târziu, după ce au făcut dragoste și după ce luaseră cina,

ajunseră din nou în pat.

– E târziu, chiar trebuie să plec, zise ea lenește, conturându-i cu arătătorul buzele.

– Abia ai venit! și încercă să-i prindă degetul cu gura. Cred că ar trebui să rămâi aici peste noapte.

– Iubitule, știi că nu pot. Te-o fi acceptat mama de ginere, dar…

– Nu i-am dat alternative.

Râse, amintindu-și cum se sclifosise mama ei când Rhys a cerut-o. " Totuși, să păstrăm lucrurile cum sunt, nu?"

El o mângâie de-a lungul sânilor, pe sfârcul maroniu, până ce acesta se întări din nou.

– OK, uite cum facem. Tu și cu Vicky veniți aici în fiecare week-end până ce ne căsătorim. Nu risc să vă cer să vă mutați de tot, pentru că-mi pătez iarăși reputația.

Se aplecă și-i atinse sânul cu buzele, plimbându-se cu senzualitate în jurul sfârcului până când Alexis tresări, gemând sub mângâierea lui, dorindu-și mai mult. Se lipi de el, dar un gând o străfulgeră.

– Purtai pistol tot timpul la cazinou?

Rhys izbucni în râs.

– Dacă asta nu e logică, atunci nu știu cum e.

Ea încercă să se abțină.

– Purtai?

– Nu. Le purtăm doar în condiții speciale. Aveam unul duminică în caz că ar fi avut și altcineva, dar nu s-a întâmplat, slavă Domnului!

– Unde e acum?

– La cutie.

– Și o să mai ai misiuni speciale? întrebă îngrijorată.

– Nu-ți face probleme. A trecut vremea mea. Oricum, ca om însurat, am dreptul să cer permisiune specială.

– Deci, asta am să fiu– permisiune specială?

Rhys coborî spre sâni, apoi spre coapse, luându-le în palme.

– E o variantă, dar mă pot gândi și la altele ca sirenă -și o sărută pe frunte– păpușă – pe nas– și caridad -pe bărbie. Iar câteodată o adevărată, prama…

Sărutul veni de la ea.

Victoria era adormită. Stătea pe umărul lui Rhys ca un bibelou, cu degetul în gură.

Când ieși din dormitor, Alexis se opri cu ochii mijiți. Fetița îl aculta pe Rhys fascinată, liniștită, iar masculinitatea lui părea la fel de naturală. Formau o pereche admirabilă și asta o umplea de bucurie. Rhys avea mai multă răbdare decât Jeff, iar Alexis rămase șocată încă o dată cum un bărbatatât de feroce era capabil de o asemenea gingășie. Cu cât îl cunoștea mai mult cu atât își dădea seama că e diferit de piratul de oraș pe care și-l imaginase, iar acum abia aștepta să-l vadă în uniforma de inspector– în negru și cu nasturi de argint. Asta ar fi fost cireașa de pe tort.

– Motănelul ăsta zice că cel mai mult i-au plăcut maimuțele, la zoo. Și care a fost preferata ta?

Alexis li se alătură pe canapea căutând mâna lui mare. La zoo se jucaseră cu degetele, își furaseră unul altuia câte un sărut, se priviseră în ochi, fără a se mai putea despărți.

– Panda, răspunse ea. Dar ție?

– Animalul meu preferat a fost cel care îmi ținea mie înghețata, pentru că țineam o fetiță în cârcă.

– Adică mami, căscă Victoria.

– Da. A fost cel mai frumos animal pe care l-am văzut toată după-amianza. Și acum, la culcare, motănel.

– Încă nu. Pot să mai stau puțin, unchiule Rhys?

El o privi pe Alexis.

– Cred că ar fi bine să nu-mi mai spui așa.

Victoria reacționă imediat la schimbare și se trase pe genunchiul lui, cerând o explicație din priviri.

– Dar ești unchiul meu.

– Iubito, o liniști Alexis, când noi ne vom căsători, unchiul Rhys va fi tatăl tău vitreg, deci poți să-i spui "tati".

– Dar nu vreau un tată, se smiorcăi ea, vreau un unchi. Ai să fii unchiul meu! și-l împunse în piept.

– Dar tații sunt mai apreciați decât unchii. Unchii îți cumpără înghețată și te duc la zoo, dar…

– Și-mi cumpără frânghii, completă Victoria plină de speranță.

– Poate, dar tații te…și-și roti ochii încât fetița râse– te pun în pat seara și vin să te vadă cum dansezi la balet. Îți repară balerinii dacă se strică și te plimbă în mașina sport. Deci, recunoaște că ți-ar plăcea mai mult un tătic decât un unchi demodat, nu?

– Da., și părea convinsă, dar se gândi din nou. Pot să am un singur unchi, atunci?

– Când o să fiu tăticul tău, o să ai trei, zise el spre satisfacția micuței. Unchiul Garreth, unchiul Dai și unchiul Hywel.

Alexis râdea văzând-o cum încearcă să silabisească, și realiză că are să fie o problemă.

– Dar n-au să stea cu noi, adăugă ea.

– Uitasem asta, zise Rhys. Eu și cu mami o să cumpărăm o casă frumoasă în Țara Galilor. N-o să-i avem aproape.

Victoria nu părea convinsă.

– O să alegem ceva lângă mare, ca să te bălăcești vara. Și poate peste câțiva ani o să ai și un frățior sau o surioară cu care să te joci, și o strânse pe Alexis de mână. Ce zici?

Unchii nu mai aveau importanță.

– Pot să am un băiețel cu care să ma joc și să se numească Jason Jonathan? Fratele lui Sammy se numește așa, explică ea.

– Vom vedea. Acum, chiar e ora de culcare.

Fetița se dădu jos de pe genunchiul lui. La ușa dormitorului, întinse ambele mâini.

– Haideți. Trebuie să mă puneți în pat.

Alexis râse.

– Asta trebuie să-ți iasă din obicei, domnișoară. Cred că depășește îndatoririle tăticului.

– Trebuie să spun că tăticii dbat la fund fetițele rele, zise el amuzat în timp ce o luau de mânuțe. dar nu în seara asta.

Victoria ajunse în pat cu toate onorurile.

– La culcare, zise Alexis și se îndreptară spre ușă.

– Tu și cu mami o să dormiți în același pat? întrebă ea.

Rhys o prinse pe Alexis de talie și o trase spre el.

– Da. Ai ceva împotrivă?

– Fără haine? zise ea, obraznică și curioasă în același timp.

– Rhys o să poarte pijama, iar eu cămașă de noapte, se răsti Alexis. Acum culcă-te!

Victoria se aruncă pe pernă, mormăind.

– Nu e corect să fii sincer, îi zise el lui Alexis când se aflau din nou singuri schimbând sărutări, mai ales dacă ai să fii soție de polițist. Ce se întâmplă dacă Vicky o să vină în dormitor dimineață și o să vadă că ai mințit-o?

– N-o să vină.

Încuiem ușa și avem timp să punem ceva pe noi. Asta nu va mai conta când o să fim căsătoriți, dar deocamdată n-aș vrea ca toată lumea din oraș să afle cum suntem în intimitate.

El zâmbi.

– Ai să vezi că mă preferi gol când o să-mi vezi pijamalele. Am o singură pereche, din mătase, cu dungi albe și roșii. Cred că mama a avut o revelație când le-a ales, fiindcă arăt ca un stâlp de atenționare în ele.

– Îmi închipui.

– De ce, când sunt pregătit să-ți demonstrez chiar acum, și începu s-o sărute din nou. O să ai propria prezentare de modă.

– Sună…interesant, și-l cuprinse pe după gât.

– Și are să fie.

Dorința se trezea în ei.

– Și ce accesorii o să ai?, întrebă ea printre săruturi. În afară de tatuajele inexistente.

El se gândi o clipă.

– Aș putea să-mi pun cercelul, dacă preferi figura de tip dur în misiune.

– Dar ești inspecto,r iar inspectorii sunt duri.

O ridică în brațe și se îndreptă spre dormitor.

– Poate. Dar un lucru e sigur. Cu tine, caridad, mi-am îndeplinit misiunea.

Sfârșit